

ພຣະຄຳພີ

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຕາມ ໂຢຮັນ

ສະບັບ 2010

Lao Bible Online — <http://laobible.net/>

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ ໂຢຣັນ

ບົດທີ 1

ພຣະທຳບັງເກີດເປັນມະນຸດ

¹ເມື່ອຕົ້ນເດີມນັ້ນພຣະທຳຊົງເປັນຢູ່ແລ້ວ ພຣະທຳນັ້ນຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ພຣະທຳນັ້ນແຫລະ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ²ເມື່ອຕົ້ນເດີມນັ້ນ ພຣະທຳຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ³ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສິ່ງທັງປວງຂຶ້ນມາໂດຍພຣະທຳ ໃນບັນດາສິ່ງທີ່ເປັນມານັ້ນ ບໍ່ມີຈັກສິ່ງທີ່ເປັນມາໂດຍນອກຈາກພຣະທຳ. ⁴ພຣະທຳນັ້ນຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງເອງ ແລະຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມະນຸດສະໂລກ. ⁵ຄວາມສະຫວ່າງກໍ່ສ່ອງເຂົ້າມາໃນຄວາມມົດ ແລະຄວາມມົດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຊະນະຕໍ່ຄວາມສະຫວ່າງ.

⁶ແລະເກີດມີຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ມາ ຊື່ວ່າ ໂຢຣັນ. ⁷ທ່ານໄດ້ມາເປັນພະຍານ ເພື່ອອ້າງຄວາມພະຍານເລື່ອງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ເຊື່ອດ້ວຍທ່ານ. ⁸ທ່ານບໍ່ແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງ ແຕ່ມາເປັນພະຍານກ່ຽວເລື່ອງຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ. ⁹ອັນນີ້ຄືຄວາມສະຫວ່າງອັນແທ້ຈິງ ທີ່ຂະນະນັ້ນກຳລັງເຂົ້າມາໃນໂລກ ແລະສ່ອງເຖິງຄົນທັງປວງ. ¹⁰ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນໂລກ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະອົງນັ້ນ ແຕ່ໂລກບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ¹¹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງບ້ານເມືອງຂອງພຣະອົງ ແລະຊາວບ້ານຊາວເມືອງຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ. ¹²ແຕ່ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍ່ຊົງປະທານສິດໃຫ້ກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹³ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກເລືອດເນື້ອຫລີກາມ, ຫລີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແຕ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ.

¹⁴ພຣະທຳໄດ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະຊົງອາໄສຢູ່ຖ້າມາກາງເຮົາທັງຫລາຍບໍລິບູນດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງຄືສະຫງ່າລາສີອັນສົມກັບພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະບິດາ. ¹⁵ໂຢຣັນໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແລະຮ້ອງປະກາດວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າ ‘ຜູ້ທີ່ມາພາຍຫລັງເຮົາກໍ່ຈະອອກກ່ອນໜ້າເຮົາເພາະທ່ານເປັນຢູ່ກ່ອນເຮົາ.’” ¹⁶ແລະເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບຈາກຄວາມຄົບບໍລິບູນຂອງພຣະອົງເປັນພຣະຄຸນຊ້ອນພຣະຄຸນ. ¹⁷ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານພຣະບັນຍັດນັ້ນດ້ວຍ ໂມເຊສ່ວນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງມາດ້ວຍ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ¹⁸ບໍ່ມີໃຜໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອແຕ່ພຣະບຸດອົງດຽວ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະຊວງຂອງພຣະບິດາ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຮູ້.

ຄຳພະຍານຂອງໂຢຣັນບັບຕິສະໄຕ

(ມທ 3:1-12; ມຣກ 1:7-8; ລກ 3:15-17)

¹⁹ນີ້ເປັນຄຳພະຍານຂອງ ໂຢຣັນ ຄືເມື່ອພວກຍົວໄດ້ໃຊ້ພວກປະໂລຫິດແລະພວກເລວີ ຈາກ

ກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ໄປຖາມທ່ານວ່າ, “ທ່ານຄືຜູ້ໃດ.” ²⁰ທ່ານກໍຍອມບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດ ຄືໄດ້ຍອມຮັບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ແມ່ນ ພຣະຄຣິດ.” ²¹ເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນທ່ານຄືຜູ້ໃດ ທ່ານແມ່ນເອລີຍາຫລື” ທ່ານຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ແມ່ນເອລີຍາ” “ທ່ານຄືຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຫລື” ທ່ານຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ.” ²²ເຂົາຈຶ່ງຖາມອີກວ່າ, “ທ່ານຄືໃຜ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເອົາຄໍາຕອບໄປບອກຄົນທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມານັ້ນ ຝ່າຍທ່ານ, ທ່ານເວົ້າຢ່າງໃດ.”

²³ທ່ານຕອບວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາເປັນສູງຂອງຜູ້ທີ່ຮ້ອງປະກາດໃນປ່າວ່າ, ‘ຈົ່ງເຮັດຫົນທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຊື່ໄປ’”ຕາມທີ່ ເອຊາຍາ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໄດ້ກ່າວໄວ້. ²⁴ຝ່າຍພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມານັ້ນແມ່ນແຕ່ພັກພວກຟາຣີຊາຍ. ²⁵ເຂົາຈຶ່ງຖາມ ໂຢຮັນວ່າ, “ຖ້າທ່ານບໍ່ແມ່ນ ພຣະຄຣິດ, ບໍ່ແມ່ນເອລີຍາ ຫລືບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທໍານັ້ນ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ.”

²⁶ໂຢຮັນ ໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົານີ້ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ ແຕ່ມີຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຍືນຢູ່ຖ້າມກາງພວກທ່ານ ຊຶ່ງພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກ. ²⁷ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ມາພາຍຫລັງເຮົາ ເຖິງແມ່ນແຕ່ສາຍຮັດເກີບຂອງທ່ານ ເຮົາກໍບໍ່ສົມຄວນຈະແກ້.” ²⁸ເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນທີ່ບ້ານ ເບັດທານີ ຟາກແມ່ນໍ້າຢ່າແດນທາງທິດຕາເວັນອອກ ເປັນບ່ອນທີ່ ໂຢຮັນກໍາລັງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຢູ່.

ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ

²⁹ລ່ວງໄປວັນໜຶ່ງ ໂຢຮັນ ໄດ້ເຫັນ ພຣະເຢຊູກໍາລັງສະເດັດມາຫາ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດສະໂລກໄປເສຍ. ³⁰ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ເຮົາກ່າວວ່າຈະມີຜູ້ໜຶ່ງມາພາຍຫລັງເຮົາ, ຈະອອກກ່ອນໜ້າເຮົາເພາະວ່າທ່ານເປັນຢູ່ກ່ອນເຮົາ. ³¹ເຮົາເອງກໍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກທ່ານ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ທ່ານເປັນທີ່ປະກົດແຈ້ງແກ່ພວກອິສຣາເອນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນນໍ້າ.”

³²ແລະ ໂຢຮັນກ່າວເປັນພະຍານວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະວິນຍານເໝືອນດັ່ງນົກເຂົາສະເດັດລົງມາຈາກພ້າສະຫວັນ ແລະຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງທ່ານ. ³³ເຮົາເອງບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກທ່ານ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້ານັ້ນ ໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຮົາວ່າ, ເຈົ້າຈະເຫັນພຣະວິນຍານລົງມາສະຖິດຢູ່ເທິງຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

³⁴ແລະເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວຈຶ່ງເປັນພະຍານວ່າ ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ສາວົກພວດທໍາອິດ

³⁵ລ່ວງໄປອີກວັນໜຶ່ງ ໂຢຮັນ ກໍາລັງຍືນຢູ່ກັບລູກສິດຂອງຕົນສອງຄົນ. ³⁶ແລະທ່ານໄດ້ເພ່ງເບິ່ງ ພຣະເຢຊູກໍາລັງສະເດັດກາຍໄປ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ.” ³⁷ລູກສິດສອງຄົນໄດ້ຍິນ ໂຢຮັນ ເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ. ³⁸ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູຊົງຫລົງຫລັງເຫັນເຂົາທັງສອງຕິດຕາມມາ ຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຊອກຫາຫຍັງ” ເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ຮັບບີ (ຊຶ່ງແປວ່າ ອາຈານ) ທ່ານອາໄສຢູ່ທີ່ໃດ.” ³⁹ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມາເບິ່ງ” ເຂົາກໍໄປແລະເຫັນບ່ອນຊຶ່ງພຣະອົງຊົງອາໄສ ວັນນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ພັກຢູ່ກັບພຣະອົງເພາະເປັນເວລາປະມານສີ່ໂມງແລງແລ້ວ.

⁴⁰ໃນສອງຄົນທີ່ໄດ້ຍິນ ໂຢຮັນ ເວົ້າແລະຕິດຕາມ ພຣະເຢຊູ ໄປນັ້ນ ຜູ້ໜຶ່ງຄື ອັນເດອານ້ອງ

ຊາຍຂອງຊີໂມນເປໂຕ. ⁴¹ອັນເດອາກໍໄປຫາຊີໂມນອ້າຍຂອງຕົນກ່ອນແລະໄດ້ບອກວ່າ, “ໝູ່ເຮົາໄດ້ພົບ ເມຊີອາແລ້ວ” (ທີ່ແປວ່າ ພຣະຄຣິດ). ⁴²ອັນເດອາຈຶ່ງພາຊີໂມນໄປເຝົ້າພຣະເຢຊູເມື່ອຊົງທອດພຣະເນດແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຄືຊີໂມນລູກຂອງໂຢຮັນ ທ່ານຈະໄດ້ຊື່ໃໝ່ວ່າ ເກຟາ” (ທີ່ແປວ່າ ເປໂຕ ຄືຫິນ).

ຊົງເອີ້ນເອົາຟິລິບ ແລະນະທານາເອັນ

⁴³ລ່ວງໄປວັນໜຶ່ງ ພຣະເຢຊູ ຊົງຕັ້ງພຣະໂທຈະສະເດັດໄປແຂວງ ຄາລິເລ ພຣະອົງຊົງພົບຟິລິບ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ”. ⁴⁴ຟິລິບ ມາຈາກເບັດຊາອິດາ ເມືອງຂອງອັນເດອາ ແລະ ເປໂຕ. ⁴⁵ຟິລິບ ໄດ້ໄປຫາ ນະທານາເອັນ ບອກວ່າ, “ເຮົາໄດ້ພົບຜູ້ທີ່ໂມເຊ ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນໜັງສືພຣະບັນຍັດ ແລະທີ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ກ່າວເຖິງເໝືອນກັນ ຄື ເຢຊູລູກຂອງໂຢເຊັບ ໂທນາຊາເຣັດ.” ⁴⁶ນະທານາເອັນຖາມຟິລິບວ່າ, “ສິ່ງດີອັນໃດຈະມາຈາກນາຊາເຣັດໄດ້ຫລື” ຟິລິບຕອບວ່າ, “ມາເບິ່ງເອົາ.”

⁴⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງເຫັນ ນະທານາເອັນ ມາຫາພຣະອົງ ກໍຊົງກ່າວເຖິງເລື່ອງຂອງທ່ານວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ນີ້ຄືຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແທ້ ໃນຕົວທ່ານບໍ່ມີອຸບາຍ.” ⁴⁸ນະທານາເອັນ ໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຮູ້ຈັກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ່າງໃດ” ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນທ່ານແລ້ວ ເມື່ອທ່ານຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນເດື່ອເທດ ກ່ອນທີ່ຟິລິບ ໄດ້ເອີ້ນທ່ານນັ້ນ.” ⁴⁹ນະທານາເອັນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານເປັນກະສັດຂອງຊາດອິສຣາເອນ.” ⁵⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເຊື່ອເຮົາ ເພາະເຮົາໄດ້ບອກວ່າເຮົາໄດ້ເຫັນທ່ານຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນເດື່ອນັ້ນຫລື ທ່ານຍັງຈະເຫັນເຫດການໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນອີກ.” ⁵¹ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ເຮົາບອກຕາມຄວາມຈິງແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນຫ້ອງຟ້າແຫວກອອກ ແລະບັນດາເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນແລະລົງຢູ່ເທິງບຸດມະນຸດ.”

ບົດທີ 2

ງານສົມລົດທີ່ບ້ານການາ

¹ວັນຖ້ວນສາມມືງານພິທີສົມລົດທີ່ບ້ານການາ ແຂວງ ຄາລິເລ ແລະມານດາຂອງພຣະເຢຊູ ກໍຢູ່ຫັ້ນ. ²ພຣະເຢຊູ ກັບພວກສາວົກໄດ້ຮັບເຊີນໄປໃນງານນັ້ນເໝືອນກັນ. ³ເມື່ອເຫລົ້າແວງພົດແລ້ວ ມານດາຂອງພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຫລົ້າແວງເຂົາບໍ່ມີແລ້ວ.” ⁴ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບມານດາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ປະໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງເຮົາເສຍ ເພາະເວລາຂອງເຮົາຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງ.” ⁵ມານດາຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບອກຕໍ່ຄົນໃຊ້ວ່າ, “ເມື່ອເພິ່ນບອກພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮັດອັນໃດ ຈຶ່ງເຮັດຕາມເນີ.”

⁶ທີ່ນັ້ນມີອ່າງຫິນຫົກໜ່ວຍຕັ້ງຢູ່ ເພື່ອໃຊ້ຊໍາລະລ້າງຕາມທຳນຽມຂອງພວກຍິວ ອ່າງໜ່ວຍໃດກໍໃສ່ນໍ້າໄດ້ສີ່ຫລືຫ້າກະໂລ່ງ. ⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕັກນໍ້າໃສ່ອ່າງໃຫ້ເຕັມ” ແລະເຂົາໄດ້ຕັກນໍ້າໃສ່ອ່າງເຫລົ່ານັ້ນເຕັມພຽງປາກ. ⁸ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ບັດນີ້ຈຶ່ງຕັກສິ່ງໄປໃຫ້ພະນັກງານເນີ” ເຂົາກໍຕັກສິ່ງໃຫ້. ⁹ເມື່ອພະນັກງານຊົມນໍ້າທີ່ກາຍເປັນເຫລົ້າແວງ

ນັ້ນແລ້ວ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າມາແຕ່ໃສ (ແຕ່ຄົນໃຊ້ທີ່ຕັກນ້ຳກໍຮູ້) ພະນັກງານຈຶ່ງເອີ້ນເຈົ້າບ່າວມາ.
¹⁰ແລະກ່າວວ່າ, “ທຸກຄົນເຄີຍເອົາເຫລົ້າແວງອັນດີມາໃຫ້ກ່ອນ ແລະເມື່ອເຂົາຕື່ມຫລາຍແລ້ວຈຶ່ງ
ເອົາອັນບໍ່ດີມາ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານໄດ້ກັກເຫລົ້າແວງອັນດີໄວ້ຈົນເຖິງປັດນີ້.” ¹¹ການໝາຍສຳຄັນເທື່ອ
ຕົ້ນນີ້ ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດທີ່ບ້ານການາແຂວງຄາລິເລ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະແດງສະຫງ່າລາສີຂອງ
ພຣະອົງໃຫ້ປະກົດ ຝ່າຍພວກສາວົກກໍໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

¹²ພາຍຫລັງນັ້ນມາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງໄປຍັງເມືອງ ກາເປນາອູມ ກັບມານດາພ້ອມທັງ
ພວກນ້ອງຊາຍ ແລະສາວົກຂອງພຣະອົງ ກໍຊົງອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ຫລາຍວັນ.

ຊົງຊຳລະພຣະວິຫານ

(ມທ 21:12-13; ມຣກ 11:15-18; ລກ 19:45-46)

¹³ແລະເທດສະການປັດສະຄາຂອງພວກຢິວ ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນເມືອຍັງ
ກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁴ຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານພຣະອົງໄດ້ພົບຄົນຂາຍງົວ, ຂາຍແກະ, ແລະຂາຍນົກເຂົາ ກັບ
ທັງພວກຄົນແລກເງິນທີ່ນັ່ງຢູ່ຫ້າມ. ¹⁵ພຣະອົງຊົງເອົາເຊືອກເຮັດແສ້ ໄລ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນພ້ອມກັບ
ແກະແລະງົວອອກໄປຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ຊົງຖອກເງິນແລະຂວ້າໂຕະຂອງຄົນແລກເງິນ.
¹⁶ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຂາຍນົກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເອົາຂອງເຫລົ່ານີ້ອອກໄປເສຍ ຢ່າ
ເຮັດໃຫ້ທີ່ສະຖິດພຣະບິດາຂອງເຮົາເປັນບ່ອນຄ້າຂາຍ.” ¹⁷ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລະນຶກ
ເຖິງຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຄວາມຮ້ອນໃຈສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງກໍໄພ່ຢູ່ພາຍໃນຂ້າພຣະ-
ອົງເສຍ.”

¹⁸ພວກຢິວຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈະສະແດງການສຳຄັນອັນໃດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ເຈົ້າ
ມີສິດເຮັດການຢ່າງນີ້?” ¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຖ້າມັງວິຫານນີ້ລົງເສຍ ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນ
ໃໝ່ໃນສາມວັນ.” ²⁰ພວກຢິວຈຶ່ງທູນວ່າ, “ພຣະວິຫານນີ້ເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເຖິງສິ່ສິບຫົກປີຈຶ່ງສຳ-
ເລັດ ຝ່າຍເຈົ້າຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນຫລື.” ²¹ແຕ່ພຣະວິຫານທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງນັ້ນ ຄື
ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ. ²²ເທດສັນນັ້ນເມື່ອພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ ພວກ
ສາວົກກໍລະນຶກໄດ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ ແລະເຂົາກໍເຊື່ອພຣະຄຳພີກັບທັງພຣະທຳທີ່
ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ຈັກມະນຸດທຸກຄົນ

²³ເມື່ອພຣະອົງປະທັບຢູ່ໃນກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ເວລາເທດສະການປັດສະຄານັ້ນ ມີຫລາຍຄົນໄດ້
ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນການສຳຄັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳຂຶ້ນ.
²⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງວາງພຣະໄທໃນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກມະນຸດທຸກຄົນ
ແລ້ວ. ²⁵ແລະພຣະອົງບໍ່ຊົງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະມີພະຍານໃນເລື່ອງມະນຸດ ດ້ວຍພຣະອົງເອງ
ຊົງຊາບວ່າ ອັນໃດມີຢູ່ໃນມະນຸດ.

ບົດທີ 3

ພຣະເຢຊູກັບນີໂກເດມ

1 ມີຂາຍຄົນໜຶ່ງໃນພວກຟາຣີຊາຍຊື່ນີໂກເດມ ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງພວກຍົວ. 2 ຜູ້ນີ້ໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ໃນເວລາກາງຄືນທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຄູທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດໝາຍສຳຄັນທີ່ທ່ານເຮັດຢູ່ນັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ.” 3 ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດມາໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້.” 4 ນີໂກເດມທູນພຣະອົງວ່າ, “ຄົນເຖົ້າແລ້ວຈະບັງເກີດໄດ້ຢ່າງໃດ ຈະເຂົ້າໃນທ້ອງແມ່ຂອງຕົນເທື່ອທີສອງແລ້ວເກີດມາໄດ້ຫລື.”

5 ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ບັງເກີດມາຈາກນ້ຳແລະຈາກພຣະວິນຍານ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້. 6 ຊຶ່ງບັງເກີດຈາກເນື້ອກາຍກໍເປັນເນື້ອກາຍ ແລະຊຶ່ງບັງເກີດຈາກພຣະວິນຍານກໍເປັນວິນຍານ. 7 ຢ່າປະຫລາດໃຈທີ່ເຮົາບອກທ່ານວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍຈຳເປັນຕ້ອງບັງເກີດມາໃໝ່. 8 ລົມຢາກພັດໄປທິດໃຕ້ກໍພັດໄປທິດນັ້ນ ແລະທ່ານໄດ້ຍິນສຽງມັນ ແຕ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສຫລືໄປໃສ ທຸກຄົນທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະວິນຍານກໍເປັນດັ່ງນັ້ນແຫລະ.”

9 ນີໂກເດມທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະບັງເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ.” 10 ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນອາຈານຂອງພວກອິສຣາເອນ ແລະຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫລື. 11 ເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ ພວກເຮົາເວົ້າສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ ແລະເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຂອງເຮົາ 12 ຖ້າເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍເຖິງສິ່ງຝ່າຍໂລກ ແລະທ່ານບໍ່ເຊື່ອ ຖ້າເຮົາບອກທ່ານເຖິງສິ່ງຝ່າຍສະຫວັນ ພວກທ່ານຈະເຊື່ອໄດ້ຢ່າງໃດ. 13 ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ ນອກຈາກຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນຄືບຸດມະນຸດ.” 14 ໂມເຊໄດ້ຍົກຈູຂຶ້ນໃນປ່າສັນໃດ ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນສັນນັ້ນ, 15 ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

16 ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. 17 ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໂລກ ບໍ່ແມ່ນຈະຕັດສິນລົງໂທດມະນຸດສະໂລກ ແຕ່ເພື່ອມະນຸດສະໂລກຈະພົ້ນໄດ້ດ້ວຍພຣະບຸດນັ້ນ. 18 ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະບຸດກໍບໍ່ຖືກຕັດສິນໂທດ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ວາງໃຈກໍໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດແລ້ວ ເພາະບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. 19 ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນການຕັດສິນລົງໂທດ ຄືວ່າຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ແຕ່ມະນຸດໄດ້ຮັກຄວາມມົດຫລາຍກວ່າຮັກຄວາມສະຫວ່າງ ເພາະກິດຈະການຂອງເຂົາຊົ່ວ. 20 ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວກໍຊົງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະບໍ່ມາເຖິງຄວາມສະຫວ່າງ ເພາະຍ້ານວ່າ ການເຮັດຂອງຕົນຈະເປີດເຜີຍ. 21 ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ເຮັດຕາມຄວາມຈິງກໍມາຫາຄວາມສະຫວ່າງ ເພື່ອໃຫ້ການຂອງຕົນປະກົດວ່າໄດ້ເຮັດດ້ວຍອາໄສພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູກັບໂຢຣັນບັບຕິສະມາ

²²ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດໄປຍັງ ແຂວງ ຢູດາຍ ພ້ອມກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະປະທັບຢູ່ກັບເຂົາທີ່ນັ້ນ ແລ້ວຊົງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ²³ຝ່າຍ ໂຢຣັນ ກໍໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາຢູ່ບ້ານ ໄອໂນນ ໃກ້ບ້ານ ຊາລາອິມ ເໝືອນກັນ ເພາະທີ່ນັ້ນມີນ້ຳຫລາຍ ແລະຝູງຄົນກໍພາກັນມາຮັບບັບຕິສະມາ. ²⁴ດ້ວຍວ່າເວລານັ້ນ ໂຢຣັນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕິດຄຸກ.

²⁵ເກີດການໂຕ້ຖຽງກັນຂຶ້ນລະຫວ່າງລູກສິດຂອງ ໂຢຣັນ ກັບ ຢົວຄົນໜຶ່ງ ເລື່ອງການຊໍາລະລ້າງ. ²⁶ລູກສິດນັ້ນຈຶ່ງໄປຫາ ໂຢຣັນ ແລະເວົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ນໍາອາຈານທີ່ພາກແມ່ນ້ຳຢູ່ແດນ ພຸນ ຄືຜູ້ທີ່ອາຈານເປັນພະຍານເຖິງນັ້ນ ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ນັ້ນກໍາລັງໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະຄົນທັງປວງກໍພາກັນໄປຫາເພິ່ນ.”

²⁷ໂຢຣັນ ຕອບວ່າ, “ມະນຸດຈະຮັບສິ່ງໃດບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ທີ່ຊົງໂຜດປະທານຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາ. ²⁸ທ່ານທັງຫລາຍກໍເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາວ່າເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ເປັນພຣະຄຣິດ ແຕ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ມາກ່ອນທ້າພຣະອົງ.’ ²⁹ຜູ້ທີ່ມີເຈົ້າສາວກໍແມ່ນເຈົ້າບ່າວນັ້ນແຫລະ ແຕ່ສະຫາຍຂອງເຈົ້າບ່າວທີ່ຍືນຟັງເຈົ້າບ່າວຢູ່ ກໍມີຄວາມຍິນດີຫລາຍເພາະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຈົ້າບ່າວນັ້ນ ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາກໍຄົບຖ້ວນແລ້ວ. ³⁰ພຣະອົງນັ້ນຕ້ອງຊົງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງນ້ອຍລົງ.”

ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາຈາກສະຫວັນ

³¹ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດມາຈາກທາງເທິງຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ ຜູ້ທີ່ເປັນແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍເປັນຝ່າຍໂລກ ແລະຍ່ອມກ່າວຝ່າຍໂລກ ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດຈາກສະຫວັນຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ. ³²ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນແລະໄດ້ຍິນ ພຣະອົງກໍຊົງເປັນພະຍານຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ. ³³ຜູ້ທີ່ຮັບຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງກໍປະທັບຕາລົງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສັດຈິງ. ³⁴ເພາະພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ມານັ້ນຊົງກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານພຣະວິນຍານໃຫ້ໂດຍຈຳກັດ. ³⁵ພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະບຸດ ແລະຊົງມອບທຸກສິ່ງໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ³⁶ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະບຸດກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະບຸດກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຊີວິດ ແຕ່ພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າປົກຄຸມຢູ່ເທິງຜູ້ນັ້ນ.

ບົດທີ 4

ພຣະເຢຊູກັບຍິງຊາວຊາມາເຣຍ

¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າ ພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ພຣະອົງຊົງມີສາວົກແລະຊົງໃຫ້ບັບຕິສະມາຫລາຍກວ່າ ໂຢຣັນ, ²(ຄວາມຈິງ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ບັບຕິສະມາເອງ ແຕ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ໃຫ້), ³ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດອອກຈາກແຂວງ ຢູດາຍ ແລະກັບໄປຍັງແຂວງ ຄາລີເລອີກ.

⁴ແລະພຣະອົງຕ້ອງສະເດັດຜ່ານແຂວງ ຊາມາເຣຍ ໄປ. ⁵ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດໄປເຖິງເມືອງໜຶ່ງຊື່ຊີຂາ ໃນແຂວງ ຊາມາເຣຍ ໃກ້ທີ່ດິນຊຶ່ງຢາໂຄບ ໃຫ້ແກ່ໂຢເຊັບ ລູກຊາຍຂອງຕົນ. ⁶ນ້ຳ-

ສ້າງຂອງຢາໂຄບກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ຊົງເດີນທາງເມື່ອຍຈຶ່ງປະທັບລົງແຄມນ້ຳສ້າງເປັນເວລາປະມານທ່ຽງວັນ.

⁷ມີຍິງຊາວຊາມາເຣຍຄົນໜຶ່ງມາຕັກນ້ຳ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເຮົາກິນນ້ຳແດ່.” ⁸(ຂະນະນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປຊື້ອາຫານໃນເມືອງ.) ⁹ຍິງຊາວຊາມາເຣຍທູນພຣະອົງວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຜູ້ເປັນຊາດຍິວ ຈຶ່ງຂໍດື່ມນ້ຳນຳຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນຊາດຊາມາເຣຍ” (ເພາະພວກຍິວກັບພວກຊາມາເຣຍບໍ່ເຄີຍມີການກ່ຽວຂ້ອງກັນ).

¹⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບນາງວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຂອງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານ ແລະຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ກຳລັງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ ‘ຂໍໃຫ້ເຮົາກິນນ້ຳແດ່’ ເຈົ້າກໍຄົງຈະຂໍຈາກເພິ່ນ ແລະຜູ້ນັ້ນກໍຄົງຈະໃຫ້ນ້ຳອັນປະກອບດ້ວຍຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.” ¹¹ນາງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ນາຍບໍ່ມີຫຍັງຕັກ ແລະນ້ຳສ້າງນີ້ກໍເລິກ ນາຍຈະໄດ້ນ້ຳປະກອບດ້ວຍຊີວິດນັ້ນມາແຕ່ໃສ. ¹²ນາຍໃຫຍ່ກວ່າຢາໂຄບບັນພະບູລຸດຂອງເຮົາ ຜູ້ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳສ້າງນີ້ແກ່ເຮົາຫລື ແລະຢາໂຄບເອງກໍໄດ້ດື່ມແຕ່ນ້ຳສ້າງນີ້ຮ່ວມທັງລູກຊາຍແລະຝູງສັດຂອງເພິ່ນ.”

¹³ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບນາງວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ກິນນ້ຳນີ້ກໍຍັງຈະຢາກອີກ. ¹⁴ແຕ່ຜູ້ທີ່ກິນນ້ຳຊຶ່ງເຮົາຈະປະທານໃຫ້ນັ້ນ ຈະບໍ່ຢາກອີກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ ນ້ຳຊຶ່ງເຮົາຈະປະທານໃຫ້ນັ້ນຈະກາຍເປັນນ້ຳພູໃນຕົວຜູ້ນັ້ນ ແລະຈະພຸ່ງຂຶ້ນເຖິງຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.” ¹⁵ນາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍປະທານນ້ຳນັ້ນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢາກແລະຈະບໍ່ໄດ້ມາຕັກທີ່ນີ້ອີກ.” ¹⁶ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກນາງວ່າ, “ຈົ່ງໄປເອີ້ນເອົາຜົວຂອງເຈົ້າມາທີ່ນີ້.” ¹⁷ນາງທູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຜົວ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າເວົ້າຖືກແລ້ວວ່າເຈົ້າບໍ່ມີຜົວ. ¹⁸ເພາະເຈົ້າມີຜົວຫ້າຄົນແລ້ວ ແລະຜູ້ທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ດຽວນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນຜົວຂອງເຈົ້າ ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.”

¹⁹ນາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍເຫັນຈິງແລ້ວວ່ານາຍເປັນໝໍທຳນວາຍ. ²⁰ບັນພະບູລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍກໍນະມັດສະການທີ່ພູນີ້ ແຕ່ພວກທ່ານວ່າສະຖານທີ່ທີ່ຄວນນະມັດສະການ ກໍຄືກຸງເຢຣູຊາເລັມນັ້ນແຫລະ.” ²¹ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ຍິງເອີຍ, ເຊື່ອເຮົາເທາະ ຄົງມີວັນໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການທີ່ພູນີ້ ຫລືທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²²ຊຶ່ງພວກເຈົ້ານະມັດສະການນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຮົາ ຊຶ່ງເຮົານະມັດສະການນັ້ນເຮົາກໍຮູ້ຈັກ ເພາະຄວາມລອດພື້ນນັ້ນມາຈາກຊາດຍິວ. ²³ແຕ່ເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລະບັດນີ້ກໍມາເຖິງແລ້ວ ຄືເມື່ອຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢ່າງຖືກຕ້ອງຈະນະມັດສະການພຣະບິດາດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົງສະແຫວງຫາຄົນແນວນັ້ນນະມັດສະການພຣະອົງ. ²⁴ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະວິນຍານ ແລະຜູ້ທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຕ້ອງນະມັດສະການດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ.” ²⁵ນາງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າພຣະເມຊີອາ (ທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ) ຈະສະເດັດມາ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງຊີ້ແຈງທຸກສິ່ງແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ.”

²⁶ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ເຮົາຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບເຈົ້າຢູ່ນີ້ແຫລະ, ຄືທ່ານຜູ້ນັ້ນ.”

²⁷ໃນຂະນະນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍມາເຖິງ ເຂົາກໍປະຫລາດໃຈເພາະພຣະອົງຊົງສົນທະນາກັບຜູ້ຍິງ ເຖິງປານນັ້ນກໍບໍ່ມີໃຜຖາມວ່າ, “ທ່ານປະສົງອັນໃດ” ຫລື “ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງສົນ-

ທະນາກັບນາງ.” ²⁸ຍິງນັ້ນຈຶ່ງປະໝັ້ນ້າຂອງຕົນໄວ້ແລະເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ບອກຄົນທັງປວງວ່າ, ²⁹“ຈົ່ງມາເບິ່ງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບອກຂ້ອຍເຖິງສິ່ງສາລະພັດທີ່ຂ້ອຍເຮັດມາແລ້ວ ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນ ພຣະຄຣິດຫລື.” ³⁰ແລະຄົນທັງຫລາຍກໍພາກັນອອກຈາກເມືອງໄປຫາພຣະອົງ.

³¹ໃນລະຫວ່າງນັ້ນພວກສາວົກທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ເຊິນຮັບປະທານອາຫານ.” ³²ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາມີອາຫານກິນທີ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້.” ³³ພວກສາວົກຈຶ່ງຕັ້ງເວົ້າກັນວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜເອົາມາໃຫ້ເພິ່ນຮັບປະທານດອກຕີ້.” ³⁴ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ອາຫານຂອງເຮົາຄື ການເຮັດຕາມພຣະໂທຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ແລະເຮັດໃຫ້ງານຂອງພຣະອົງສຳເລັດ. ³⁵ທ່ານທັງຫລາຍເວົ້າວ່າອີກສີ່ເດືອນຈະເຖິງລະດູກຽວເຂົ້າບໍ່ແມ່ນຫລື ມີແຫລະ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງເງິຍໜ້າເບິ່ງທີ່ງານເພາະເຂົ້າກໍເຫລືອງພໍກຽວແລ້ວ. ³⁶ຜູ້ກຽວກໍກຳລັງໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ ແລະກຳລັງຮີບໂຮມຜົນໄວ້ສຳລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດເພື່ອທັງຜູ້ຫວ່ານແລະຜູ້ກຽວຈະຊົມຊື່ນຍິນດີພ້ອມກັນ. ³⁷ເພາະເຫດນີ້ແຫລະ, ຄຳທີ່ວ່າ ‘ຄົນໜຶ່ງຫວ່ານແລະຄົນໜຶ່ງກຽວ’ ຈຶ່ງເປັນຄຳຈິງ. ³⁸ເຮົາໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍໄປກຽວອັນທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ລົງແຮງເຮັດ ຄົນອື່ນໄດ້ລົງແຮງເຮັດແລະພວກທ່ານໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກງານຂອງເຂົາ.”

³⁹ຊາວຊາມາເຣຍ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ມາຈາກເມືອງນັ້ນ ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງຍິງຜູ້ນັ້ນກ່າວເປັນພະຍານວ່າ, “ເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້ອຍເຖິງສິ່ງສາລະພັດທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ.” ⁴⁰ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຊາວຊາມາເຣຍ ມາເຖິງພຣະອົງ ເຂົາຈຶ່ງທູນເຊີນພຣະອົງໃຫ້ປະທັບຢູ່ກັບເຂົາ ແລະພຣະອົງກໍປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນສອງວັນ. ⁴¹ແລະຄົນອື່ນອີກຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ເຊື່ອດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ⁴²ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ຍິງຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທີ່ເຮົາເຊື່ອນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພາະຄຳຂອງເຈົ້າແຕ່ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນເອງ ແລະເຮົາຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແທ້ເປັນພຣະຜູ້ໂຜດມະນຸດສະໂລກໃຫ້ພິນ.”

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດລູກຊາຍເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ດີ

(ມທ 8:5-13; ລກ 7:1-10)

⁴³ຄັນສອງວັນນັ້ນລ່ວງໄປແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງ ແຂວງ ຄາລີເລ. ⁴⁴ເພາະພຣະເຢຊູ ເອງຊົງເປັນພະຍານວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນບ້ານເມືອງຂອງຕົນ. ⁴⁵ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປເຖິງແຂວງ ຄາລີເລ ຊາວຄາລີເລ ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນສິ່ງສາລະພັດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳໃນເທດສະການທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ດ້ວຍວ່າເຂົາໄດ້ໄປໃນເທດສະການເໝືອນກັນ.

⁴⁶ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຍັງບ້ານ ການາ ໃນແຂວງ ຄາລີເລ ອີກ ຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳກາຍເປັນເຫລົ້າແວງນັ້ນ ມີເສນາບໍດີຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງກາເປນາອູມ ຊຶ່ງລູກຊາຍຂອງທ່ານກໍປ່ວຍຢູ່. ⁴⁷ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດ ຈາກແຂວງ ຢູດາຍ ມາເຖິງແຂວງ ຄາລີເລ ແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງໄປທູນອ້ອນວອນພຣະອົງໃຫ້ສະເດັດລົງໄປໂຜດລູກຂອງຕົນໃຫ້ດີ ເພາະລູກນັ້ນໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ. ⁴⁸ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະການອັດສະຈັນທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອ.” ⁴⁹ເສນາບໍດີຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍ

ເອີຍ, ຂໍເຊີນທ່ານລົງໄປກ່ອນທີ່ລູກຂ້ານ້ອຍຈະຕາຍ.” ⁵⁰ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງກັບເມືອສາລຸກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ” ແລະທ່ານໄດ້ເຊື່ອພຣະທໍາທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເພິ່ນແລ້ວກໍທູນລາກັບເມືອ.

⁵¹ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກໍາລັງກັບເມືອ ພວກຂ້ອຍໃຊ້ໄດ້ມາຕ້ອນຮັບ ບອກຂ່າວວ່າລູກຂອງທ່ານພົ້ນຊີວິດແລ້ວ. ⁵²ທ່ານຈຶ່ງຖາມເຖິງເວລາທີ່ລູກຕັ້ງຕົ້ນມີແຮງມາ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບອກວ່າ, “ໄຂ້ກໍຫາຍຈາກລາວວານນີ້ເວລາປ່າຍໂມງໜຶ່ງ.” ⁵³ບິດາຈຶ່ງຮູ້ວ່າຊົ່ວໂມງນັ້ນແຫລະ, ເປັນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບຕົນວ່າ, “ລູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕາຍ” ແລະທ່ານເອງກໍເຊື່ອພ້ອມທັງຄົວເຮືອນຂອງຕົນ. ⁵⁴ນີ້ເປັນໝາຍສໍາຄັນທີ່ສອງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກະທໍາ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຈາກແຂວງຢູດາຍໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ.

ບົດທີ 5

ຊົງໂຕດຄົນໜຶ່ງຢູ່ແຄມສະໄຫ້ດີພະຍາດ

¹ຫລັງຈາກນັ້ນກໍເຖິງເທດສະການຂອງຊາດຢິວ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍສະເດັດຂຶ້ນເມືອຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມທີ່ຮິມປະຕູແກະມີສະໜ່ວຍໜຶ່ງ ພາສາເຮັບເຮີເອັ້ນສະນັ້ນວ່າເບັດສາທາ ມີສາລາອ້ອມຢູ່ຫ້າຫລັງ. ³ໃນສາລາເຫລົ່ານັ້ນມີຄົນປ່ວຍເປັນຈໍານວນຫລາຍ ຄືຄົນຕາບອດ, ຄົນຂາເສັ້ງ, ແລະຄົນອົງຄະລິບນອນຢູ່ [ຄອຍຖ້ານໍ້າເພືອນ. ⁴ດ້ວຍວ່າມີເທວະດາຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາກວນນໍ້າສະນັ້ນເປັນຍາມໆ ແລະເມື່ອນໍ້າເພືອນຜູ້ໃດລົງໄປໃນນໍ້າກ່ອນກໍຫາຍຈາກພະຍາດທີ່ຕົນເປັນຢູ່ນັ້ນ]. ⁵ທີ່ນັ້ນມີຊາຍຄົນໜຶ່ງປ່ວຍຢູ່ໄດ້ສາມສິບແປດປີມາແລ້ວ. ⁶ເມື່ອ ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄົນນັ້ນນອນຢູ່ ແລະຊົງຊາບວ່າລາວເປັນຢູ່ຢ່າງນັ້ນເທິງແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມວ່າ, “ເຈົ້າຍາກດີຫລື.” ⁷ຄົນປ່ວຍນັ້ນຈຶ່ງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ເວລານໍ້າເພືອນຂຶ້ນບໍ່ມີໃຜຈະເອົາຂ້ານ້ອຍລົງໄປໃນສະ ແລະເມື່ອຂ້ານ້ອຍກໍາລັງລົງໄປຄົນອື່ນກໍລົງໄປກ່ອນແລ້ວ.” ⁸ພຣະເຢຊູຊົງບອກຄົນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ.” ⁹ໃນທັນໃດນັ້ນຊາຍຄົນນັ້ນກໍດີພະຍາດ ຈຶ່ງຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນແລ້ວຢ່າງໄປ.

¹⁰ວັນນັ້ນເປັນວັນຊະບາໂຕ ດັ່ງນັ້ນພວກຢິວ ຈຶ່ງເວົ້າກັບຄົນທີ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ດີພະຍາດນັ້ນວ່າ, “ວັນນີ້ເປັນວັນຊະບາໂຕ ທີ່ເຈົ້າຈະຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປກໍຜິດພຣະບັນຍັດ.” ¹¹ຄົນນັ້ນຈຶ່ງຕອບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີພະຍາດນັ້ນໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ, ‘ຈົ່ງຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ.’” ¹²ເຂົາຈຶ່ງຖາມຄົນນັ້ນວ່າ, “ແມ່ນໃຜທີ່ບອກເຈົ້າວ່າ, ‘ຈົ່ງເອົາບ່ອນນອນຢ່າງໄປ.’” ¹³ແຕ່ວ່າຄົນທີ່ໄດ້ດີພະຍາດນັ້ນບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜ ດ້ວຍວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຫລົບໄປແລ້ວເພາະວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຫລາຍຄົນ.

¹⁴ພາຍຫລັງນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງພົບຄົນນັ້ນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແລ້ວຊົງບອກວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ເຈົ້າດີພະຍາດແລ້ວ ຢ່າເຮັດບາບຕໍ່ໄປ ຍ້ານວ່າເຫດຮ້າຍກວ່ານັ້ນຈະເກີດກັບເຈົ້າອີກ.” ¹⁵ຊາຍຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ໄປບອກພວກຢິວວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົວດີພະຍາດນັ້ນຄືພຣະເຢຊູ.

¹⁶ເຫດສັນນັ້ນພວກຢິວ ຈຶ່ງໄດ້ຂົ່ມເຫງ ພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງຊົງເຮັດການນັ້ນໃນວັນ

ຊະບາໂຕ. ¹⁷ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງເຮົາຍັງຊົງກະທຳກິດຈະການມາຈົນເຖິງບັດນີ້ ແລະຝ່າຍເຮົາກໍເຮັດຢູ່ເໝືອນກັນ.” ¹⁸ເຫດສັນນັ້ນພວກຍິວແຮ່ງຊອກໂອກາດຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງລ່ວງກົດວັນຊະບາໂຕເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ຊົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າເປັນພຣະບິດາຂອງຕົນ ຊຶ່ງເປັນການເຮັດໃຫ້ຕົນສະເໝີກັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ອຳນາດໜ້າທີ່ຂອງພຣະບຸດ

¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າພຣະບຸດຈະກະທຳສິ່ງໃດຕາມໃຈບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະບິດາຊົງກະທຳ ເພາະສິ່ງໃດທີ່ພຣະບິດາຊົງກະທຳ ສິ່ງນັ້ນແຫລະ, ພຣະບຸດຈຶ່ງຊົງກະທຳເໝືອນກັນ. ²⁰ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະບຸດ ແລະຊົງສະແດງໃຫ້ພຣະບຸດເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເອງຊົງກະທຳ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງສະແດງໃຫ້ພຣະບຸດເຫັນການໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນອີກ ຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະອັດສະຈັນໃຈ. ²¹ເພາະພຣະບິດາຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຄົນມີຊີວິດສັນໃດ ຖ້າພຣະບຸດປາດຖະໜາຈະບັນດານໃຫ້ຜູ້ໃດມີຊີວິດກໍຈະເຮັດສັນນັ້ນເໝືອນກັນ. ²²ເພາະວ່າພຣະບິດາບໍ່ໄດ້ຊົງພິພາກສາຜູ້ໃດ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບການພິພາກສາທັງສິ່ງໄວ້ກັບພຣະບຸດ, ²³ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະບຸດເໝືອນທີ່ເຂົາຖວາຍກຽດແດ່ພຣະບິດາ ຜູ້ໃດບໍ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະບຸດ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ພຣະບຸດມາ.

²⁴ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຟັງຄຳຂອງເຮົາແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃນການພິພາກສາແຕ່ໄດ້ຜ່ານພື້ນຈາກຄວາມຕາຍໄປສູ່ຊີວິດແລ້ວ. ²⁵ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເວລານັ້ນໃກ້ຈະເຖິງ ແລະບັດນີ້ມາເຖິງແລ້ວ ຄືເມື່ອຜູ້ຕາຍແລ້ວຈະໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງແຫ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຈະມີຊີວິດ. ²⁶ເພາະວ່າພຣະບິດາຊົງພຣະຊົນໃນພຣະອົງເອງຢ່າງໃດ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະບຸດຊົງພຣະຊົນໃນພຣະອົງເອງຢ່າງນັ້ນ, ²⁷ຊຶ່ງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະອົງມີສິດອຳນາດທີ່ຈະພິພາກສາ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນບຸດມະນຸດ.

²⁸ຢ່າປະຫລາດໃຈໃນຂໍ້ນີ້ ເພາະໃກ້ຈະເຖິງເວລາທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຝັ່ງສິບຈະໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ, ²⁹ແລະຈະໄດ້ອອກມາ ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດການດີກໍຄົນສູ່ຊີວິດແລະບັນດາຜູ້ເຮັດການຊົ່ວກໍຄົນສູ່ການພິພາກສາ.

ບັນດາພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ

³⁰ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງໃດຕາມລຳພັງໃຈບໍ່ໄດ້ ເຮົາໄດ້ຍິນຢ່າງໃດເຮົາກໍພິພາກສາຢ່າງນັ້ນ ແລະການພິພາກສາຂອງເຮົາກໍຍຸດຕິທຳ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຕາມນ້ຳໃຈຂອງເຮົາ ແຕ່ຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

³¹ຖ້າເຮົາເປັນພະຍານໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ ຄຳພະຍານຂອງເຮົາກໍບໍ່ຈິງ. ³²ມີອີກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະເຮົາຮູ້ວ່າຄຳພະຍານທີ່ຜູ້ນັ້ນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາເປັນຄວາມຈິງ. ³³ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປຫາ ໂຢຮັນ ແລະ ໂຢຮັນ ກໍໄດ້ເປັນພະຍານໃນເລື່ອງຄວາມຈິງ. ³⁴ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳພະຍານຈາກມະນຸດ ແຕ່ເຮົາກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອທ່ານທັງ-

ຫລາຍຈະໄດ້ລອດພົ້ນ. ³⁵ໂຢຮັນ ເປັນໂຄມທີ່ໄຕ້ສ່ອງສະຫວ່າງຢູ່ ທ່ານທັງຫລາຍກໍພໍໃຈທີ່ຈະຍິນດີໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງເພິ່ນຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ

³⁶ແຕ່ເຮົາມີຄຳພະຍານສຳຄັນກວ່າຄຳພະຍານຂອງ ໂຢຮັນອີກ ເພາະວ່າງານທີ່ພຣະບິດາຊົງມອບໃຫ້ເຮົາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຄົງານທີ່ເຮົາກຳລັງເຮັດຢູ່ນີ້ແຫລະ, ກໍເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາວ່າພຣະບິດາຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ³⁷ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ເຫັນຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ³⁸ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ມີຄຳໂອວາດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໃຈ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຊົງໃຊ້ມານັ້ນ. ³⁹ທ່ານທັງຫລາຍຄົນຫາໃນພຣະທຳຄຳພີ ເພາະພວກທ່ານຄິດວ່າໃນພຣະທຳຄຳພີນັ້ນມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແມ່ນພຣະຄຳພີນັ້ນແຫລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ⁴⁰ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຍັງບໍ່ມີໃຈຢາກມາຫາເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ຊີວິດ.

⁴¹ເຮົາບໍ່ຮັບເອົາຍົດສັກຈາກມະນຸດ. ⁴²ແຕ່ເຮົາໄດ້ສັງເກດຮູ້ທ່ານທັງຫລາຍວ່າບໍ່ມີຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ. ⁴³ເຮົາໄດ້ມາໃນພຣະນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບເຮົາ ຖ້າຜູ້ອື່ນມາໃນນາມຂອງຕົນເອງພວກທ່ານກໍຈະຮັບຜູ້ນັ້ນ. ⁴⁴ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຮັບຍົດສັກຈາກກັນແລະກັນ ແລະບໍ່ສະແຫວງຫາຍົດສັກ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວພວກທ່ານຈະເຊື່ອໄດ້ຢ່າງໃດ.

⁴⁵ຢ່າຄິດວ່າເຮົາຈະພ້ອງທ່ານທັງຫລາຍຕໍ່ພຣະບິດາ ມີຜູ້ພ້ອງພວກທ່ານແລ້ວ ຄືໂມເຊຜູ້ຊຶ່ງພວກທ່ານຫວັງໃຈຢູ່. ⁴⁶ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຊື່ອ ໂມເຊ ພວກທ່ານກໍຄົງຈະເຊື່ອເຮົາເໝືອນກັນ ເພາະ ໂມເຊ ໄດ້ຂຽນເຖິງເລື່ອງເຮົາ. ⁴⁷ແຕ່ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຊື່ອເລື່ອງທີ່ ໂມເຊ ຂຽນແລ້ວ ພວກທ່ານຈະເຊື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ.”

ບົດທີ 6

ຊົງລ້ຽງຫ້າພັນຄົນ

(ມທ 14:13-21; ມຣກ 6:30-44; ລກ 9:10-17)

¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂ້າມທະເລສາບ ຄາລິເລ ຄືທະເລຕິເບເຣຍ. ²ປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ເພາະເຂົາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ແກ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ. ³ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງພູແລະປະທັບນັ່ງລົງທີ່ນັ້ນກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ. ⁴ຂະນະນັ້ນໃກ້ຈະເຖິງບັດສະຕາຊຶ່ງເປັນເທດສະການຂອງຊາດຍີວແລ້ວ. ⁵ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູ ຊົງເງິຍພຣະພັກເຫັນຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບ ຟິລິບວ່າ, “ພວກເຮົາຈະຊື້ອາຫານທີ່ໃດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ກິນ.” ⁶ທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນກໍເພື່ອຈະລອງໃຈ ຟິລິບ ເພາະພຣະອົງຊົງຊາບແລ້ວວ່າຈະຊົງເຮັດປະການໃດ. ⁷ຟິລິບທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຫານລາຄາສອງຮ້ອຍເດນາຣີອັນກໍບໍ່ພໍໃຫ້ທຸກຄົນກິນຜູ້ລະເລັກລະນ້ອຍດອກ.” ⁸ສາວົກຜູ້ໜຶ່ງຄືອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງຊີໂມນ ເປໂຕ ໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, ⁹“ຢູ່ທີ່ນີ້ມີ

ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມີເຂົ້າຈີ່ເຮັດດ້ວຍເຂົ້າຝ້າງຫ້າກ້ອນກັບປາສອງໂຕ ແຕ່ສິ່ງນີ້ຈະພໍໄດ້ຢ່າງໃດກັບຄົນຫລວງຫລາຍປານນີ້.”

¹⁰ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍນັ່ງລົງເສຍ” ທີ່ນັ້ນມີຫຍ້າຫລາຍ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈົ່ງນັ່ງລົງ ນັບແຕ່ຜູ້ຊາຍມີປະມານຫ້າພັນຄົນ. ¹¹ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ເມື່ອໂມທະນາພຣະຄຸນແລ້ວກໍຊົງແຈກແກ່ບັນດາຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ນັ້ນ ສ່ວນປາກໍຊົງໃຫ້ເໝືອນກັນຕາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການ. ¹²ເມື່ອເຂົາກິນອົມແລ້ວ ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວົກວ່າ, “ຈົ່ງເກັບເອົາຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ອັນໃດເສຍ.” ¹³ເຂົາໄດ້ເກັບເອົາຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອຈາກເຂົ້າຈີ່ທີ່ເຮັດດ້ວຍເຂົ້າຝ້າງຫ້າກ້ອນ ຊຶ່ງຄົນທັງຫລາຍໄດ້ກິນນັ້ນ ໄດ້ເຕັມສິບສອງບູງ.

¹⁴ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນທີ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດນັ້ນ ເຂົາກໍເວົ້າກັນວ່າ, “ຈົ່ງແທ້ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທໍານັ້ນທີ່ຊົງກໍານົດວ່າຈະມາໃນໂລກ.” ¹⁵ເມື່ອ ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າ ເຂົາຈະມາຈັບເອົາໄປແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ພຣະອົງເປັນເຈົ້າແຜ່ນດິນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປຍັງພູເຂົາອີກແຕ່ອົງດຽວ.

ພຣະເຢຊູຊົງດໍາເນີນເທິງນ້ໍາ

(ມທ 14:22-27; ມຣກ 6:45-52)

¹⁶ເມື່ອຄໍາມາແລ້ວພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລົງໄປເຖິງທະເລ, ¹⁷ແລ້ວລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປຍັງເມືອງ ກາເປນາອູມ ເມື່ອມືດແລ້ວ ພຣະເຢຊູກໍຍັງບໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປເຖິງເຂົາ. ¹⁸ອັນໜຶ່ງນໍ້າທະເລກໍກໍາເລີບຂຶ້ນເພາະລົມແດງພັດ. ¹⁹ເມື່ອເຂົາແຊວເຮືອໄປໄດ້ປະມານສອງພັນຫ້າຫລືສາມພັນວ່າ ເຂົາກໍເຫັນ ພຣະເຢຊູຊົງຢ່າງເທິງນ້ໍາມາໃກ້ເຮືອ ເຂົາຈຶ່ງຕົກໃຈ. ²⁰ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຊູ່ຍ້ານ.” ²¹ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພໍໃຈໃຫ້ພຣະອົງຂຶ້ນເຮືອ ແລ້ວທັນໃດນັ້ນເຮືອກໍເຖິງຝັ່ງບ່ອນເຂົາຈະໄປນັ້ນ.

ປະຊາຊົນຕາມຊອກຫາພຣະອົງ

²²ມື້ໜ້ານັ້ນປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ທະເລຟາກນັ້ນ ເຫັນວ່າກ່ອນນັ້ນມີເຮືອຢູ່ທີ່ນັ້ນພຽງແຕ່ລໍາດຽວ ແລະເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອລໍານັ້ນ ໄປກັບພວກສາວົກ ມີແຕ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄປເທົ່ານັ້ນ. ²³ແຕ່ກໍມີເຮືອລໍາອື່ນຈາກເມືອງຕີເບເຣຍມາຈອດໃກ້ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ ຫລັງຈາກທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ. ²⁴ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນວ່າພຣະເຢຊູ ແລະພວກສາວົກບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງພາກັນລົງໄປຕາມຫາ ພຣະເຢຊູທີ່ເມືອງ ກາເປນາອູມ.

ພຣະເຢຊູຄືອາຫານແຫ່ງຊີວິດ

²⁵ເມື່ອເຂົາໄດ້ພົບພຣະອົງຟາກທະເລສາບເບື້ອງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ທ່ານມາທີ່ນີ້ເມື່ອໃດ.” ²⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າພວກທ່ານຊອກຫາເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນນັ້ນແຕ່ເພາະໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ອົມ. ²⁷ຢ່າພະຍາຍາມຫາອາຫານທີ່ສູນສິ້ນໄປ ແຕ່ຈົ່ງຫາອາຫານທີ່ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ ຄືອາຫານສໍາລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຊຶ່ງບຸດມະນຸດຈະໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພາະແມ່ນພຣະອົງນີ້ແຫລະ, ທີ່

ພຣະເຈົ້າຄືພຣະບິດາໄດ້ຊົງປະທັບຕາໝາຍໄວ້ແລ້ວ.”

²⁸ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພວກຂ້າມ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດປະການໃດ ຈຶ່ງຈະເຮັດກິດຈະການຂອງພຣະອົງໄດ້.” ²⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ແມ່ນກິດຈະການຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືການທີ່ທ່ານທັງຫລາຍວາງໃຈໃນທ່ານທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ມາ.” ³⁰ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນອັນໃດ ເພື່ອພວກຂ້າມ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນແລະວາງໃຈໃນທ່ານ ມີການອັນໃດທີ່ທ່ານຈະເຮັດແດ່. ³¹ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້າມ້ອຍໄດ້ກິນມານາ ໃນປ່າດັ່ງຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, ‘ພຣະອົງຊົງປະທານອາຫານຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາກິນ.’”

³²ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ອາຫານທີ່ມາຈາກສະຫວັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນ ໂມເຊ ເອົາໃຫ້ພວກທ່ານ ແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງເປັນຜູ້ປະທານອາຫານອັນແທ້ຊຶ່ງມາຈາກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ³³ເພາະວ່າອາຫານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານນັ້ນ ຄືທ່ານທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນແລະປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ໂລກ.” ³⁴ເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຈົ່ງປະທານອາຫານນັ້ນໃຫ້ພວກຂ້າມ້ອຍມີຢູ່ສະເໝີ.”

³⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ແຫ່ງຊີວິດ ຜູ້ທີ່ມາຫາເຮົາຈະບໍ່ຢາກເຂົ້າແລະຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາຈະບໍ່ຫົວນ້ຳຈັກເທື່ອ. ³⁶ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວວ່າ ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນເຮົາແລ້ວແຕ່ກໍຍັງບໍ່ເຊື່ອ. ³⁷ສາລະພັດທີ່ພຣະບິດາຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາຈະມາຫາເຮົາແລະຜູ້ທີ່ມາຫາເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ຖືມອອກໄປພາຍນອກຈັກເທື່ອ. ³⁸ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະເຮັດຕາມໃຈຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ເພື່ອເຮັດຕາມພະໂທຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ³⁹ອັນນີ້ແຫລະ, ແມ່ນນ້ຳພຣະໂທຂອງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ຄືໃຫ້ເຮົາຮັກສາທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໄວ້ກັບເຮົານັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ສິ່ງໃດສູນຫາຍໄປແຕ່ໃຫ້ເປັນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁴⁰ເພາະນີ້ແຫລະ, ເປັນນ້ຳພຣະໂທພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຄືໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຫັນພຣະບຸດ ແລະວາງໃຈໃນພຣະບຸດນັ້ນ ໄດ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ.”

⁴¹ດັ່ງນັ້ນພວກຢົວຈຶ່ງພາກັນຈົມໃຫ້ພຣະອົງເພາະພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ລົງມາຈາກສະຫວັນ.” ⁴²ເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນລູກຂອງໂຢເຊັບຫລື ພໍ່ແມ່ຂອງລາວ ເຮົາກໍຮູ້ຈັກ ເຫດສັນໃດຄົນນີ້ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ.” ⁴³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ຈົມເທາະ. ⁴⁴ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາຫາເຮົາໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນຈະຊົງຊັກນຳໃຫ້ເຂົາມາ ແລະຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຄືນມາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁴⁵ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນຄຳພີຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ ‘ຄົນທັງຫລາຍຈະຮັບຄວາມສອນຈາກພຣະເຈົ້າ’ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງ ແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພຣະເຈົ້າກໍມາຫາເຮົາ. ⁴⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນພຣະບິດານອກຈາກຜູ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ເຫັນພຣະບິດາແລ້ວ. ⁴⁷ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ⁴⁸ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ບໍ່ຂອງຊີວິດ. ⁴⁹ບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ກິນມານາ ໃນປ່າ ແລະເຂົາໄດ້ຕາຍໄປ. ⁵⁰ນີ້ແຫລະ, ເປັນອາຫານທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນເພື່ອຜູ້ທີ່ກິນແລ້ວຈະບໍ່ຕາຍ. ⁵¹ເຮົາເປັນອາຫານທີ່ມີຊີວິດຊຶ່ງ

ລົງມາຈາກສະຫວັນ ຖ້າຜູ້ໃດກິນອາຫານນີ້ແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຈະມີຊີວິດສືບໆ ໄປເປັນນິດ ແລະອາ-
ຫານທີ່ຝ່າຍເຮົາຈະໃຫ້ເໝືອເປັນຊີວິດຂອງໂລກນັ້ນ ກໍຄືເນື້ອກາຍຂອງເຮົາ.”

⁵²ເຫດສັນນີ້ພວກຢົວຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຈະເອົາເນື້ອຕົວຂອງຕົນໃຫ້ເຮົາກິນໄດ້ຢ່າງໃດ.”
⁵³ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່
ກິນເນື້ອຕົວ ແລະບໍ່ດື່ມເລືອດຂອງບຸດມະນຸດທ່ານກໍບໍ່ມີຊີວິດໃນຕົວທ່ານ. ⁵⁴ຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອຕົວ
ແລະດື່ມເລືອດຂອງເຮົາກໍມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນມາໃນ
ວັນສຸດທ້າຍ. ⁵⁵ເພາະວ່າເນື້ອຕົວຂອງເຮົາເປັນອາຫານອັນແທ້ ແລະເລືອດຂອງເຮົາກໍເປັນຂອງ
ດີມອັນແທ້. ⁵⁶ຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອຕົວແລະດື່ມເລືອດຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕັ້ງຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຕັ້ງຢູ່ໃນຜູ້
ນັ້ນ. ⁵⁷ພຣະບິດາຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ ແລະເຮົາມີຊີວິດຢູ່ເພາະພຣະບິດາສັນໃດຜູ້ທີ່ຈະ
ກິນເຮົາກໍຈະມີຊີວິດເພາະເຮົາສັນນັ້ນ. ⁵⁸ນີ້ແຫລະ, ເປັນອາຫານຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ ບໍ່
ເໝືອນກັບອາຫານທີ່ພວກບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ກິນແລ້ວຕາຍໄປ ຜູ້ທີ່ກິນອາຫານ
ນີ້ຈະມີຊີວິດສືບໆ ໄປເປັນນິດ.”

⁵⁹ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ພຣະອົງຊົງກ່າວໃນໂຮງທໍາມະເທສະໜາ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນຢູ່
ເມືອງກາເປນາອູມ.

ຖ້ອຍຄຳທີ່ໃຫ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ

⁶⁰ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຖ້ອຍຄຳນີ້ແຂງແຮງ
ໃຜຈະຟັງໄດ້.” ⁶¹ແຕ່ພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບດ້ວຍພຣະອົງເອງວ່າພວກສາວົກໄດ້ຈົມເຖິງເລື່ອງນັ້ນ
ຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານສະດຸດໃຈຫລື. ⁶²ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະເຫັນບຸດ
ມະນຸດຂຶ້ນເມື່ອຍັງບໍ່ອ່ານທີ່ທ່ານຢູ່ແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ພວກທ່ານຈະວ່າຢ່າງໃດ. ⁶³ພຣະວິນຍານຊົງເຮັດ
ໃຫ້ມີຊີວິດ ສ່ວນເນື້ອກາຍບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນ
ເປັນວິນຍານແລະເປັນຊີວິດ. ⁶⁴ແຕ່ມີບາງຄົນໃນພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຊື່ອຢູ່,” (ເພາະ ພຣະເຢຊູ ຊົງ
ຊາບແຕ່ເດີມແລ້ວວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ ແລະແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ຈະທໍາລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ). ⁶⁵ແລະ
ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມາ
ເຖິງເຮົາໄດ້ ນອກຈາກພຣະບິດາຈະຊົງໂຜດຜູ້ນັ້ນ.”

⁶⁶ດ້ວຍເຫດນັ້ນພວກລູກສິດຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນຈຶ່ງທໍາຖອຍ ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງຕໍ່ໄປອີກ.
⁶⁷ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບສິບສອງຄົນນັ້ນວ່າ, “ພວກທ່ານເດຍາກຖອຍໜີເໝືອນກັນຫລື.”
⁶⁸ຝ່າຍຊີໂມນ ທຸນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າມ້ອຍຈະໜີໄປຫາຜູ້ໃດ ທ່ານມີ
ຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງໃຫ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ⁶⁹ພວກຂ້າມ້ອຍເຊື່ອແລ້ວ ແລະຊາບວ່າທ່ານ
ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດມາຈາກພຣະເຈົ້າ.” ⁷⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ໄດ້ເລືອກພວກ
ທ່ານສິບສອງຄົນໄວ້ບໍ່ແມ່ນຫລື ແລະຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານກໍເປັນມານຮ້າຍ.” ⁷¹ພຣະອົງຊົງກ່າວ
ເຖິງຢູດາລູກຊາຍຂອງຊີໂມນ ອິສະກາຣິອິດ ເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະທໍາລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ຄືຄົນໜຶ່ງ
ໃນພວກສິບສອງຄົນນັ້ນ.

ບົດທີ 7

ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງ

¹ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດທ່ອງທ່ຽວໄປຕາມແຂວງ ຄາລິເລ ບໍ່ຊົງປະສົງຈະສະເດັດໄປໃນແຂວງຢູດາຍ ເພາະພວກຍິວຫາໂອກາດທີ່ຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ. ²ຂະນະນັ້ນ ໄກ້ຈະເຖິງເທດສະການຕັ້ງທັບອາໄສຂອງຊາດຍິວແລ້ວ. ³ພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈຶ່ງອອກຈາກທີ່ນີ້ໄປຍັງແຂວງຢູດາຍ ເພື່ອພວກສາວົກຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນກິດຈະການທີ່ເຈົ້າເຮັດຢູ່ນັ້ນ. ⁴ເພາະວ່າບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເຮັດອັນໃດໃນທີ່ລັບ ເມື່ອຜູ້ນັ້ນຢາກໃຫ້ຕົວປະກົດ ຖ້າເຈົ້າເຮັດການເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງສະແດງຕົວໃຫ້ປະກົດແກ່ໂລກເສຍ.” ⁵(ເພາະວ່າເຖິງແມ່ນພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.)

⁶ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ເວລາກຳນົດຂອງເຮົາຍັງບໍ່ເຖິງເທື່ອ ແຕ່ເວລາຂອງພວກເຈົ້າກໍມີຢູ່ສະເໝີ. ⁷ໂລກຈະກຽດຊັງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຕ່ວ່າມັນຊັງເຮົາ ເພາະເຮົາເປັນພະຍານວ່າກິດຈະການຂອງໂລກນັ້ນຊົ່ວຮ້າຍ. ⁸ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຂຶ້ນໄປໃນເທດສະການນັ້ນເສຍ ຝ່າຍເຮົາຍັງບໍ່ຂຶ້ນໄປໃນເທດສະການນັ້ນ ເພາະວ່າຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາຂອງເຮົາ.” ⁹ເມື່ອຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍັງໄດ້ປະທັບຢູ່ໃນແຂວງ ຄາລິເລ ຕໍ່ໄປ.

ພຣະເຢຊູໃນເທດສະການຕັ້ງທັບອາໄສ

¹⁰ແຕ່ເມື່ອພວກນ້ອງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໄປໃນງານເທດສະການນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດຕາມຂຶ້ນໄປເໝືອນກັນ ແຕ່ສະເດັດໄປທາງລັບບໍ່ເປີດເຜີຍ. ¹¹ເທດສັນນັ້ນພວກຍິວໄດ້ຊອກຫາພຣະອົງໃນເທດສະການນັ້ນແລະຖາມວ່າ, “ຄົນຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ.” ¹²ສ່ວນປະຊາຊົນກໍຊົມກັນຫລາຍເວົ້າເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ ລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ເປັນຄົນດີ” ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ເພິ່ນເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຫລົງຜິດໄປ.” ¹³ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນບໍ່ມີໃຜກ້າເວົ້າເຖິງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍເພາະຍ້ານພວກຍິວ.

¹⁴ຄັນເຖິງເຄິ່ງເທດສະການນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງບໍລິເວນພຣະວິຫານແລະຊົງສັ່ງສອນ. ¹⁵ພວກຍິວພາກັນປະຫລາດໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ມີຄວາມຮູ້ມາແຕ່ໃສເມື່ອບໍ່ໄດ້ຮຳຮຽນ.” ¹⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄຳສອນຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ເປັນຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ¹⁷ຖ້າຜູ້ໃດເຕັມໃຈຍອມເຮັດຕາມພຣະໂທຂອງພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຮູ້ວ່າຄຳສອນນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫລືວ່າເຮົາປາກຕາມໃຈຊອບຂອງເຮົາເອງ. ¹⁸ຜູ້ໃດປາກຕາມໃຈຊອບຂອງຕົນເອງ ຜູ້ນັ້ນກໍສະແຫວງກຽດສຳລັບຕົນເອງ ແຕ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງກຽດໃຫ້ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ຕົນມາ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຄົນຈິງ ແລະບໍ່ມີອະທຳໃນຕົວ. ¹⁹ໂມເຊ ໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ແມ່ນຫລື ແລະໃນພວກທ່ານບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັກຄົນເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດນັ້ນ ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາຈະຂ້າເຮົາເຮັດຫຍັງ.”

²⁰ປະຊາຊົນຕອບວ່າ, “ເຈົ້າມີຜືຮ້າຍສິ່ງຢູ່ ແມ່ນໃຜຊອກຫາຈະຂ້າເຈົ້າ.” ²¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດກິດຈະການອັນໜຶ່ງ ແລະພວກທ່ານກໍປະຫລາດໃຈເພາະເທດການນັ້ນ. ²²ໂມເຊ ໄດ້ຕັ້ງພິທີຕັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍ (ບໍ່ແມ່ນໄດ້ມາຈາກ ໂມເຊ ແຕ່ມາຈາກບັນພະ

ບລຸດ) ແລະໃນວັນຊະບາໂຕ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຍັງໃຫ້ຄົນຮັບພິທີຕັດ. ²³ຖ້າເຂົາຍັງໃຫ້ຄົນຮັບພິທີຕັດໃນວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງ ໂມເຊ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຄຽດເຮົາເພາະເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄົນໜຶ່ງດີເປັນປົກກະຕິໃນວັນຊະບາໂຕຫລື. ²⁴ຢ່າຕັດສິນຕາມທີ່ເຫັນພາຍນອກ ແຕ່ຈົ່ງຕັດສິນຕາມທາງຍຸດຕິທຳ.”

ນີ້ຫລືພຣະຄຣິດ

²⁵ຊາວກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ລາງຄົນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ເຂົາຊອກຫາຈະຂ້າເສຍບໍ່ແມ່ນຫລື. ²⁶ເບິ່ງແມ, ເພິ່ນກ່າວດ້ວຍເປີດເຜີຍ ແລະເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງພວກເຈົ້ານາຍຮູ້ຄັກບໍ່ວ່າຄົນນີ້ແມ່ນ ພຣະຄຣິດ. ²⁷ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຄົນນີ້ມາແຕ່ໃສ ແຕ່ຝ່າຍພຣະຄຣິດ, ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າມາແຕ່ໃສ.”

²⁸ເທດສັນນີ້ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງສັ່ງສອນດ້ວຍສຽງອັນດັງໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານວ່າ, “ສ່ວນເຮົາທ່ານທັງຫລາຍກໍຮູ້ຈັກທັງຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາໂດຍລ່າພັງຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນກໍສັດຈົງ ພຣະອົງນັ້ນພວກທ່ານກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ²⁹ຝ່າຍເຮົາກໍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເພາະເຮົາມາຈາກພຣະອົງແລະແມ່ນພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

³⁰ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຊອກຫາຈະຈັບພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍິນມີຈັບເພາະຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ³¹ແຕ່ມີຫລາຍຄົນໃນໝູ່ປະຊາຊົນໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງແລະເວົ້າວ່າ, “ເມື່ອພຣະຄຣິດ ສະເດັດມານັ້ນ ພຣະອົງຈະເຮັດໝາຍສຳຄັນຫລາຍກວ່າຜູ້ນີ້ຫລື.”

ໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄປຈັບພຣະເຢຊູ

³²ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ຍິນປະຊາຊົນຊຶ່ມກັນເວົ້າເຖິງເລື່ອງພຣະອົງຢ່າງນັ້ນ ພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກຟາຣີຊາຍ ຈຶ່ງໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄປຈັບພຣະອົງ. ³³ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍຕໍ່ໄປອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລ້ວຈະກັບໄປຫາພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ³⁴ທ່ານທັງຫລາຍຈະຊອກຫາເຮົາແຕ່ຈະບໍ່ພົບເຮົາ ແລະບ່ອນເຮົາຢູ່ນັ້ນພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້.”

³⁵ພວກຍິວຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນນີ້ຈວນຈະໄປໃສ ທີ່ເຮົາຈະຫາບໍ່ພົບ ເພິ່ນຈະໄປຫາພວກຄົນທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປຢູ່ຖ້າມາກາງຄົນຕ່າງຊາດ ແລະສັ່ງສອນຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຫລື. ³⁶ຄຳນີ້ເປັນຢ່າງໃດໜ້າທີ່ເພິ່ນກ່າວວ່າ ‘ທ່ານທັງຫລາຍຈະຊອກຫາເຮົາແຕ່ຈະບໍ່ພົບເຮົາ ແລະບ່ອນເຮົາຢູ່ນັ້ນທ່ານຈະເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້.’”

ແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດ

³⁷ໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງງານເທດສະການຊຶ່ງເປັນວັນໃຫຍ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຍືນແລະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຫົວ ຜູ້ນັ້ນຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະຕື່ມ. ³⁸ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດຈະໄຫລອອກຈາກພາຍໃນຜູ້ນັ້ນ ຕາມທີ່ພຣະຄຳພິກ່າວໄວ້ແລ້ວ.”^[1] ³⁹ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວນັ້ນໝາຍ

[1]ຂໍ້ທີ 37. 38 “ຖ້າຜູ້ໃດຫົວ ຜູ້ນັ້ນຈົ່ງມາຫາເຮົາແລະຕື່ມ, ຄືຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນເຮົາ ຕາມທີ່ພຣະຄຳພິກ່າວ

ເຖິງພຣະວິນຍານ ຊຶ່ງຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບ ເຫດວ່າຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງປະທານພຣະວິຍານ ໃຫ້ ເພາະພຣະເຢຊູຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງຮັບສະຫງ່າລາສີ.

ຄວາມເຫັນແຕກແຍກກັນໃນໝູ່ປະຊາຊົນ

⁴⁰ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນລາງຄົນໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທໍານັ້ນແທ້.” ⁴¹ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແທລະ, ແມ່ນພຣະຄຣິດ” ແຕ່ຄົນອື່ນອີກເວົ້າວ່າ, “ພຣະຄຣິດຈະມາ ຈາກຄາລິເລທລີ. ⁴²ພຣະຄໍາພີກ່າວໄວ້ ບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າພຣະຄຣິດຈະມາຈາກເຂື່ອວົງຂອງດາ- ວິດ ແລະມາຈາກບ້ານເບັດເລເຮັມ ຊຶ່ງດາວິດຢູ່ນັ້ນ. ⁴³ເຫດສັນນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງມີຄວາມເຫັນ ແຕກແຍກກັນໃນເລື່ອງພຣະອົງ. ⁴⁴ລາງຄົນໃນໝູ່ເຂົານັ້ນມີໃຈຢາກຈັບພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຍິນມີ ຈັບເອົາ.

⁴⁵ເຈົ້າໜ້າທີ່ຈຶ່ງກັບໄປຫາພວກປະໂລທິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກນັ້ນໄດ້ ຖາມເຈົ້າໜ້າທີ່ວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຈັບມັນມາ.” ⁴⁶ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕອບວ່າ, “ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເວົ້າເໝືອນ ຄົນນັ້ນຈັກເທື່ອ.” ⁴⁷ພວກຟາຣີຊາຍຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຖືກຊັກຈູງໃຫ້ຫລົງໄປເໝືອນກັນ ຫລື. ⁴⁸ມີຄົນໃດແດ່ໃນພວກເຈົ້ານາຍຫລືພວກຟາຣີຊາຍເຊື່ອຖືຄົນນັ້ນ. ⁴⁹ແຕ່ປະຊາຊົນໝູ່ນີ້ທີ່ບໍ່ ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດກໍຖືກຊົງປ້ອຍຢູ່ແລ້ວ.”

⁵⁰ນີໂກເດມ ຜູ້ໄດ້ມາຫາພຣະອົງຄາວກ່ອນນັ້ນແລະເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາ ໄດ້ກ່າວກັບ ເຂົາວ່າ, ⁵¹“ກົດໝາຍຂອງເຮົາບໍ່ຕັດສິນຄົນໃດໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຟັງເຂົາກ່ອນ ແລະຮູ້ວ່າເຂົາໄດ້ ເຮັດອັນໃດແດ່.” ⁵²ເຂົາກໍຕອບນີໂກເດມວ່າ, “ທ່ານມາຈາກຄາລິເລເໝືອນກັນຫລືຈຶ່ງຄົ້ນຫາ ເບິ່ງ ແລ້ວທ່ານຈະເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຈັກຄົນເກີດມາຈາກຄາລິເລ.”

⁵³[ແລ້ວຕ່າງຄົນກໍຕ່າງກັນໄປເຮືອນຂອງຕົນ.

ບົດທີ 8

ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຖືກຈັບຖານຫລິ້ນຊູ້

¹ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປຍັງພູພາກກອກເທດ. ²ເມື່ອຮຸ່ງເຂົາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປ ໃນບໍລິເວນພຣະວິທານອີກ ພົນລະເມືອງທັງໝົດກໍພາກັນມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງກໍປະທັບນັ່ງ ຕັ້ງຕົ້ນສັ່ງສອນເຂົາ. ³ພວກນັກທໍາແລະພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ພາຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງມາ ຍິງຄົນນີ້ເຂົາໄດ້ ຈັບໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ ແລະເຂົາໄດ້ໃຫ້ຍິງນັ້ນຍືນຢູ່ຖ້າມກາງຝູງຊົນ. ⁴ເຂົາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາ- ຈານເອີຍ, ຍິງຄົນນີ້ເຂົາຈັບໄດ້ເມື່ອກໍາລັງຫລິ້ນຊູ້ຢູ່. ⁵ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດວ່າ ໃຫ້ ເອົາຫີນຄວາງໃສ່ຄົນຢ່າງນີ້ໃຫ້ຕາຍ ສ່ວນທ່ານເດ, ຈະວ່າຢ່າງໃດ.” ⁶ເຂົາເວົ້າຢ່າງນີ້ເພື່ອທົດ ລອງ ຫວັງຈະຫາເຫດພ້ອງພຣະອົງໄດ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງນ້ອມພຣະກາຍລົງໃຊ້ນິ້ວພຣະຫັດ ຂຽນທີ່ດິນ. ⁷ເມື່ອເຂົາຍັງຖາມຕໍ່ໄປຢູ່ ພຣະອົງຊົງຍືນຂຶ້ນກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າທີ່

ໄວ້ແລ້ວວ່າ, ‘ແມ່ນ້ຳອັນມີຊີວິດຈະໄຫລອອກມາຈາກພາຍໃນພຣະອົງ.’”

ບໍ່ມີຜິດບາບ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເອົາທຶນຄວ່າງໃສ່ຍິງນີ້ກ່ອນໝູ່.”⁸ ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງມ້ອມພຣະກາຍລົງ ຂຽນທີ່ດິນອີກ.

⁹ແຕ່ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍອອກໄປເທື່ອລະຄົນຈົນໝົດ ເລີ້ມຕັ້ງແຕ່ຄົນແກ່ໄປ ຍັງເຫລືອຢູ່ ແຕ່ພຣະເຢຊູກັບຍິງຄົນນັ້ນທີ່ຍືນຢູ່ຖ້າມາກາງນັ້ນ. ¹⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເງິຍຂຶ້ນກໍຊົງຖາມຍິງນັ້ນ ວ່າ, “ນາງເອີຍ, ພວກເຂົາໄປໃສໝົດ ບໍ່ມີໃຜລົງໂທດເຈົ້າຫລື.” ¹¹ນາງທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີໃຜ, ນາຍເອີຍ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, “ເຮົາກໍບໍ່ລົງໂທດເຈົ້າເໝືອນກັນ ຈົ່ງໄປເສຍ ຕໍ່ໄປຢ່າ ເຮັດຜິດອີກ.”]

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ

¹²ອີກເທື່ອໜຶ່ງພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ ຜູ້ທີ່ຕາມເຮົາມາຈະບໍ່ທຽວໄປໃນທີ່ມົດ ແຕ່ຈະມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດ.” ¹³ແລ້ວພວກ ຟາຣີຊາຍກ່າວຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວທ່ານເອງ ຄຳພະຍານຂອງທ່ານກໍບໍ່ ຈົງ.” ¹⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຖິງວ່າເຮົາເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວເຮົາເອງ ຄຳພະຍານ ຂອງເຮົາກໍເປັນຄວາມຈິງ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສແລະຈະໄປໃສ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານທັງຫລາຍ ກໍບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາມາແຕ່ໃສແລະຈະໄປໃສ. ¹⁵ທ່ານທັງຫລາຍຕັດສິນຕາມທຳມະດາມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາ ກໍບໍ່ຕັດສິນໃຜ. ¹⁶ແຕ່ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະຕັດສິນ ການຕັດສິນຂອງເຮົາກໍຖືກ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ຕັດ ສິນໂດຍລຳພັງເຮົາຜູ້ດຽວ ແຕ່ເຮົາຕັດສິນຮ່ວມກັບພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ¹⁷ໃນພຣະບັນຍັດ ຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ ຄຳພະຍານຂອງສອງຄົນກໍເປັນຄວາມຈິງ. ¹⁸ຝ່າຍເຮົາ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຕົວເຮົາເອງແລະພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາເໝືອນ ກັນ.”

¹⁹ເຫດສັນນັ້ນເຂົາຈົ່ງທູນ ພຣະອົງວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງທ່ານຢູ່ໃສ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຕົວເຮົາກໍດີ ພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍດີ ທ່ານທັງຫລາຍກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ ຖ້າພວກທ່ານຮູ້ຈັກເຮົາກໍຄົງຮູ້ຈັກ ພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ. ²⁰ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ໃນບ່ອນຕັ້ງຕູ້ຖວາຍຊັບ ຂະນະ ທີ່ຊົງສັ່ງສອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈັບພຣະອົງເພາະຍັງບໍ່ເຖິງກຳນົດເວລາຂອງ ພຣະອົງ.

ພຣະອົງບໍ່ຊົງເປັນຝ່າຍໂລກ

²¹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, “ເຮົາຈະຈາກໄປແລະທ່ານທັງຫລາຍຈະຊອກຫາເຮົາ ແລະຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກທ່ານຈະໄປບໍ່ໄດ້.” ²²ພວກຢົວຈົ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ລາວຈະຂ້າຕົວຕາຍເສຍຫລື ເພາະລາວກ່າວວ່າ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປ ນັ້ນພວກທ່ານໄປບໍ່ໄດ້.” ²³ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຂອງເບື້ອງລຸ່ມ ຝ່າຍເຮົາເປັນຂອງເບື້ອງເທິງ ພວກທ່ານເປັນຝ່າຍໂລກນີ້ ເຮົາບໍ່ເປັນຝ່າຍໂລກນີ້. ²⁴ດ້ວຍເຫດ ນີ້ເຮົາຈຶ່ງບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ພວກທ່ານຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ ເພາະວ່າຖ້າ ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອວ່າ ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍໃນບາບຂອງຕົນ.”

²⁵ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຝ່າຍທ່ານ ທ່ານແມ່ນໃຜ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາເປັນ

ເໝືອນທີ່ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນນັ້ນ.^[1] ²⁶ເຮົາມີຂໍ້ຄວາມຫລາຍປະການທີ່ຈະກ່າວແລະ ຕັດສິນພວກທ່ານ ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມານັ້ນຊົງເປັນສັດຈົງ ແລະສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ເຮົາກໍກ່າວແກ່ໂລກ.” ²⁷ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາເຖິງ ເລື່ອງພຣະບິດາ.

²⁸ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍົກບຸດມະນຸດຂຶ້ນ ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາມີແຫລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ ແລະຮູ້ວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດຕາມໃຈ ຊອບ ແຕ່ພຣະບິດາໄດ້ຊົງສອນເຮົາຢ່າງໃດ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວຢ່າງນັ້ນ. ²⁹ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍ ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະເຮົາໄວ້ໃຫ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ ເພາະວ່າເຮົາເຮັດຕາມຊອບພຣະ- ໄທຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ.” ³⁰ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານັ້ນມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ຄວາມຈິງຈະເຮັດໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະ

³¹ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຕໍ່ພວກຍິວທີ່ເຊື່ອຖືໃນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນ ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ພວກທ່ານກໍເປັນສາວົກແທ້ຂອງເຮົາ. ³²ແລ້ວພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ແລະຄວາມຈິງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນອິດສະຫລະ.” ³³ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ພວກ ເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ ເປັນຫຍັງທ່ານ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, ‘ພວກທ່ານຈະເປັນອິດສະຫລະ.’” ³⁴ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານ ທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເຄີຍເຮັດການຜິດບາບກໍເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງຄວາມບາບ. ³⁵ຂ້ອຍຂ້າບໍ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຕະຫລອດໄປ ແຕ່ບຸດກໍຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ³⁶ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າ ພຣະບຸດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເປັນອິດສະຫລະ ພວກທ່ານກໍຈະເປັນອິດສະຫລະແທ້ຈິງ. ³⁷ເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າທ່ານທັງຫລາຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານອັບຣາຮາມ ແຕ່ພວກທ່ານຊອກຫາຈະຂ້າ ເຮົາເສຍ ເພາະວ່າຄຳສອນຂອງເຮົາບໍ່ເຂົ້າສູ່ໃຈຂອງພວກທ່ານ. ³⁸ເຮົາເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ ເຫັນເມື່ອຢູ່ກັບພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຝ່າຍພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນຈາກພໍ່ຂອງ ທ່ານ.”

ພໍ່ຂອງທ່ານຄົນມານ

³⁹ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອັບຣາຮາມ ເປັນພໍ່ຂອງພວກເຮົາ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບເຂົາ ວ່າ, “ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເປັນລູກຂອງອັບຣາຮາມ ແລ້ວ ທ່ານກໍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດ. ⁴⁰ແຕ່ບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍຫາໂອກາດຈະຂ້າເຮົາ ຜູ້ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນມາຈາກ ພຣະເຈົ້າ ການຢ່າງນີ້ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ເຮັດ. ⁴¹ທ່ານທັງຫລາຍເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພໍ່ຂອງພວກທ່ານ ເຮັດ” ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກການຫລິ້ນຊື້ ພວກເຮົາມີບິດາອົງດຽວຄື ພຣະເຈົ້າ.”

⁴²ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານແລ້ວ ທ່ານກໍຈະ

[1]ຫລືວ່າ ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເປັນສັນໃດເຮົາຈຶ່ງເວົ້ານຳພວກທ່ານ.”

ຮັກເຮົາເພາະເຮົາມາຈາກພຣະເຈົ້າແລະມາເຖິງທີ່ນີ້ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາຕາມໃຈຊອບຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴³ເຫດສັນໃດພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄໍາເວົ້າຂອງເຮົາ ນັ້ນເປັນເພາະພວກທ່ານທົນພັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້. ⁴⁴ທ່ານທັງຫລາຍມາຈາກພໍ່ຂອງທ່ານຄືມານ, ພວກທ່ານມີໃຈຢາກເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງພໍ່ທ່ານ ມັນເປັນຜູ້ຂ້າຄົນຕັ້ງແຕ່ເດີມມາແລ້ວແລະບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ເພາະໃນຕົວມັນບໍ່ມີຄວາມຈິງ ເມື່ອມັນເວົ້າຕົວະມັນກໍເວົ້າຕາມສັນດານຂອງມັນເອງ ເພາະເປັນຜູ້ຕົວະແລະເປັນພໍ່ຂອງການຕົວະ. ⁴⁵ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເຮົາ ເພາະຝ່າຍເຮົາກໍກ່າວຄວາມຈິງ ⁴⁶ໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ຍິນຍັນໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຖ້າເຮົາເວົ້າຄວາມຈິງ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອເຮົາ. ⁴⁷ຜູ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າກໍຍອມຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຟັງ.”

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຢູ່ກ່ອນອັບຣາຮາມ

⁴⁸ພວກຍົວທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ທີ່ພວກເຮົາເວົ້າວ່າ ຕົວເປັນໂທຊາມາເຣຍແລະມີຜີຮ້າຍສົງຢູ່ນັ້ນ ບໍ່ຈິງຫລື.” ⁴⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີຜີສົງ ແຕ່ເຮົາຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານໝິ່ນປະໝາດເຮົາ. ⁵⁰ສ່ວນເຮົາບໍ່ໄດ້ຊອກຫາກຽດສໍາລັບເຮົາເອງ ແຕ່ມີຜູ້ຫາໃຫ້ ແລະພຣະອົງນັ້ນກໍຊົງພິພາກສາ. ⁵¹ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຖືຮັກສາຄໍາສອນຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ເຫັນຄວາມຕາຍຈັກເທື່ອ.”

⁵²ພວກຍົວທູນພຣະອົງວ່າ, “ດຽວນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຕົວມີຜີສົງຢູ່ ອັບຣາຮາມກໍຕາຍໄປແລ້ວແລະພວກປະກາດພຣະທໍາກໍຕາຍໄປແລ້ວເໝືອນກັນ ແລະຕົວເວົ້າວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຖືຮັກສາຄໍາສອນຂອງເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ລົດຄວາມຕາຍຈັກເທື່ອ.’ ⁵³ຕົວໃຫຍ່ກວ່າອັບຣາຮາມບິດາຂອງພວກເຮົາຜູ້ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນຫລື ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາກໍຕາຍໄປແລ້ວເໝືອນກັນ ຕົວອວດອ້າງວ່າຕົວເປັນຜູ້ໃດອີກ.” ⁵⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຕົວເຮົາເອງ ກຽດຂອງເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຫ້ກຽດແກ່ເຮົານັ້ນຄືພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງພວກທ່ານກ່າວວ່າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ. ⁵⁵ພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເຮົາກໍເປັນຄົນຕົວະເໝືອນພວກທ່ານ ແຕ່ເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງແລະຖືຮັກສາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ⁵⁶ອັບຣາຮາມ ພໍ່ຂອງພວກທ່ານ ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຈະໄດ້ເຫັນວັນຂອງເຮົາ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນແລ້ວແລະຊົມຊື່ນຍິນດີ.”

⁵⁷ພວກຍົວທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຍຸຕົວຍັງບໍ່ເຖິງທ້າສິບປີ ຕົວໄດ້ເຫັນອັບຣາຮາມ ແລ້ວຫລື.” ⁵⁸ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ່ອນອັບຣາຮາມ ເກີດເຮົານີ້ກໍເປັນຢູ່ແລ້ວ.” ⁵⁹ເຫດສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຈັບກ້ອນຫີນຈະຄວ່າງໃສ່ພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຖືກຊົງບັງໄວ້ ແລ້ວສະເດັດອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ.

ບົດທີ 9

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງຕາບອດແຕ່ກໍາເນີດ

¹ເມື່ອ ພຣະເຢຊູ ກໍາລັງ ສະເດັດ ໄປ ຊົງ ເຫັນ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ ຕາບອດ ແຕ່ກໍາເນີດ. ²ພວກສາວົກ

ຂອງພຣະອົງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຜິດບາບຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ລາວຈຶ່ງເກີດມາຕາບອດ.” ³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນໄດ້ເຮັດບາບ ແຕ່ເກີດມາເພື່ອໃຫ້ພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະກົດໃນຕົວຄົນນີ້. ⁴ເມື່ອຍັງເວັນຢູ່ເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງເຮັດພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ເວລາກາງຄືນກໍຈະໄດ້ມາຖົງ ຄືເວລາທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດການໄດ້. ⁵ຕາບໃດເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກເຮົາກໍເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ.” ⁶ເມື່ອຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຖິ້ມນໍ້າລາຍລົງດິນ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ດິນເປັນຕົມດ້ວຍນໍ້າລາຍນັ້ນ ແລ້ວຊົງເອົາຕົມນັ້ນທາຕາຂອງຄົນຕາບອດ, ⁷ກັບທັງຊົງກ່າວຕໍ່ຄົນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປລ້າງເສຍທີ່ສະຊິໂລອາມ” (ຊຶ່ງແປວ່າ ໃຊ້ໄປ) ລາວຈຶ່ງໄປລ້າງແລ້ວກັບມາກໍເຫັນຮຸ່ງໄດ້.

⁸ເຫດສັນນັ້ນພວກຄົນໃກ້ຄຽງ ແລະຄົນທີ່ເຄີຍເຫັນລາວເປັນຄົນຂໍທານຢູ່ແຕ່ກ່ອນ ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຄີຍນັ່ງຂໍທານນັ້ນຫລື.” ⁹ບາງຄົນຕອບວ່າ, “ແມ່ນຄົນນັ້ນແທລະ” ແຕ່ຄົນອື່ນກໍວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນແຕ່ລາວເໝືອນຄົນນັ້ນ” ສ່ວນຄົນນັ້ນເອງກໍບອກວ່າ, “ເຮົາມີແມ່ນຄົນນັ້ນແທລະ.” ¹⁰ເຂົາຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ, “ເປັນຢ່າງໃດຕາຂອງເຈົ້າຈຶ່ງມີນອກໄດ້.” ¹¹ຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, “ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເຢຊູ ໄດ້ເຮັດຂີ້ຕົມທາຕາຂອງເຮົາ ແລ້ວບອກເຮົາວ່າ ‘ຈົ່ງໄປລ້າງທີ່ສະຊິໂລອາມ’ ເຮົາຈຶ່ງໄປລ້າງແລ້ວກໍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງມາ.” ¹²ເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ” ລາວຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຮູ້.”

ພວກຟາຣີຊາຍສອບຖາມເລື່ອງການຊົງໄຜດຄົນຕາບອດ

¹³ເຂົາຈຶ່ງພາຄົນທີ່ຕາບອດແຕ່ກ່ອນນັ້ນໄປຫາພວກຟາຣີຊາຍ. ¹⁴ອັນໜຶ່ງ, ວັນທີ່ ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຕົມປິດຕາຄົນນີ້ ແມ່ນວັນ ຊະບາໂຕ. ¹⁵ເຫດສັນນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍ ຈຶ່ງໄດ້ຖາມຜູ້ນັ້ນເໝືອນກັນວ່າ ເຮັດແນວໃດຕົນຈຶ່ງເຫັນຮຸ່ງໄດ້ ສ່ວນຜູ້ນັ້ນໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ເພິ່ນໄດ້ເອົາຂີ້ຕົມທາຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄປລ້າງຈຶ່ງເຫັນຮຸ່ງໄດ້.”

¹⁶ເຫດສັນນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນບໍ່ຖືຮັກສາວັນ ຊະບາໂຕ” ແຕ່ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ຄົນບາບຈະເຮັດໝາຍສໍາຄັນແນວນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ” ແລະເຂົາກໍແຕກແຍກບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ. ¹⁷ເຂົາຈຶ່ງຖາມຄົນຕາບອດອີກວ່າ, “ເຈົ້າເດ, ເຈົ້າເວົ້າຢ່າງໃດເລື່ອງຄົນນັ້ນໃນການທີ່ເພິ່ນໄດ້ປິດຕາຂອງເຈົ້າ” ຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ.”

¹⁸ຝ່າຍພວກຢົວບໍ່ເຊື່ອວ່າ ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຕາບອດແລະກັບເຫັນຮຸ່ງໄດ້ ຈົນເຂົາໄດ້ເອີ້ນພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນມາ, ¹⁹ແລ້ວຖາມວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ເປັນລູກຂອງໝູ່ເຈົ້າຫລື ທີ່ໝູ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າເປັນຕາບອດແຕ່ກໍາເນີດມາ ເປັນຢ່າງໃດດຽວນີ້ລາວຈຶ່ງເຫັນໄດ້.” ²⁰ພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຜູ້ນີ້ເປັນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຮູ້ວ່າລາວເປັນຕາບອດແຕ່ກໍາເນີດ. ²¹ແຕ່ທີ່ລາວເຫັນຮຸ່ງໄດ້ດຽວນີ້ນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຜູ້ໃດໄດ້ປິດຕາຂອງລາວ ຈຶ່ງຖາມລາວເອງ ອາຍຸລາວກໍພົ້ນກະສຽນແລ້ວ ລາວຄົງເວົ້າເລື່ອງຕົນເອງໄດ້.” ²²ທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ນັ້ນເວົ້າດັ່ງນີ້ກໍເພາະເຂົາຍ້ານພວກຢົວ ດ້ວຍວ່າພວກຢົວຕົກລົງກັນແລ້ວວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຍອມຮັບຜູ້

ນັ້ນເປັນ ພຣະຄຣິດ ຈະຕ້ອງຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງທຳມະເທດສະໜາ. ²³ເພາະສັນນັ້ນພໍ່ແມ່ຂອງລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງຖາມລາວເອງເພາະອາຍຸລາວກໍພົ້ນກະສຽນແລ້ວ.”

²⁴ເຫດສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຄົນທີ່ໄດ້ເປັນຕາບອດ ນັ້ນມາເປັນເທື່ອທີ່ສອງ ແລະບອກລາວວ່າ, “ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ^[1] ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຄົນບາບ.” ²⁵ລາວຕອບວ່າ, “ເພິ່ນເປັນຄົນບາບຫລືບໍ່ເປັນຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແຕ່ສິ່ງດຽວວ່າ ຄືແຕ່ກ່ອນຂ້ານ້ອຍເປັນຕາບອດ ແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນໄດ້ແລ້ວ.” ²⁶ເຂົາຈຶ່ງຖາມລາວອີກວ່າ, “ຜູ້ນັ້ນໄດ້ເຮັດຢ່າງໃດໃຫ້ເຈົ້າແດ່ ແລະໄດ້ປິດຕາຂອງເຈົ້າຢ່າງໃດ.” ²⁷ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວ ແລະທ່ານບໍ່ຟັງ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມີໃຈຢາກຟັງອີກ ຢາກເປັນສິດຂອງເພິ່ນເໝືອນກັນຫລື.”

²⁸ເຂົາຈຶ່ງເຍີ້ຍຄົນນັ້ນວ່າ, “ມືງນັ້ນແຫລະ, ເປັນສິດຂອງມັນ ແຕ່ພວກເຮົານີ້ເປັນສິດຂອງໂມເຊ. ²⁹ຝ່າຍພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຕໍ່ໂມເຊ ແຕ່ຄົນນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສ.” ³⁰ຊາຍນັ້ນຕອບເຂົາວ່າ, “ນີ້ກໍເປັນໜ້າປະຫລາດແທ້ ທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ນັ້ນມາແຕ່ໃສ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ປິດຕາຂອງຂ້ານ້ອຍ. ³¹ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງຟັງຄົນບາບ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຢ້າເກງພຣະເຈົ້າແລະເຮັດໄປຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງຟັງຜູ້ນັ້ນ. ³²ຕັ້ງແຕ່ເດີມມີໂລກມາ ບໍ່ທ່ອນໄດ້ຍິນວ່າ ມີຜູ້ໃດໄດ້ປິດຕາຂອງຄົນທີ່ເປັນຕາບອດແຕ່ກຳເນີດໄດ້. ³³ຖ້າທ່ານຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ກໍບໍ່ສາມາດຈະເຮັດສິ່ງໃດໄດ້.” ³⁴ເຂົາໄດ້ກ່າວຕອບຄົນນັ້ນວ່າ, “ມືງເກີດມາໃນການບາບທັງນັ້ນ ແລະມືງຈະມາສອນພວກເຮົາຫລື” ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງໄລ່ຄົນນັ້ນອອກເສຍ.

ອາການບອດຝ່າຍວິນຍານຈິດ

³⁵ພຣະເຢຊູ ຊົງໄດ້ຍິນວ່າເຂົາໄດ້ໄລ່ຄົນນັ້ນອອກແລ້ວ ແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງພົບລາວຈຶ່ງຊົງຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈໃນບຸດມະນຸດຫລື.” ³⁶ຊາຍຄົນນັ້ນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ບຸດມະນຸດນັ້ນຄືຜູ້ໃດ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະວາງໃຈໃນເພິ່ນ.” ³⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເພິ່ນແລ້ວ ຄືຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ທີ່ກຳລັງເວົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ.” ³⁸ລາວຈຶ່ງທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍວາງໃຈເຊື່ອແລ້ວ” ລາວຈຶ່ງຂາບລົງໄຫວ້ພຣະອົງ. ³⁹ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ມາໃນໂລກນີ້ສຳລັບການພິພາກສາ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ເຫັນຈະໄດ້ເຫັນ ແລະເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຫັນແລ້ວຈະກາຍເປັນຕາບອດ.”

⁴⁰ແລະເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍບາງຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ພຣະອົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ, “ຝ່າຍພວກເຮົາເດ, ກໍເປັນຕາບອດເໝືອນກັນຫລື.” ⁴¹ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານເປັນຄົນຕາບອດພວກທ່ານຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບ ແຕ່ບັດນີ້ພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາເຫັນຢູ່’ ເຫດສັນນັ້ນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກທ່ານຈຶ່ງຍັງມີຢູ່.”

[1] ໝາຍຄວາມວ່າ “ຈົ່ງເວົ້າໄປຕາມຄວາມຈິງ” (ເບິ່ງ ຢຣຸຊ 7:19).

ບົດທີ 10

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຄອກແກະ

1“ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຄອກແກະທາງປະຕູ ແຕ່ປົນເຂົ້າໄປທາງອື່ນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຂະໂມຍແລະໂຈນ. 2ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຂົ້າທາງປະຕູກໍເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ. 3ນາຍປະຕູກໍໄຂປະຕູໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ ແລະຝູງແກະກໍຍອມຟັງສຽງຂອງເພິ່ນ ແລະເພິ່ນເອີ້ນແກະຂອງຕົນຕາມຊື່ແລະພາເຂົາອອກໄປ. 4ເມື່ອເພິ່ນໃຫ້ແກະຂອງຕົນອອກໄປໝົດແລ້ວ ເພິ່ນກໍນຳໜ້າເຂົາໄປ ແລະຝູງແກະກໍຕາມເພິ່ນໄປເພາະເຂົາຮູ້ຈັກສຽງຂອງເພິ່ນ. 5ສ່ວນຄົນຕ່າງໜ້າ, ຝູງແກະຈະບໍ່ຕາມໄປ ມີແຕ່ຈະໜີຈາກຄົນນັ້ນເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກສຽງຂອງຄົນຕ່າງໜ້ານັ້ນ.” 6ຄຳປຽບທຽບນີ້ພຣະເຊຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ.

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ

7ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນປະຕູຂອງແກະທັງຫລາຍ. 8ບັນດາຜູ້ທີ່ມາກ່ອນເຮົານັ້ນກໍເປັນຂະໂມຍແລະໂຈນ ແຕ່ຝູງແກະບໍ່ໄດ້ຟັງເຂົາ. 9ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນປະຕູ ຖ້າຜູ້ໃດເຂົ້າທາງເຮົາຜູ້ນັ້ນຈະພົ້ນ ແລ້ວຈະເຂົ້າອອກທັງຈະພົບອາຫານ. 10ຂະໂມຍມາກໍພຽງແຕ່ຈະລັກ, ຈະຂ້າ, ແລະທຳລາຍເທົ່ານັ້ນ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ມາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດ ແລະຈະໄດ້ຢ່າງຄົບບໍລິບູນ.

11ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ ຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີນັ້ນຍ່ອມສະຫລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຝູງແກະ. 12ຜູ້ທີ່ຮັບຈ້າງບໍ່ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະແລະຝູງແກະບໍ່ແມ່ນຂອງຕົນ ເມື່ອເຫັນໝາໂນມາຜູ້ນັ້ນກໍປະຖິ້ມຝູງແກະບົບໜີໄປ ໝາໂນກໍຄາບຍາດເອົາແກະໄປເສຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຝູງແກະແຕກຊະກັນໄປ. 13ຄົນນັ້ນໜີກໍເພາະເປັນຜູ້ຮັບຈ້າງ ແລະບໍ່ເປັນຫ່ວງນຳຝູງແກະ.

14ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ເຮົາຮູ້ຈັກແກະຂອງເຮົາ ແລະແກະຂອງເຮົາກໍຮູ້ຈັກເຮົາ, 15ເໝືອນດັ່ງພຣະບິດາຊົງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະເຮົາຮູ້ຈັກພຣະບິດາ ແລະຊີວິດຂອງເຮົາ ເຮົາກໍສະຫລະເພື່ອແກະ. 16ແກະອື່ນອີກທີ່ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄອກນີ້ເຮົາກໍມີຢູ່ ແກະເຫລົ່ານັ້ນເຮົາຕ້ອງພາມາເໝືອນກັນ ແລະເຂົາຈະຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລ້ວຈະຮ່ວມເປັນຝູງດຽວ ແລະມີຜູ້ລ້ຽງພຽງຜູ້ດຽວ. 17ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະບິດາຈົ່ງຊົງຮັກເຮົາ ເພາະເຮົາສະຫລະຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອຈະຮັບຊີວິດນັ້ນຄືນອີກ. 18ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍາດເອົາຊີວິດໄປຈາກເຮົາ ແຕ່ເຮົາສະຫລະຊີວິດດ້ວຍໃຈສະໝັກຂອງເຮົາເອງ ເຮົາມີສິດທີ່ຈະສະຫລະຊີວິດນັ້ນແລະມີສິດທີ່ຈະຮັບຄືນອີກ ຄຳສັ່ງນີ້ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

19ເພາະດ້ວຍຂໍ້ຄວາມນີ້ພວກຢົວ ຈົ່ງເກີດແຕກແຍກບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນອີກ. 20ມີຫລາຍຄົນໃນພວກນັ້ນເວົ້າວ່າ, “ມັນມີຜິສິງຢູ່ແລະເປັນບ້າແລ້ວ ຟັງມັນເຮັດຫຍັງ.” 21ພວກອື່ນກໍເວົ້າວ່າ, “ຄຳນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຄົນທີ່ມີຜິສິງ ຜິຈະບິດຕາຂອງຄົນຕາບອດໄດ້ຫລື.”

ພວກຢົວປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບພຣະເຢຊູ

22ເວລານັ້ນເປັນເທດສະການສະຫລອງພຣະວິຫານ ໃນກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ. 23ເປັນລະດູໜາວ

ສ່ວນພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດໄປມາໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທີ່ລະບຽງຂອງໂຊໂລໂມນ. ²⁴ພວກຍິງກໍພາກັນມາລ້ອມພຣະອົງແລ້ວທູນວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກເຮົາສົງໃສຢູ່ເທິງປານໃດ ຖ້າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດຈຶ່ງບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຄືກເສຍ.” ²⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ແລະພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອ ກິດຈະການທີ່ເຮົານີ້ໄດ້ເຮັດໃນພຣະນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ. ²⁶ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອເພາະພວກທ່ານບໍ່ເປັນແຕ່ຝູງແກະຂອງເຮົາ. ²⁷ແກະຂອງເຮົາກໍຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະເຮົາກໍຮູ້ຈັກຝູງແກະນັ້ນແລະເຂົາຕາມເຮົາໄປ. ²⁸ຝ່າຍເຮົາກໍປະທານຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃຫ້ແກ່ແກະນັ້ນ ແລະເຂົາຈະບໍ່ຈົບຫາຍຈັກເທື່ອ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຍາດເຂົາອອກຈາກມືຂອງເຮົາໄດ້. ²⁹ອັນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ເຮົານັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າສັບພະທຸກສິ່ງ^[1] ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະອາດຍາດອັນນັ້ນອອກຈາກພຣະຫັດພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້. ³⁰ເຮົາກັບພຣະບິດາກໍເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ.”

³¹ພວກຍິງກໍຍົກເອົາກ້ອນຫີນມາອີກຈະຄວ່າງໃສ່ພຣະອົງ. ³²ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ສະແດງໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເຫັນການດີຫລາຍປະການທີ່ມາຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເພາະເຫດຂໍ້ໃດໃນການດີທັງຫລາຍນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງຈະຄວ່າງກ້ອນຫີນໃສ່ເຮົາ.” ³³ພວກຍິງທູນພຣະອົງວ່າ, “ທີ່ພວກເຮົາຈະຄວ່າງກ້ອນຫີນໃສ່ເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການດີ ແຕ່ເພາະຄວາມໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າເປັນພຽງມະນຸດແຕ່ຕັ້ງຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ.”

³⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ໃນພຣະບັນຍັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີຄຳຂຽນໄວ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ‘ຝ່າຍເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍເປັນພະ.’ ³⁵ຖ້າພຣະອົງຊົງເອີ້ນຜູ້ຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ເຂົາເປັນພະ (ພຣະຄຳພີນັ້ນຈະຖືກລົບລ້າງເສຍບໍ່ໄດ້.) ³⁶ທ່ານທັງຫລາຍຈະກ່າວຫາທ່ານ ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຊົງຕັ້ງໄວ້ແລະຊົງໃຊ້ເຂົາມາໃນໂລກວ່າ ‘ເຈົ້າກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ’ ເພາະເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ‘ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ’ ຢ່າງນັ້ນຫລື. ³⁷ຖ້າເຮົາບໍ່ເຮັດພຣະລາຊະກິດພຣະບິດາຂອງເຮົາກໍຢ່າໄດ້ເຊື່ອເຮົາ. ³⁸ແຕ່ຖ້າເຮົາເຮັດພຣະລາຊະກິດນັ້ນ ເຖິງວ່າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຊື່ອເຮົາກໍຈຶ່ງເຊື່ອພຣະລາຊະກິດນັ້ນ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາແລະເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ.” ³⁹ເຫດສັນນີ້ເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈັບພຣະອົງອີກ ແຕ່ພຣະອົງກໍສະເດັດໜີພົ້ນຈາກມືຂອງເຂົາໄປໄດ້.

⁴⁰ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂ້າມແມ່ນ້ຳຍໍແດນອີກ ໄປເຖິງບ່ອນໂຢຮັນໃຫ້ຮັບບັບຕີສະມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ແລະພຣະອົງກໍປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ⁴¹ມີຫລາຍຄົນໄດ້ພາກັນມາຫາພຣະອົງແລະກ່າວວ່າ, “ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໝາຍສຳຄັນຈັກຢ່າງ ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ໂຢຮັນກ່າວເຖິງທ່ານຜູ້ນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງທັງໝົດ.” ⁴²ໃນທີ່ນັ້ນມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

^[1]ຫລືວ່າ “ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງປະທານແກະນັ້ນໃຫ້ເຮົາຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າສັບພະສິ່ງ.” ^[2]ຫລືວ່າ “ຜູ້ທີ່ທ່ານເປັນສະຫາຍຮັກນັ້ນ” (ເບິ່ງ ຍຣ 22:14 ຕໍ່).

ບົດທີ 11 ລາຊະໂຣສິນຊີວິດ

1 ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ລາຊະໂຣກຳລັງປ່ວຍຢູ່ທີ່ບ້ານເບັດທານີ ຄືບ້ານຂອງນາງມາຣິອາ ແລະ ມາທາ ສອງເອື້ອຍນ້ອງ. 2 ແມ່ນນາງ ມາຣິອາ ຜູ້ນີ້ທີ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫອມສົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ຜົມຂອງຕົນເຊັດພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ລາຊະໂຣຜູ້ທີ່ປ່ວຍຜູ້ນັ້ນກໍເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ ຍິງຜູ້ນີ້. 3 ເອື້ອຍທັງສອງໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເຝົ້າພຣະເຢຊູທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເບິ່ງແມ່ ຜູ້ທີ່ທ່ານ ຮັກແພງນັ້ນ^[a] ກໍກຳລັງປ່ວຍຢູ່.” 4 ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ການ ປ່ວຍນີ້ບໍ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍດອກ ແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ພຣະບຸດ ຂອງ ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດເພາະການປ່ວຍນີ້.” 5 ສ່ວນພຣະເຢຊູກໍຊົງຮັກມາທາ ແລະ ນ້ອງສາວຂອງນາງກັບລາຊະໂຣ.

6 ຄັນພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນວ່າລາຊະໂຣປ່ວຍຢູ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພັກຢູ່ໃນບ່ອນພຣະອົງຊົງຢູ່ນັ້ນ ອີກສອງວັນ. 7 ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ພວກເຮົາພາກັນເຂົ້າໄປໃນ ແຂວງຢູດາຍອີກເທາະ.” 8 ພວກສາວິກໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າຂ້າເອີຍ, ເມື່ອບໍ່ເທິງນີ້ ພວກຍິງ ຫາໂອກາດເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ທ່ານໃຫ້ຕາຍ ແລ້ວທ່ານຍັງຈະກັບໄປທີ່ນັ້ນອີກຫລື.” 9 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ວັນໜຶ່ງມີສິບສອງຊົ່ວໂມງບໍ່ແມ່ນຫລື ຖ້າຄົນໃດຫາກຍ່າງໄປໃນເວລາ ກາງເວັນກໍຈະບໍ່ຊຸ່ນສະດຸດ ເພາະວ່າເພິ່ນເຫັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກນີ້. 10 ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຫາກ ຍ່າງໄປໃນເວລາກາງຄືນກໍຈະຊຸ່ນສະດຸດ ເພາະວ່າເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງໃນຕົວ.”

11 ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວກໍຊົງບອກພວກສາວິກວ່າ, “ລາຊະໂຣ ເພື່ອນຂອງເຮົາກໍ ຫລັບໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາໄປເພື່ອຈະປຸກລາວໃຫ້ຕື່ນ.” 12 ພວກສາວິກຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍ ເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າຜູ້ປ່ວຍນອນຫລັບ ລາວກໍຄົງຈະດີປ່ວຍ.” 13 ສ່ວນພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງການ ຕາຍຂອງລາຊະໂຣ ແຕ່ພວກສາວິກຄິດວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງການນອນຫລັບໃຫ້ຫາຍເມື່ອຍ.

14 ເຫດສັນນີ້ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຊົງບອກເຂົາໂດຍແຈ່ມແຈ້ງວ່າ, “ລາຊະໂຣຕາຍແລ້ວ. 15 ເຮົາຍິນດີ ທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພາະເຫັນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຊື່ອ ພວກເຮົາພາ- ກັນໄປຫາລາວເທາະ.” 16 ໂທມາທີ່ເອີ້ນວ່າແຜດ ໄດ້ເວົ້າກັບເພື່ອນສາວິກວ່າ, “ພວກເຮົາພາກັນ ໄປເໝືອນກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ຕາຍດ້ວຍກັນກັບພຣະອົງ.”^[1]

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນເຫດໃຫ້ຄົນມາທັງຊົງເປັນຊີວິດ

17 ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງກໍຊົງເຫັນວ່າ ລາຊະໂຣຢູ່ໃນອຸບໂມງຝັງສົບໄດ້ສີ່ວັນແລ້ວ. 18 ອັນໜຶ່ງ, ບ້ານເບັດທານີນັ້ນຢູ່ໄກຈາກກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ປະມານພັນຫ້າຮ້ອຍວາ. 19 ພວກຍິງ ຫລາຍຄົນໄດ້ມາທານາງ ມາທາ ແລະ ມາຣິອາ ເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈເຂົາເມື່ອງດ້ວຍນ້ອງຊາຍຂອງ ເຂົາ. 20 ເມື່ອມາທາໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດມາ ນາງກໍອອກໄປຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ແຕ່

[1] ຫລືວ່າ “ດ້ວຍກັນກັບລາວ.”

ສ່ວນມາຣິອານັ້ນນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອນ. ²¹ນາງມາທາທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄົງບໍ່ຕາຍ. ²²ແຕ່ບັດນີ້ກໍດີ, ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າ ສິ່ງໃດໆ ທີ່ທ່ານຈະທູນຂໍຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໂຜດປະທານແກ່ທ່ານ.”

²³ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, “ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈະຄົນມາອີກ.” ²⁴ນາງມາທາທູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍກໍຊາບແລ້ວວ່າ ລາວຈະເປັນຄົນມາອີກໃນເວລາຄົນມາ ເມື່ອວັນສຸດທ້າຍນັ້ນ.”

²⁵ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ນາງວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນທັງປວງເປັນຄົນມາ ທັງເປັນຊີວິດ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງຈະມີຊີວິດຢູ່. ²⁶ແລະທຸກຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ໃນເຮົາກໍຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ ເຈົ້າເຊື່ອຂໍ້ນີ້ຫລື.” ²⁷ມາທາຈົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຊື່ອຢູ່ແລ້ວ, ນາຍເຈົ້າເອີຍ ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອແລ້ວວ່າທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ຄືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງສະເດັດມາໃນໂລກ.”

ພຣະເຢຊູຊົງພຣະກັນແສງ

²⁸ເມື່ອທູນດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງຈຶ່ງກັບໄປເອີ້ນມາຣິອານ້ອງສາວຂອງຕົນໂດຍເວົ້າຄ່ອຍໆ ວ່າ, “ອາຈານມາແລ້ວແລະເອີ້ນຫາເຈົ້າ.” ²⁹ຄັນມາຣິອາໄດ້ຍິນແລ້ວນາງກໍລຸກຂຶ້ນໂລດໄປເຝົ້າພຣະອົງ. ³⁰ສ່ວນພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບ້ານ ແຕ່ຍັງປະທັບຢູ່ບ່ອນທີ່ມາທາໄດ້ພົບພຣະອົງນັ້ນ. ³¹ເມື່ອພວກຍິວທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນກັບມາຣິອາກໍາລັງເລົ່າໂລມລາວຢູ່ ໄດ້ເຫັນມາຣິອາຟ້າວລຸກຂຶ້ນອອກໄປ ເຂົາຈຶ່ງຕາມໄປນົກວ່ານາງຈະໄປຍັງອຸບໂມງເພື່ອຮ້ອງໂທຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³²ຄັນນາງມາເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ແລະເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ຈຶ່ງຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄົງບໍ່ຕາຍ.”

³³ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນນາງຮ້ອງໂທ ແລະພວກຍິວທີ່ມາກັບນາງກໍາລັງຮ້ອງໂທເໝືອນກັນພຣະອົງຊົງວຸ້ນວາຍແລະຊົງສະເທືອນພຣະໄທ. ³⁴ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມວ່າ, “ໄດ້ເອົາສົບໄປໄວ້ທີ່ໃດ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເຊີນມາເບິ່ງແມ່.” ³⁵ສ່ວນພຣະເຢຊູຊົງພຣະກັນແສງ. ³⁶ພວກຍິວຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ເບິ່ງດູ, ເພິ່ນຮັກລາວພຽງໃດໜ້.” ³⁷ແຕ່ລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ໄດ້ປິດຕາຂອງຄົນຕາບອດນັ້ນ ແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ຄົນນີ້ບໍ່ຕາຍບໍ່ໄດ້ຫລື.”

ຊົງບັນດານໃຫ້ລາຊະໂລເປັນຄົນມາ

³⁸ພຣະເຢຊູຊົງສະເທືອນພຣະໄທອີກ ຈຶ່ງສະເດັດມາເຖິງອຸບໂມງຝັງສົບ ອຸບໂມງນັ້ນເປັນຖ້ໍາມີຫີນກ້ອນໜຶ່ງວາງອັດປາກໄວ້. ³⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຍົກຫີນອອກເສຍ” ມາທາເອື້ອຍຂອງຜູ້ຕາຍນັ້ນທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ປານນີ້ສົບມີກິ່ນເໝັນແລ້ວ ເພາະລາວຕາຍໄດ້ສີ່ວັນແລ້ວ.” ⁴⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບນາງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຄົງຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.” ⁴¹ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຍົກຫີນອອກ ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງເພາະພຣະອົງຊົງໂຜດຟັງຂ້ານ້ອຍ. ⁴²ຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າພຣະອົງຊົງຟັງຂ້ານ້ອຍຢູ່ສະເໝີ ແຕ່ທີ່ຂ້ານ້ອຍເວົ້າຢ່າງນີ້ກໍເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍິນອ້ອມຢູ່ນີ້ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ທີ່ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ.” ⁴³ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງຊົງເປັງພຣະສຸລະສຽງວ່າ, “ລາຊະ-

ໂຣເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາເສຍ.” ⁴⁴ຜູ້ຕາຍນັ້ນກໍໄດ້ອອກມາ ມີຜ້າພັນຕີນແລະມື, ແລະມີຜ້າປົກໜ້າໄວ້ ແລ້ວພຣະເຢຊູ ຈົ່ງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງແກ້ປ່ອຍໃຫ້ລາວໄປເສຍ.”

ການປ່ອຍຮ້າຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:1-5; ມຣກ 14:1-2; ລກ 22:1-2)

⁴⁵ເຫດສັນນັ້ນພວກຢິວຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ມາຫາມາຣິອາ ແລະໄດ້ເຫັນການທີ່ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດນັ້ນກໍວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ⁴⁶ແຕ່ລາງຄົນໃນພວກເຂົານັ້ນໄດ້ໄປຫາພວກຟາຣີຊາຍ ເລົ່າເລື່ອງການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດນັ້ນໃຫ້ເຂົາຟັງ. ⁴⁷ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກຟາຣີຊາຍ ຈຶ່ງເອີ້ນສະມາຊິກສະພາມາປະຊຸມໂດຍກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພາະວ່າຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດໝາຍສໍາຄັນຫລາຍປະການ. ⁴⁸ຖ້າເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ລາວເຮັດຢູ່ຢ່າງນີ້ ຄົນທັງຫລາຍກໍຈະເຊື່ອຖືລາວແລ້ວພວກ ໂຣມ ກໍຈະມາທໍາລາຍພຣະວິຫານທັງປະເທດຊາດຂອງເຮົາ.”

⁴⁹ແຕ່ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຂົາຊື່ ກາຢະຟາ ເປັນມະຫາປະໂລທິດປະຈໍາການປີນັ້ນ ໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ, ⁵⁰ແລະບໍ່ຄິດເຫັນວ່າມັນຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຖ້າຈະໃຫ້ຄົນຜູ້ດຽວຕາຍ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ທັງປະເທດຊາດຈົບຫາຍ.” ⁵¹ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຄໍານັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນດ້ວຍລໍາພັງຂອງຕົນເອງ ແຕ່ເພາະທ່ານເປັນມະຫາປະໂລທິດໃນປີນັ້ນ ຈຶ່ງທໍານວາຍໄວ້ກ່ອນວ່າ ພຣະເຢຊູຈະສິ້ນພຣະຊົນຕາງປະເທດຊາດ, ⁵²ແລະບໍ່ແມ່ນແທນປະເທດຊາດຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພື່ອຮວບຮວມບູດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແຕກຊະກັນໄປແລ້ວນັ້ນ ໃຫ້ເຂົ້າເປັນພວກດຽວກັນ. ⁵³ຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາເຂົາໄດ້ວາງແຜນການຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ.

⁵⁴ເພາະເຫດນັ້ນ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປມາໃນຖ້ຳມາກາງພວກຢິວ ໂດຍເປີດເຜີຍອີກ ແຕ່ໄດ້ສະເດັດຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງທ້ອງຖິ່ນຢູ່ໄກ່ປ່າເຖິງເມືອງໜຶ່ງຊື່ ເອຟຣາຍິມ ແລະປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນກັບພວກສາວົກ. ⁵⁵ອັນໜຶ່ງ, ໃກ້ຈະເຖິງເທດສະການປັດສະຄາຂອງຊາດຢິວແລ້ວ ຫລາຍຄົນໄດ້ອອກຈາກບ້ານເມືອງທົ່ວປະເທດ ຂຶ້ນເມືອຍັງກຸງ ເຢຣູຊາເລັມກ່ອນປັດສະຄາເພື່ອຈະຊໍາລະຕົວ. ⁵⁶ເຂົາກໍາລັງຕິດຕາມຊອກຫາພຣະເຢຊູ ແລະເມື່ອເຂົາຍືນຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ ເພິ່ນຈະບໍ່ມາໃນງານເທດສະການນີ້ຕໍ່. ⁵⁷ຝ່າຍພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງໄວ້ວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຢູ່ໃສ ໃຫ້ມາບອກເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ໄປຈັບພຣະອົງ.

ບົດທີ 12

ມາຣິອາເອົານໍ້າມັນຫອມສົງພຣະບາດທີ່ເບັດທານີ

(ມທ 26:6-13; ມຣກ 14:3-9)

¹ກ່ອນເທດສະການປັດສະຄາຫົກວັນ ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງບ້ານເບັດທານີ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຢູ່ຂອງລາຊະໂຣ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. ²ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ຈັດງານລ້ຽງເພື່ອພຣະອົງ ມາທາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນໂຕະອາຫານ ຝ່າຍລາຊະໂຣກໍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຮ່ວມຮັບປະ-

ທານກັບພຣະອົງ. ³ນາງ ມາຣິອາໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫອມລົດຮາໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີລາຄາແພງມາສົງພຣະບາດພຣະເຢຊູ ແລ້ວໃຊ້ຜົມຂອງຕົນເຊັດພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ຈົນທົ່ວເຮືອນນັ້ນກໍຫອມກຸ້ມດ້ວຍກິ່ນນ້ຳມັນນັ້ນ. ⁴ແຕ່ສາວົກຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງຊື່ຢູດາອິສະກາຣິອົດ (ຄືຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ) ໄດ້ກ່າວວ່າ, ⁵“ເຫດໃດຈຶ່ງບໍ່ຂາຍນ້ຳມັນນີ້ຕໍ່ລາຄາສາມຮ້ອຍເດນາຣິອົນ ແລ້ວແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົນ.” ⁶ລາວເວົ້າຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພາະລາວເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ ແຕ່ເພາະລາວເປັນຂະໂມຍແລະເປັນຜູ້ຖືຖົງເງິນ ແລະເຄີຍບຽດບັງເອົາເງິນທີ່ຢູ່ໃນຖົງນັ້ນ. ⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຊ່າງນາງເທາະ ໃຫ້ລາວຮັກສາສິ່ງນີ້ໄວ້ສໍາລັບວັນຝັງສົບຂອງເຮົາ. ⁸ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເໝີ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ບໍ່ຢູ່ກັບທ່ານສະເໝີ.”

ການປ່ອງຮ້າຍລາຊະໂຣ

⁹ຝ່າຍພວກຢິວຈໍານວນຫລາຍໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງປະທັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຂົາໄດ້ພາກັນມາບໍ່ແມ່ນເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ປະການໜຶ່ງ, ຍາກເຫັນລາຊະໂຣ ຜູ້ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ. ¹⁰ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຈຶ່ງປົກສາກັນເພື່ອຈະຂ້າລາຊະໂຣ ເສຍເໝືອນກັນ. ¹¹ເພາະລາຊະໂຣ ເປັນຕົ້ນເຫດເຮັດໃຫ້ຄົນຢິວຫລາຍຄົນອອກຈາກພວກເຂົາໄປເຊື່ອຖືພຣະເຢຊູ.

ສະເດັດເຂົ້າກຸງຢ່າງຜູ້ມີໄຊ

(ມທ 21:1-11; ມຣກ 11:1-11; ລກ 19:28-40)

¹²ວັນໜ້າມາປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ມາໃນງານເທດສະການນັ້ນ ໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ. ¹³ເຂົາກໍພາກັນຖືກ້ານຕານອອກໄປຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ໂທ່ຮ້ອງວ່າ, “ໂຮຊັນນາ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືພຣະມະຫາກະສັດຂອງຊາດອິສຣາເອນ ຊົງພຣະຈະເລີນ.” ¹⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງພົບລໍ້ນ້ອຍໂຕໜຶ່ງ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຂຶ້ນປະທັບລໍ້ນັ້ນເໝືອນດັ່ງມີຄໍາຂຽນໄວ້ວ່າ, ¹⁵“ບຸດຍິງຂອງຊີໂອນເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຍ້ານເທາະ ມີແຫລະ, ມະຫາກະສັດຂອງທ່ານກໍປະທັບລໍ້ນ້ອຍສະເດັດມາ.” ¹⁶ແຕ່ຫົວທີພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮັບກຽດຕິຍົດແລ້ວເຂົາຈຶ່ງລະນຶກໄດ້ວ່າ ມີຄໍາຢ່າງນັ້ນຂຽນໄວ້ເຖິງເລື່ອງພຣະອົງ ທັງມີຄົນໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນຖວາຍພຣະອົງ.

¹⁷ຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ກັບພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນລາຊະໂຣໃຫ້ອອກມາຈາກອຸບໂມງຝັງສົບ ແລະຊົງບັນດານໃຫ້ລາວເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ກໍເປັນພະຍານເລື່ອງການເຫລົ່ານັ້ນ. ¹⁸ເພາະເຫດນີ້ແຫລະ, ປະຊາຊົນທັງຫລາຍພາກັນອອກໄປຫາພຣະອົງ ກໍເພາະໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດໝາຍສໍາຄັນນັ້ນ. ¹⁹ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເຫັນຫລືວ່າ ພວກທ່ານເຮັດອັນໃດກໍບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຈັກຢ່າງ ເບິ່ງແມ, ໝົດທັງໂລກກໍຕິດຕາມມັນໄປ.”

ຊາວກຣີກລາງຄົນສະແຫວງຫາພຣະເຢຊູ

²⁰ໃນໝູ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຂຶ້ນໄປນະມັດສະການ ໃນງານເທດສະການນັ້ນມີຊາວກຣີກ ແດ່. ²¹ຊາວກຣີກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໄປຫາຟິລິບ ຊຶ່ງມາຈາກບ້ານເບັດຊາອິດາແຂວງຄາລີເລ ຈຶ່ງກ່າວກັບ

ທ່ານວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກເຫັນທ່ານ ເຢຊູແທ້.” ²²ຟິລິບຈຶ່ງໄປບອກອັນເດອາແລ້ວອັນເດອາກັບຟິລິບໄດ້ໄປທູນພຣະເຢຊູ. ²³ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເວລາທີ່ບຸດມະນຸດຕ້ອງຮັບກຽດນັ້ນກໍມາເຖິງແລ້ວ. ²⁴ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າເມັດເຂົ້າບໍ່ຕົກລົງໃນດິນແລະບໍ່ຕາຍໄປກໍຄົງຈະເປັນຢູ່ແຕ່ເມັດດຽວ ແຕ່ຖ້າມັນຕາຍໄປກໍຈະເກີດຜົນຫລາຍ. ²⁵ຜູ້ທີ່ຮັກຊີວິດຂອງຕົນກໍຕ້ອງເສຍຊີວິດ ແລະຜູ້ທີ່ຊັງຊີວິດຂອງຕົນໃນໂລກນີ້ ກໍຈະຮັກສາຊີວິດນັ້ນໄວ້ ສໍາລັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ²⁶ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດເຮົາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕິດຕາມເຮົາມາ ແລະເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ ຜູ້ປະຕິບັດເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິບັດເຮົາພຣະບິດາຈະຊົງປະທານກຽດຕິຍົດແກ່ຜູ້ນັ້ນ.

ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນ

²⁷“ບັດນີ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາວຸ້ນວາຍ ແລະເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ ຈະວ່າ ໂອພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລອດພົ້ນຈາກຍາມນີ້ທ້ອນ ຢ່າງນັ້ນຫລື ກໍວ່າບໍ່ໄດ້ ທີ່ເຮົາໄດ້ມາເຖິງຍາມນີ້ກໍເພື່ອການນີ້ແທລະ. ²⁸ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈົ່ງໄດ້ຮັບກຽດ” ແລ້ວກໍມີພຣະສຸລະສຽງດັງມາຈາກພ້າວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຮັບກຽດແລ້ວແລະເຮົາຈະໃຫ້ຮັບກຽດອີກ.” ²⁹ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢືນຢູ່ຫັ້ນໄດ້ຍິນສຽງນີ້ແລະເວົ້າວ່າ, “ສຽງພ້າວຮ້ອງ” ຄົນອື່ນໆ ກໍເວົ້າວ່າ, “ເທວະດາຕົນໜຶ່ງໄດ້ສົນທະນາກັບທ່ານ.” ³⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ສຽງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນສໍາລັບເຮົາ ແຕ່ສໍາລັບທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນແທລະ. ³¹ບັດນີ້ເຖິງເວລາພິພາກສາໂລກນີ້ ບັດນີ້ຜູ້ປົກຄອງໂລກນີ້ຈະຖືກກໍາຈັດອອກເສຍ. ³²ຝ່າຍເຮົາ, ເມື່ອຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ ເຮົາກໍຈະຊັກນໍາຄົນທັງຫລາຍມາຫາເຮົາ.” ³³(ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງຈະສິ້ນພຣະຊົນຢ່າງໃດ.)

³⁴ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບັນຍັດວ່າ ພຣະຄຣິດຊົງຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແລ້ວເຫດໃດ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າບຸດມະນຸດຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນ ບຸດມະນຸດນັ້ນຄືຜູ້ໃດ.” ³⁵ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄວາມສະຫວ່າງຈະຍັງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ເມື່ອຍັງມີຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ກໍຈົ່ງຢ່າງໄປເທາະ ເພາະຍ້ານວ່າຄວາມມືດຈະຕາມມາທັນພວກທ່ານ ຜູ້ທີ່ທຽວໄປມາໃນຄວາມມືດກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນກໍາລັງໄປໃສ. ³⁶ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຍັງມີຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ ຈົ່ງວາງໃຈເຊື່ອໃນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຄົນຝ່າຍຄວາມສະຫວ່າງ.”

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງພວກຍົວ

ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດອອກຈາກເຂົາໄປລີ້ຕົນເສຍ.

³⁷ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໝາຍສໍາຄັນຫລາຍປະການຕໍ່ໜ້າເຂົາ ເຂົາກໍຍັງບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ³⁸ທັງນີ້ເພື່ອຈະສໍາເລັດຕາມຄໍາຂອງເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ຊຶ່ງວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຊື່ອສິ່ງທີ່ຂ້າພຣະອົງໄດ້ປະກາດແລະພຣະກອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສະແດງແກ່ຜູ້ໃດ.” ³⁹ສັນນິນເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອບໍ່ໄດ້ ເພາະເອຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ອີກວ່າ,

⁴⁰ “ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຕາຂອງເຂົາບອດໄປ

ແລະໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຂົາແຂງກະດ້າງ
ຍ້ານວ່າເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາແລະສັງເກດຮູ້ດ້ວຍໃຈ
ແລ້ວຈະກັບໃຈໃໝ່ແລ້ວເຮົາຈະໄຜດໃຫ້ເຂົາດີ.”

⁴¹ເອຊາຢາ ໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພາະທ່ານ ໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ກ່າວເຖິງ
ເລື່ອງພຣະອົງ.

⁴²ເຖິງປານນັ້ນກໍດີຍັງມີເຈົ້ານາຍຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເປີດເສີຍເພາະ
ຍ້ານພວກຟາຣີຊາຍຈະຂັບໄລ່ເຂົາອອກຈາກໂຮງທຳມະເທດສະໜາ. ⁴³ດ້ວຍວ່າເຂົາຮັກກຽດຕິ-
ຍົດຈາກມະນຸດຫລາຍກວ່າກຽດຕິຍົດຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫລັກພິພາກສາ

⁴⁴ພຣະເຢຊູຊົງເບິ່ງສຽງກ່າວວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນເຊື່ອໃນເຮົາ ແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴⁵ແລະຜູ້ທີ່ເຫັນເຮົາກໍເຫັນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴⁶ເຮົານີ້ຄືຄວາມສະຫວ່າງ
ໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຈະບໍ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ⁴⁷ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳ
ຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນຝ່າຍເຮົາກໍບໍ່ພິພາກສາຜູ້ນັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້
ມາເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແຕ່ມາເພື່ອໄຜດເອົາໂລກໃຫ້ພົ້ນ. ⁴⁸ຜູ້ທີ່ຖືມເຮົາແລະບໍ່ຮັບເອົາຖ້ອຍຄຳ
ຂອງເຮົາກໍມີສິ່ງທີ່ພິພາກສາຕົນແລ້ວ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວນັ້ນແຫລະ, ຈະພິພາກສາຜູ້
ນັ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ. ⁴⁹ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕາມລຳພັງໃຈຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຂຶ້ນເຮົາກ່າວແລະ
ເວົ້ານັ້ນ ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ, ພຣະອົງນັ້ນເອງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ⁵⁰ແລະເຮົາຮູ້ວ່າ
ພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ເຮົາ
ກໍເວົ້າຕາມທີ່ພຣະບິດາຊົງບັນຊາໄວ້ແກ່ເຮົາ.”

ບົດທີ 13

ພຣະເຢຊູຊົງລ້າງຕີນຂອງພວກສາວົກ

¹ກ່ອນເຖິງເວລາເທດສະການ ປັດສະຄາ ພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບວ່າຍາມຂອງຕີນທີ່ຈະສະເດັດ
ຈາກໂລກນີ້ເມື່ອຫາພຣະບິດາເຖິງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກພວກຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້
ພຣະອົງຊົງຮັກຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ²ຂະນະເມື່ອຮັບປະທານອາຫານຢູ່ນັ້ນ (ມານໄດ້ເຂົ້າດົນໃຈຢູ່ດາ
ອິສະກາຣິອັດລູກຂອງຊີໂມນ ໃຫ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ), ³ພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບວ່າ ພຣະບິດາໄດ້
ຊົງປະທານສິ່ງທັງປວງໃຫ້ຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງຊາບວ່າພຣະອົງສະເດັດມາຈາກ
ພຣະເຈົ້າ ແລະຈະສະເດັດເມື່ອຫາພຣະເຈົ້າ. ⁴ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກການຮັບປະທານອາຫານ,
ຊົງຖອດເຄື່ອງທັງຊັ້ນນອກອອກກວາງໄວ້, ແລະຊົງເອົາຜ້າເຊັດຕົວມາຮັດແອວຂອງພຣະອົງ.
⁵ພຣະອົງຊົງຖອກນ້ຳໃສ່ອ່າງແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົ້ນລ້າງຕີນຂອງພວກສາວົກ ແລະເຊັດດ້ວຍຜ້າຮັດ
ແອວນັ້ນ.

⁶ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາເຖິງຊີໂມນ ເປໂຕ ແລະລາວໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ,
ທ່ານຈະລ້າງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍຫລື.” ⁷ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບລາວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດໃນເວລານີ້

ທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ ແຕ່ພາຍຫລັງທ່ານຈະເຂົ້າໃຈ.”⁸ ເປໂຕຈິ່ງທູນວ່າ, “ທ່ານຈະລ້າງຕີນຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາບໍ່ລ້າງທ່ານ ທ່ານຈະມີສ່ວນໃນເຮົາບໍ່ໄດ້.”⁹ ຊີໂມນເປໂຕທູນວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕີນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຂໍ້ລ້າງມືແລະທົວຂອງຂ້ານ້ອຍເໝືອນກັນ.”¹⁰ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ເປໂຕວ່າ, “ຜູ້ທີ່ອາບນ້ຳແລ້ວບໍ່ຈຳເປັນລ້າງຕົວອີກລ້າງແຕ່ຕີນເທົ່ານັ້ນ ເພາະສະອາດໝົດທັງຕົວແລ້ວພວກທ່ານກໍສະອາດແລ້ວແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນ.”¹¹ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າໃຜຈະທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ເພາະເຫດນັ້ນພຣະອົງຈິ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ສະອາດທຸກຄົນ.”

¹²ເຫດສັນນີ້ເມື່ອພຣະອົງຊົງລ້າງຕີນຂອງເຂົາແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງໃສ່ເຄື່ອງທົງຊັ້ນນອກຂອງຕີນອີກ ແລ້ວປະທັບລົງຈິ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກທ່ານແລ້ວຫລື. ¹³ທ່ານທັງຫລາຍເອີ້ນເຮົາວ່າອາຈານແລະນາຍເຈົ້າ ພວກທ່ານເອີ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ ເພາະເຮົາເປັນຢ່າງນັ້ນ. ¹⁴ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຜູ້ເປັນນາຍ ແລະອາຈານຂອງພວກທ່ານໄດ້ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ ພວກທ່ານກໍຄວນລ້າງຕີນຂອງກັນແລະກັນເໝືອນກັນ. ¹⁵ດ້ວຍວ່າເຮົາໄດ້ວາງແບບຢ່າງໃຫ້ພວກທ່ານແລ້ວ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຮັດເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກທ່ານແລ້ວ. ¹⁶ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຂ້າໃຊ້ບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕີນ ຜູ້ທີ່ຖືກໃຊ້ໄປບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ໃຊ້ຕີນໄປນັ້ນ. ¹⁷ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລະເຮັດຕາມ ທ່ານກໍເປັນສຸກ.

¹⁸ເຮົາບໍ່ເວົ້າເຖິງພວກທ່ານທຸກຄົນ ຝ່າຍເຮົາກໍຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ແຕ່ຕ້ອງເປັນຈິງຕາມຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ ‘ຜູ້ທີ່ຮັບປະທານອາຫານຂອງເຮົາກໍຍົກສົ້ນຕີນໃສ່ເຮົາ.’¹⁹ ແຕ່ເວລາບັດນີ້ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍກ່ອນການນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າເມື່ອມັນເກີດຂຶ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າເຮົານີ້ແຫລະ, ແມ່ນຜູ້ນັ້ນ. ²⁰ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ໃດຮັບຕ້ອນຜູ້ທີ່ເຮົາໃຊ້ໄປກໍຮັບຕ້ອນເຮົາເໝືອນກັນ ແລະຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນເຮົາກໍຮັບຕ້ອນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

ຊົງທ່ານວາຍວ່າຢູດາຈະມອບພຣະອົງໄວ້

(ມທ 26:20-25; ມຣກ 14:17-21; ລກ 22:21-23)

²¹ເມື່ອ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງວຸ້ນວາຍໃນພຣະໄທ ແລະຊົງກ່າວເປັນພະຍານວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ.”²² ພວກສາວົກກໍເບິ່ງໜ້າກັນແລະສົງໄສວ່າ ຄົນທີ່ພຣະອົງກ່າວເຖິງນັ້ນຄືຜູ້ໃດ. ²³ມີສາວົກຄົນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກໄດ້ເນັ້ງກາຍລົງອົງພຣະຊວງຂອງພຣະອົງ. ²⁴ຊີໂມນເປໂຕຈິ່ງຍົກໜ້າໃສ່ສາວົກຜູ້ນັ້ນກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຖາມວ່າຄົນທີ່ເພິ່ນເວົ້ານັ້ນແມ່ນຜູ້ໃດ.”²⁵ ຂະນະທີ່ຍັງອົງພຣະຊວງຂອງພຣະອົງ ສາວົກຜູ້ນັ້ນກໍທູນຖາມວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ແມ່ນຜູ້ໃດ.”²⁶ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະເອົາອາຫານຄຳນີ້ຈົ່ງແລ້ວຍື່ນໃຫ້ຜູ້ໃດ ກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ” ເມື່ອຊົງຈຳອາຫານຄຳນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຍື່ນໃຫ້ແກ່ຢູດາລູກຊີໂມນອິສະກາຣິອົດ. ²⁷ຫລັງຈາກຢູດາໄດ້ກິນອາຫານຄຳນັ້ນແລ້ວ ຊາຕານຈິ່ງເຂົ້າຢູ່ໃນໃຈລາວ ພຣະເຢຊູຈິ່ງຊົງບອກຢູດາວ່າ, “ອັນທີ່ທ່ານຈະເຮັດ

ນັ້ນກໍຈົ່ງເຮັດໄວ້ ແມ່.”²⁸ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ນັ່ງຮ່ວມໂຕະຢູ່ນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ດ້ວຍເຫດ
ໃດພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວແກ່ລາວຢ່າງນັ້ນ. ²⁹ ດັ່ງນັ້ນລາງຄົນກໍຄິດວ່າເປັນເພາະ ຢູດາ ຖືຖົງເງິນ
ພຣະເຢຊູ ຈົ່ງຊົງກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງຊື້ສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການສໍາລັບງານເທດສະການ
ນີ້” ຫລືເພື່ອຈະໃຫ້ລາວທານແກ່ຄົນຍາກຈົນ. ³⁰ ພາຍຫລັງທີ່ຢູດາ ໄດ້ຮັບອາຫານຄໍານັ້ນແລ້ວ
ລາວກໍອອກໄປທັນທີ ໃນຂະນະນັ້ນເປັນເວລາກາງຄືນ.

ພຣະບັນຍັດຂີ້ໃໝ່

³¹ ເມື່ອຢູດາ ອອກໄປແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວວ່າ, “ບັດນີ້ບຸດມະນຸດໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດແລ້ວ
ແລະພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮັບກຽດຕິຍົດເພາະບຸດມະນຸດ. ³² ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບກຽດຕິຍົດເພາະບຸດມະ-
ນຸດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານໃຫ້ບຸດມະນຸດມີກຽດຕິຍົດຮ່ວມກັບພຣະອົງ ແລະຈະຊົງໃຫ້ມີກຽດ-
ຕິຍົດໃນບັດນີ້. ³³ ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຍັງຈະຢູ່ກັບພວກເຈົ້າອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າ
ຈະຊອກຫາເຮົາ ແລະ, ເໝືອນກັບເຮົາໄດ້ບອກກັບພວກຍິວ ແລ້ວວ່າ ‘ບ່ອນເຮົາຈະໄປນັ້ນພວກ
ເຈົ້າໄປບໍ່ໄດ້’, ບັດນີ້ເຮົາກໍບອກພວກເຈົ້າເໝືອນກັນ.

³⁴ ເຮົາໃຫ້ບັນຍັດໃໝ່ໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄືໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັກກັນ ແລະກັນ ເຮົາຮັກເຈົ້າທັງ-
ຫລາຍມາແລ້ວຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍຢ່າງນັ້ນ. ³⁵ ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍມີຄວາມ
ຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ຄົນທັງປວງກໍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນສາວົກຂອງ
ເຮົາ.”

ຊົງທ່ານວາຍວ່າເປໂຕຈະປະຕິເສດພຣະອົງ

(ມທ 23:31-35; ມຣກ 14:27-31; ລກ 22:31-34)

³⁶ ຝ່າຍຊີໂມນເປໂຕໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ທ່ານຈະໄປໃສ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບ
ວ່າ, “ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນ ທ່ານຈະຕາມເຮົາໄປດຽວນີ້ບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພາຍຫລັງທ່ານຈະຕາມໄປ.”
³⁷ ເປໂຕທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈົ່ງຕາມທ່ານໄປດຽວນີ້ບໍ່ໄດ້ ຂ້າ-
ນ້ອຍຈະສະຫລະຊີວິດເພື່ອທ່ານ.” ³⁸ ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຈະສະຫລະຊີວິດຂອງທ່ານ
ເພື່ອເຮົາຫລື ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ່ອນໄກ່ຈະຂັນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາຖືງສາມ
ເທື່ອ.”

ບົດທີ 14

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນທາງໄປສູ່ພຣະບິດາ

¹ “ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍວຸ້ນວາຍໄປ ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນ
ເຮົາເໝືອນກັນ.”^[1] ² ໃນຜາສາດພຣະບິດາຂອງເຮົາມີທີ່ຢູ່ຫລາຍບ່ອນ ຖ້າບໍ່ມີເຮົາຄົງໄດ້ບອກ
ພວກທ່ານແລ້ວ ເພາະເຮົາໄປຈັດແຈງບ່ອນໄວ້ສໍາລັບທ່ານທັງຫລາຍ. ³ ເມື່ອເຮົາໄປຈັດແຈງ

[1] ຫລືວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍກໍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນເຮົາເໝືອນກັນ.”

ບ່ອນໄວ້ສໍາລັບພວກທ່ານແລ້ວ ເຮົາຈະກັບມາອີກຮັບທ່ານໄປຢູ່ກັບເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ ພວກທ່ານຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເໝືອນກັນ. ⁴ແລະທ່ານຮູ້ຈັກທາງທີ່ເຮົາຈະໄປນັ້ນ.”

⁵ໂທມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານຈະໄປໃສ ພວກຂ້ານ້ອຍ ຈະຮູ້ຈັກທາງນັ້ນດ້ວຍຢ່າງໃດ.” ⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບລາວວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນທາງນັ້ນ, ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະ ເປັນຂີວິດ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ນອກຈາກຈະມາທາງເຮົາ. ⁷ຖ້າ ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຈັກເຮົາແລ້ວ ທ່ານກໍຄົງຮູ້ຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທ່ານ ທັງຫລາຍກໍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ.”

⁸ຟິລິບທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຂໍສະແດງພຣະບິດາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຈະພໍໃຈແລ້ວ.” ⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຟິລິບເອີຍ, ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບພວກທ່ານ ເທິງມາເຖິງພຽງນີ້ ແລະພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາອີກຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາ ເປັນສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ‘ຂໍສະແດງພຣະບິດາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຫັນ.’ ¹⁰ທ່ານບໍ່ເຊື່ອຫລືວ່າ ເຮົານີ້ຢູ່ໃນພຣະບິດາ ແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ຖ້ອຍຄໍາທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍລໍາພັງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາໄດ້ຊົງກະທໍາພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງ. ¹¹ຈົ່ງເຊື່ອເຮົາວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຈົ່ງເຊື່ອເພາະກິດຈະການເຫລົ່ານັ້ນ. ¹²“ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ໃນເຮົາກໍຈະເຮັດກິດຈະການທີ່ເຮົາເຮັດຢູ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ແລະຜູ້ນັ້ນຈະເຮັດການໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນ ອີກ ເພາະວ່າຝ່າຍເຮົາໄປເຖິງພຣະບິດາ. ¹³ສິ່ງໃດທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ ເຮົາ ກໍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນເພື່ອວ່າພຣະບິດາຈະຊົງຮັບກຽດຕິຍົດດ້ວຍພຣະບຸດ. ¹⁴ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຂໍສິ່ງ ໃດກັບເຮົາໃນນາມຂອງເຮົາ ຝ່າຍເຮົາກໍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນ.

ຊົງສັນຍາຈະປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

¹⁵“ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮັກເຮົາ ທ່ານກໍຈະຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ. ¹⁶ຝ່າຍເຮົາຈະທູນຂໍ ພຣະບິດາ ແລະພຣະອົງຈະຊົງປະທານຜູ້ຊ່ອຍອີກຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອຈະຢູ່ກັບພວກ ທ່ານຕະຫລອດໄປເປັນນິດ, ¹⁷ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ ຊຶ່ງໂລກບໍ່ອາດຈະຮັບໄດ້ເພາະ ໂລກບໍ່ເຫັນແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ ກັບພວກທ່ານ ແລະຈະປະທັບຢູ່ໃນພວກທ່ານ.

¹⁸“ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມທ່ານທັງຫລາຍໄວ້ໃນເປັນກໍາພ້າ ເຮົາຈະມາຫາພວກທ່ານ. ¹⁹ອີກໜ້ອຍ ໜຶ່ງໂລກຈະບໍ່ເຫັນເຮົາແຕ່ພວກທ່ານຈະເຫັນເຮົາ ເພາະເຮົາເປັນຢູ່ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເປັນຢູ່ ເໝືອນກັນ. ²⁰ໃນວັນນັ້ນທ່ານຈະຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພວກທ່ານຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຢູ່ໃນພວກທ່ານ. ²¹ຜູ້ທີ່ມີຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາແລະຖືຂໍ້ບັນຍັດນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ທີ່ ຮັກເຮົາ ແລ້ວຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຊົງຮັກຜູ້ນັ້ນ ແລະຝ່າຍເຮົາຈະຮັກຜູ້ນັ້ນ ພ້ອມ ທັງຈະສະແດງຕົວເຮົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ.”

²²ຍູດາ (ບໍ່ແມ່ນອິສະກາຣິອົດ) ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງ ສະແດງຕົວໃຫ້ປະກົດແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ປະກົດແກ່ໂລກ.” ²³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ,

“ຖ້າຜູ້ໃດຮັກເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືຮັກສາພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຊົງຮັກຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວເຮົາທັງສອງຈະມາຫາຜູ້ນັ້ນແລະຈະຕັ້ງຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນ. ²⁴ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາກໍບໍ່ຖືຮັກສາຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍຂອງເຮົາ ພຣະທຳທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາ ແຕ່ແມ່ນຂອງພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.

²⁵“ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເມື່ອເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ. ²⁶ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍຄືພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ພຣະບິດາຈະຊົງໃຊ້ມາໃນນາມຂອງເຮົາ ອົງນັ້ນແຫລະ, ຈະຊົງສອນທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ສິ່ງ ແລະຈະເຕືອນພວກທ່ານໃຫ້ລະນຶກເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົານີ້ໄດ້ກ່າວແກ່ພວກທ່ານແລ້ວນັ້ນ.

²⁷ເຮົາມອບຄວາມສະຫງົບສຸກໄວ້ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງເຮົາ ເຮົາປະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຝ່າຍເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານບໍ່ເໝືອນໂລກໃຫ້ນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານວຸ້ນວາຍໄປແລະຢ່າຊູ່ຢ້ານ. ²⁸ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານແລ້ວວ່າ ‘ເຮົາຈະຈາກໄປແລະຈະກັບມາຫາພວກທ່ານ’ ຖ້າພວກທ່ານຮັກເຮົາ ພວກທ່ານກໍຈະຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ເຮົາໄປຫາພຣະບິດາ ເພາະພຣະບິດາຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າເຮົາ. ²⁹ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍກ່ອນເຫດການນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າເມື່ອເຫດການນັ້ນເກີດຂຶ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ເຊື່ອ. ³⁰ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາຫລາຍຄຳກັບພວກທ່ານ ເພາະວ່າຜູ້ປົກຄອງໂລກຈະມາແລະຜູ້ນັ້ນບໍ່ມີສິດອັນໃດກ່ຽວກັບເຮົາ. ³¹ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະບິດາໄດ້ຊົງບັນຊາ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຮັກພຣະບິດາ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ເຮົາທັງຫລາຍພາກັນຈາກທີ່ນັ້ນໄປເທາະ.”

ບົດທີ 15

ພຣະເຢຊູຄືເຄືອອະງຸ່ນອັນແທ້ຈິງ

¹“ເຮົາເປັນເຄືອອະງຸ່ນອັນແທ້ຈິງ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງເປັນຜູ້ບົວລະບັດ. ²ກິ່ງທຸກກິ່ງໃນເຮົາທີ່ບໍ່ເກີດຜົນ ພຣະອົງຊົງລິເສຍ ແລະກິ່ງທຸກກິ່ງທີ່ເກີດຜົນ ພຣະອົງຊົງຕອນເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນຫລາຍຂຶ້ນ. ³ບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍກໍຕອນ!”¹ ແລ້ວດ້ວຍພຣະທຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກທ່ານ. ⁴ຈົ່ງເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາແລະເຮົາເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ ກິ່ງຈະເກີດຜົນເອງບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະຕິດຢູ່ກັບເຄືອສັນໃດ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເກີດຜົນບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາສັນນັ້ນ.

⁵ເຮົາເປັນເຄືອອະງຸ່ນ ທ່ານທັງຫລາຍເປັນກິ່ງ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະເກີດຜົນຫລາຍ ເພາະຖ້າແຍກຈາກເຮົາແລ້ວພວກທ່ານບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້. ⁶ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອງຖືກຕັດຖົ່ມເສຍເໝືອນກິ່ງແລ້ວກໍທ່ຽວແຫ້ງໄປແລະຖືກເກັບເອົາໄປເຜົາໄຟເສຍ. ⁷ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າສະໜິດຢູ່ໃນເຮົາ

¹ຄຳວ່າຕອນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ “ຮັບການຊຳຮະໃຫ້ສະອາດ.”

ແລະຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາຝັງຢູ່ໃນທ່ານແລ້ວ ພວກທ່ານຈະປາດຖະໜາສິ່ງໃດຈົ່ງຂໍແລ້ວສິ່ງນັ້ນຈະເກີດມີແກ່ພວກທ່ານ. ⁹ໃນການນີ້ແຫລະ, ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງຮັບກຽດຕິຍົດ ຄືເມື່ອພວກທ່ານເກີດຜົນຫລາຍ ພວກທ່ານຈຶ່ງເກີດເປັນສາວົກຂອງເຮົາ.

⁹ພຣະບິດາໄດ້ຊົງຮັກເຮົາຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ຮັກພວກທ່ານຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ ຈົ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ. ¹⁰ຖ້າພວກທ່ານຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ ທ່ານກໍຈະຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຖືຮັກສາບັນຍັດພຣະບິດາຂອງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ¹¹ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນທ່ານ ແລະຄວາມຍິນດີຂອງທ່ານຈະຄົບບໍລິບູນ. ¹²ນີ້ແຫລະ, ເປັນຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ ຄືໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮັກກັນແລະກັນ ເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຮັກພວກທ່ານ. ¹³ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ຄືການທີ່ຜູ້ໜຶ່ງຈະໄດ້ສະຫລະຊີວິດຕາງມິດສະຫາຍຂອງຕົນ. ¹⁴ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເຮັດຂໍ້ທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຍັດໄວ້ ພວກທ່ານກໍເປັນມິດສະຫາຍຂອງເຮົາ. ¹⁵ຕໍ່ໄປເຮົາບໍ່ເອີ້ນທ່ານທັງຫລາຍວ່າຂ້ອຍໃຊ້ ເພາະຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ຮູ້ວ່ານາຍຂອງຕົນກຳລັງເຮັດອັນໃດ ແຕ່ເຮົາເອີ້ນພວກທ່ານວ່າມິດສະຫາຍ ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາ ເຮົາກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຊາບແລ້ວ. ¹⁶ບໍ່ແມ່ນທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເລືອກເອົາເຮົາ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກທ່ານແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ໄປເກີດຜົນ ແລະເພື່ອຜົນຂອງພວກທ່ານຈະຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ ເພື່ອວ່າ, ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະທູນຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະອົງກໍຈະຊົງປະທານສິ່ງນັ້ນແກ່ພວກທ່ານ. ¹⁷ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາກໍບັນຍັດໄວ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກທ່ານຈະຮັກກັນແລະກັນ.

ຄວາມກຽດຊັງຂອງໂລກ

¹⁸ຖ້າໂລກຫາກກຽດຊັງທ່ານທັງຫລາຍ ກໍຈຶ່ງຮູ້ວ່າມັນໄດ້ກຽດຊັງເຮົາກ່ອນແລ້ວ. ¹⁹ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍເປັນຂອງຝ່າຍໂລກ ໂລກກໍຈະຮັກແພງສິ່ງທີ່ເປັນຂອງມັນ ແຕ່ເພາະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ເປັນຂອງຝ່າຍໂລກ ແລະຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກທ່ານອອກຈາກໂລກ ສັນນັ້ນໂລກຈຶ່ງກຽດຊັງພວກທ່ານ. ²⁰ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ ຖ້າເຂົາຂົ່ມເຫງເຮົາ ເຂົາກໍຈະຂົ່ມເຫງທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນກັນ ຖ້າເຂົາຖືຮັກສາຂໍ້ຄວາມຂອງເຮົາ ເຂົາກໍຈະຖືຮັກສາຂໍ້ຄວາມຂອງພວກທ່ານເໝືອນກັນ. ²¹ແຕ່ສິ່ງທັງປວງນີ້ເຂົາກໍຈະເຮັດຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ²²ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ມາກ່າວແກ່ເຂົາ ເຂົາກໍບໍ່ມີຜິດບາບແຕ່ບັດນີ້ເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວໃນເລື່ອງຜິດບາບຂອງຕົນ. ²³ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຮົາກໍກຽດຊັງພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ. ²⁴ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດກິດຈະການຖ້າມາກາງເຂົາ ອັນບໍ່ມີຜູ້ອື່ນໄດ້ເຮັດນັ້ນ ເຂົາກໍຄົງບໍ່ມີຜິດບາບ ແຕ່ບັດນີ້ເຂົາໄດ້ເຫັນ ແລະໄດ້ກຽດຊັງທັງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງເຮົາເໝືອນກັນ. ²⁵ທັງນີ້ກໍເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຈິງ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງເຂົາທີ່ວ່າ ‘ເຂົາໄດ້ກຽດຊັງເຮົາໂດຍບໍ່ມີເຫດ’.

²⁶ແຕ່ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍຜູ້ທີ່ເຮົານີ້ຈະໃຊ້ມາຈາກພຣະບິດາຫາທ່ານທັງຫລາຍ ຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງຊຶ່ງອອກຈາກພຣະບິດາ ໄດ້ສະເດັດມາແລ້ວ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຈະຊົງເປັນ

ພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ²⁷ສ່ວນທ່ານທັງຫລາຍກໍເປັນພະຍານເໝືອນກັນ ເພາະວ່າພວກທ່ານຢູ່ກັບເຮົາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາແລ້ວ.

ບົດທີ 16

¹“ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານເກີດຄວາມສະດູດໃຈ. ²ເຂົາຈະໄລ່ທ່ານທັງຫລາຍອອກຈາກໂຮງທຳມະເທດສະໜາຈະມີເວລາໜຶ່ງເມື່ອບຸກຄົນທີ່ຂ້າພວກທ່ານເສຍຈະຄຶດວ່າ ຕົນເຮັດການນັ້ນເພື່ອບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ³ເຂົາຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະບິດາແລະບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາ. ⁴ແຕ່ທີ່ເຮົາໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍກໍເພື່ອວ່າ, ເມື່ອເວລາຂອງເຂົາມາເຖິງແລ້ວ ພວກທ່ານຈະໄດ້ລະນຶກວ່າ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານໄວ້ແລ້ວ.

ງານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

“ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ ເພາະວ່າເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ. ⁵ແຕ່ບົດນີ້ເຮົາຈວນຈະໄປຫາພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານຖາມເຮົາວ່າ, ‘ທ່ານຈະໄປໃສ’. ⁶ແຕ່ເພາະເຮົາໄດ້ບອກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ພວກທ່ານ ໃຈຂອງພວກທ່ານຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທຸກ. ⁷ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍບອກຄວາມຈິງຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ການທີ່ເຮົາຈາກໄປນັ້ນເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກທ່ານ ເພາະຖ້າເຮົາບໍ່ໄປ ອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກທ່ານ ແຕ່ຖ້າເຮົາໄປແລ້ວ ເຮົາກໍຈະໃຊ້ ພຣະອົງນັ້ນມາຫາພວກທ່ານ. ⁸ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາແລ້ວ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຈະຊົງບັນດິນໃຫ້ໂລກຮູ້ແຈ້ງໃນເລື່ອງຄວາມຜິດບາບ, ຄວາມຊອບທຳ, ແລະການພິພາກສາ. ⁹ໃນເລື່ອງຄວາມຜິດບາບນັ້ນ ຄືເພາະເຂົາບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາ. ¹⁰ໃນເລື່ອງຄວາມຊອບທຳນັ້ນ ຄືເພາະເຮົາໄປຫາພຣະບິດາແລະພວກທ່ານຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ. ¹¹ສ່ວນເລື່ອງການພິພາກສານັ້ນ ຄືເພາະຜູ້ປົກຄອງໂລກນີ້ໄດ້ຖືກພິພາກສາແລ້ວ.

¹²“ເຮົາຍັງມີອີກຫລາຍສິ່ງທີ່ຈະບອກແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ແຕ່ດຽວນີ້ພວກທ່ານບໍ່ອາດຈະທົນໄດ້. ¹³ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງນັ້ນຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງຈະສະເດັດມາແລ້ວ ພຣະອົງຈະນຳທ່ານທັງຫລາຍໄປສູ່ຄວາມຈິງທັງໝົດ ເພາະພຣະອົງຈະບໍ່ກ່າວແຕ່ລຳພັງຂອງພຣະອົງເອງ ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນສິ່ງໃດກໍຈະຊົງກ່າວສິ່ງນັ້ນ ແລະຈະຊົງປະກາດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ. ¹⁴ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ ເພາະວ່າພຣະອົງຈະຊົງເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາມາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ¹⁵ທຸກໆ ສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຊົງມີຢູ່ນັ້ນກໍເປັນຂອງເຮົາເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ພຣະວິນຍານຊົງເອົາສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງເຮົານັ້ນມາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ.

ຄວາມທຸກໂສກຈະກາຍເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ

¹⁶“ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາຕໍ່ໄປ ແລະຍັງອີກໜ້ອຍໜຶ່ງພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ.”

¹⁷ສາວົກຂອງພຣະອົງລາງຄົນຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ, “ທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຮົາວ່າ ‘ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງ

ທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ ແລະຍັງອີກໜ້ອຍໜຶ່ງພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ ແລະ ‘ເພາະເຮົາ ໄປຫາພຣະບິດາ’ ມີໝາຍຄວາມຢ່າງໃດ.” ¹⁸ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງ ນັ້ນໝາຍ ຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານກຳລັງເວົ້າຫຍັງ.”

¹⁹ພຣະເຢຊູ ຊົງຊາບວ່າເຂົາຢາກທູນຖາມພຣະອົງ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ທ່ານ ທັງຫລາຍຖາມກັນໃນເລື່ອງທີ່ເຮົາກ່າວນັ້ນຫລືວ່າ ‘ຍັງໜ້ອຍໜຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນເຮົາ’ ແລະ ‘ອີກໜ້ອຍໜຶ່ງພວກທ່ານກໍຈະເຫັນເຮົາ’.” ²⁰ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຮ້ອງໄຫ້ຮຳໄຮ ແຕ່ໂລກນີ້ຈະຊົມຊື່ນຍິນດີ ສ່ວນພວກທ່ານຈະມີຄວາມທຸກ ໂສກ ແຕ່ຄວາມທຸກໂສກຂອງພວກທ່ານນັ້ນຈະກັບກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ. ²¹ເມື່ອຜູ້ຍິງຈະເກີດ ລູກ ນາງກໍມີຄວາມທຸກເພາະເຖິງກຳນົດແລ້ວ ແຕ່ເມື່ອເກີດລູກແລ້ວນາງກໍບໍ່ຄິດເຖິງຄວາມເຈັບ ປວດນັ້ນອີກ ເພາະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງເກີດມາໃນໂລກ. ²²ດັ່ງນັ້ນໃນບັດນີ້ທ່ານ ທັງຫລາຍກໍມີຄວາມທຸກໂສກ ແຕ່ເຮົາຈະເຫັນພວກທ່ານອີກ ແລະໃຈຂອງພວກທ່ານຈະຊົມຊື່ນ ຍິນດີ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເອົາຄວາມຍິນດີນັ້ນອອກໄປຈາກພວກທ່ານໄດ້. ²³ໃນວັນນັ້ນທ່ານທັງ- ຫລາຍຈະບໍ່ຖາມເຮົາເຖິງສິ່ງໃດ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານຈະຂໍສິ່ງ ໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະອົງຈະຊົງໂຜດປະທານສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ²⁴ມາເຖິງ ບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຂໍສິ່ງໃດໃນນາມຂອງເຮົາ ຈຶ່ງຂໍແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ເພື່ອຄວາມ ຍິນດີຂອງພວກທ່ານຈະເຕັມບໍລິບູນ.

ເຮົາໄດ້ຊະນະໂລກແລ້ວ

²⁵“ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເປັນຄຳປຽບທຽບ ເມື່ອເຖິງເວລາໜຶ່ງເຮົາຈະບໍ່ ກ່າວເປັນຄຳປຽບທຽບຕໍ່ພວກທ່ານອີກ ແຕ່ຈະບອກໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ເລື່ອງພຣະບິດາໂດຍແຈ່ມ ແຈ້ງ. ²⁶ໃນວັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈະທູນຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານວ່າ ເຮົາຈະອ້ອນວອນພຣະບິດາເພື່ອພວກທ່ານ. ²⁷ດ້ວຍວ່າພຣະບິດາເອງກໍຊົງຮັກແພງທ່ານທັງ- ຫລາຍ ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັກແພງເຮົາ ແລະໄດ້ເຊື່ອວ່າ ເຮົາອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ²⁸ເຮົາໄດ້ອອກມາຈາກພຣະບິດາແລະໄດ້ມາໃນໂລກ ແລ້ວເຮົາຈະຈາກໂລກໄປຫາພຣະບິດາ ອີກ.”

²⁹ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ທູນວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ບັດນີ້ທ່ານກ່າວໂດຍແຈ່ມແຈ້ງ ບໍ່ໄດ້ກ່າວ ເປັນຄຳປຽບທຽບ. ³⁰ບັດນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າທ່ານຮູ້ຈັກສັບພະທຸກສິ່ງ ແລະບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຜູ້ ໃດຈະຖາມທ່ານອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເຊື່ອວ່າທ່ານມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”

³¹ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ດຽວນີ້ທ່ານທັງຫລາຍເຊື່ອແລ້ວຫລື. ³²ເບິ່ງແມ່, ເວລາຈະມາ ແລະເວລານັ້ນກໍເຖິງແລ້ວ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະຕ້ອງແຕກຊະກັນໄປບ້ານໃຜເຮືອນມັນ ແລະຈະ ປະເຮົາໄວ້ຜູ້ດຽວແຕ່ຫາກວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຜູ້ດຽວເພາະພຣະບິດາຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ. ³³ເຮົາໄດ້ ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຄວາມສະຫງົບສຸກໃນເຮົາ ໃນໂລກນີ້ພວກ ທ່ານຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກ ແຕ່ຈຶ່ງຊື່ນໃຈເທາະ ຝ່າຍເຮົາໄດ້ຊະນະໂລກແລ້ວ.”

ບົດທີ 17

ພຣະເຊຊູຊົງອ້ອນວອນເພື່ອພວກສາວົກ

¹ເມື່ອພຣະເຊຊູຊົງກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນເບິ່ງຟ້າໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ພຣະບິດາເອີຍ, ເຖິງເວລາແລ້ວ ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ ເພື່ອພຣະບຸດຈະໄດ້ຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງ. ²ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະບຸດມີສິດອຳນາດເໝືອມະນຸດທັງປວງ ເພື່ອໃຫ້ພຣະບຸດປະທານຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແກ່ທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ພຣະບຸດນັ້ນ. ³ມີແຫລະ, ແມ່ນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປ ເປັນນິດ ຄືທີ່ເຂົາຮູ້ຈັກ ພຣະອົງ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທຸ່ງ ແທ້ອົງດຽວ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຊຊູຄຣິດທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ມາ. ⁴ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະອົງໃນໂລກ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດກິດຈະການທີ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດນັ້ນສຳເລັດແລ້ວ. ⁵ບັດນີ້ພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີກຽດຕິຍົດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງເອງ ຄືກຽດຕິຍົດທີ່ຂ້ານ້ອຍມີກັບພຣະອົງກ່ອນໂລກບໍ່ທັນມີນັ້ນ.

⁶“ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະແດງພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍຈາກມະນຸດສະໂລກ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານເຂົາໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະເຂົາໄດ້ຖືຮັກສາພຣະທຳຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ⁷ບັດນີ້ເຂົາຊາບແລ້ວວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນມາຈາກພຣະອົງ. ⁸ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໃຫ້ເຂົາແລ້ວ ແລະເຂົາໄດ້ຮັບໄວ້ ແລະເຂົາຮູ້ແນ່ວ່າຂ້ານ້ອຍມາຈາກພຣະອົງທັງເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. ⁹ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນເພື່ອເຂົາ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອໂລກ ແຕ່ເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າເຂົາເປັນຂອງພຣະອົງ. ¹⁰ທຸກສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍເປັນຂອງພຣະອົງ ແລະທຸກສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະອົງກໍເປັນຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍມີກຽດຕິຍົດໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ¹¹ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ອີກ ແຕ່ເຂົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້ ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະເມືອຫາພຣະອົງ ໂອ, ພຣະບິດາຜູ້ບໍລິສຸດ ຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດພິທັກຮັກສາເຂົາໄວ້ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນເໝືອນດັ່ງເຮົາທັງສອງ. ¹²ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງຢູ່ກັບເຂົາ ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ພິທັກຮັກສາເຂົາໄວ້ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປົກປັກຮັກສາເຂົາໄວ້ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເສຍໄປ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຜູ້ຖືກຊົງໝາຍໄວ້ສຳລັບຄວາມຈິບຫາຍ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດໄປຕາມຂໍພຣະທຳ. ¹³ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະເມືອຫາພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍກ່າວເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນໂລກ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າງບໍລິບູນ. ¹⁴ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ເຂົາແລ້ວ ແລະໂລກນີ້ໄດ້ໄດ້ກຽດຊົງເຂົາເພາະເຂົາບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກ ເໝືອນຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກນັ້ນ. ¹⁵ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂໍພຣະອົງເອົາເຂົາອອກຈາກ

ໂລກນີ້ ແຕ່ໄດ້ຂໍຮັກສາເຂົາໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍ.^[1] 16ເຂົາບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກເໝືອນດັ່ງຂ້ານ້ອຍນີ້ບໍ່ຢູ່ຝ່າຍໂລກ. 17ຂໍຊົງໂຜດຊໍາລະເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍຄວາມຈິງ ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. 18ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາໃນໂລກສັນໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍໃຊ້ເຂົາໄປໃນໂລກສັນນັ້ນ. 19ຂ້ານ້ອຍຊໍາລະຕົວຖວາຍເພາະເຫັນແກ່ເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຮັບການຊົງຊໍາລະແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ດ້ວຍຄວາມຈິງເໝືອນກັນ.

20“ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ພວກດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ ເພາະຖ້ອຍຄໍາຂອງເຂົາ, 21ເພື່ອເຂົາທັງໝົດຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຄືພຣະບິດາຊົງສະຖິດໃນຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍໃນພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຢູ່ໃນເຮົາທັງສອງເໝືອນກັນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. 22ແລະກຽດຕິຍົດທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ເໝືອນດັ່ງເຮົາທັງສອງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນນັ້ນ. 23ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນເຂົາແລະພຣະອົງຊົງຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອເຂົາຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນຢ່າງສົມບູນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ ແລະພຣະອົງຊົງຮັກເຂົາເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍ.

24“ໂອ ພຣະບິດາເອີຍ, ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍກໍປາດຖະໜາຢາກໃຫ້ເຂົາຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍໃນບ່ອນຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍຢູ່ນັ້ນເໝືອນກັນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງຂ້ານ້ອຍ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ເພາະພຣະອົງຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍ ກ່ອນຊົງສ້າງໂລກ. 25ໂອ ພຣະບິດາຜູ້ຍຸດຕິທໍາ, ໂລກນີ້ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກ ພຣະອົງແຕ່ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ, ຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ. 26ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ອີກ ເພື່ອຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ໃນເຂົາ ແລະຝ່າຍຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ໃນເຂົາ.”

ບົດທີ 18

ການມອບແລະການຈັບກຸມພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:47-56; ມຣກ 14:43-50; ລກ 22:47-53)

1ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ຂ້າມຫ້ວຍກິດໂຣນບ່ອນມີສວນ ພຣະອົງສະເດັດເຂົາໄປໃນສວນນັ້ນກັບສາວົກ. 2ຝ່າຍຢູດາຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງກໍຮູ້ຈັກບ່ອນນັ້ນເໝືອນກັນ ເພາະວ່າທີ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຊຸມກັນກັບພວກສາວົກຫລາຍເທື່ອແລ້ວ. 3ດັ່ງນັ້ນຢູດາໄດ້ພາພວກທະຫານກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ມາຈາກພວກປະໂລທິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກຟາຣີຊາຍ ຖີໂຄມ, ຖີກະບອງ, ແລະເຄື່ອງ ອາວຸດເຂົ້າ

[1]ຫລື “ຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ.”

ມາໃນທີ່ນັ້ນ.

⁴ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູ ຊາບທຸກສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງ ຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາໃຜ.” ⁵ເຂົາທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ມາຫາ ເຢຊູ ໄທ ນາຊາເຣັດ” ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ” ຢູ່ດາຜູ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງກໍຍິນຢູ່ກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ⁶ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະ, ຄືຜູ້ນັ້ນ” ເຂົາໄດ້ຖອຍຫລັງລົ້ມລົງເທິງດິນ. ⁷ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຊອກຫາໃຜ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ມາຫາ ເຢຊູ ໄທ ນາຊາເຣັດ.” ⁸ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານແລ້ວວ່າ ແມ່ນເຮົານີ້ແຫລະ ເຫດສັນນັ້ນຖ້າພວກທ່ານຊອກຫາເຮົາ ຈຶ່ງປະໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄປເສຍ.” ⁹ທັງນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ສໍາເລັດຕາມຖ້ອຍຄໍາທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນເຫລົ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ສູນເສຍໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.”

¹⁰ຊີໂມນ ເປໂຕ ມີດາບຈຶ່ງຖອດອອກມາພັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກທູເບື້ອງຂວາຂາດ ຂ້າໃຊ້ຄົນນັ້ນຊື່ວ່າ ມາລະໂຂ. ¹¹ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຕໍ່ເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງເອົາດາບໃສ່ຝັກໄວ້ເສຍ ຈອກທີ່ພຣະບິດາຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ຕື່ມຫລື.”

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກນໍາໄປຫາປະໂລຫິດ

(ມທ 26:57-58; ມຣກ 14:53-54; ລກ 22:54)

¹²ກອງທະຫານກັບນາຍພັນ ພ້ອມດ້ວຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກຢົວ ໄດ້ຫຸ້ມຈັບພຣະເຢຊູມັດໄວ້. ¹³ແລ້ວເຂົາໄດ້ພາພຣະອົງໄປຫາອັນນາກ່ອນ ເພາະອັນນາເປັນພໍ່ເມຍຂອງ ກາຢະຟາ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນມະຫາປະໂລຫິດປະຈໍາການໃນປີນັ້ນ. ¹⁴ກາຢະຟາຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ແນະນໍາພວກຢົວວ່າຄວນໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຕາຍແທນພົນລະເມືອງທັງໝົດ.

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:69-70; ມຣກ 14:66-68; ລກ 22:55-57)

¹⁵ຊີໂມນ ເປໂຕກັບສາວົກອີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕາມພຣະເຢຊູໄປ ສາວົກຄົນນັ້ນຮູ້ຈັກກັນກັບມະຫາປະໂລຫິດ ເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປກັບພຣະເຢຊູ ເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດ. ¹⁶ຝ່າຍ ເປໂຕຍິນຢູ່ຮິມປະຕູຂ້າງນອກ ສາວົກຄົນນັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກກັນກັບມະຫາປະໂລຫິດ ໄດ້ອອກໄປເວົ້າກັບຜູ້ຍິງທີ່ເຝົ້າປະຕູ ແລ້ວກໍພາ ເປໂຕເຂົ້າໄປ. ¹⁷ມີຍິງໃຊ້ທີ່ເຝົ້າປະຕູໄດ້ຖາມ ເປໂຕວ່າ, “ໂຕກໍເປັນສາວົກຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນຕີ” ເປໂຕຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ.” ¹⁸ພວກຂ້ອຍໃຊ້ກັບພວກຍາມກໍຍິນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເອົາຖ່ານມາດັ່ງໄຟເພາະວ່າ ອາກາດໜາວ ຈຶ່ງພາກັນຍິນຝົງໄຟຢູ່ ແລະ ເປໂຕກໍຍິນຝົງໄຟນໍາເຂົາເໝືອນກັນ.

ມະຫາປະໂລຫິດສອບຖາມພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:59-66; ມຣກ 14:55-64; ລກ 22:66-71)

¹⁹ຝ່າຍມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງທູນຖາມ ພຣະເຢຊູ ເຖິງພວກສາວົກຂອງພຣະອົງແລະເຖິງຄໍາສັ່ງ-ສອນຂອງພຣະອົງ. ²⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບທ່ານວ່າ, “ເຮົານີ້ໄດ້ກ່າວໃຫ້ໂລກຟັງຢ່າງເປີດເຜີຍ ເຮົາໄດ້ສັ່ງສອນສະເໝີໃນ ໂຮງທໍາມະເທດສະໜາ ແລະ ໃນບໍລິເວນພຣະວິທານທີ່ພວກຢົວທັງ

ໝົດຊຸມນຸມກັນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວສິ່ງໄດ້ໃນທີ່ລັບລື. ²¹ທ່ານຖາມເຮົາເຮັດຫຍັງ ຈົ່ງຖາມຄົນທັງ-ຫລາຍທີ່ໄດ້ຟັງເຮົາວ່າ ເຮົາໄດ້ເວົ້າອັນໃດກັບເຂົາ ຄົນເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ໄດ້ຮູ້ອັນທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້ານັ້ນ.” ²²ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ຕົບພຣະພັກພຣະເຢຊູ ແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຕອບມະຫາປະໂລຫິດຢ່າງນັ້ນຫລື.” ²³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາເວົ້າຜິດ ຈົ່ງເປັນພະຍານໃນການຜິດນັ້ນ ແຕ່ຖ້າເຮົາເວົ້າຖືກ ທ່ານຕົບເຮົາເຮັດຫຍັງ”. ²⁴ອັນນາຈົ່ງໃຫ້ພາພຣະເຢຊູທີ່ຊົງຖືກມັດຢູ່ນັ້ນໄປຫາກາຢະຟາ ຜູ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດປະຈຳ-ການ.

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູອີກ

(ມທ 26:71-75; ມຣກ 14:69-72; ລກ 22:58-62)

²⁵ຂະນະນັ້ນຊີໂມນ ເປໂຕກຳລັງຢືນຝັງໄຟຢູ່ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖາມເປໂຕວ່າ, “ໂຕກໍເປັນສາວົກຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນບໍ່ແມ່ນຫລື” ເປໂຕຕອບປະຕິເສດວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ.” ²⁶ຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຊຶ່ງເປັນພີ່ນ້ອງກັບເປໂຕຟັນທູຂາດນັ້ນ ກໍໄດ້ຖາມວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນເຈົ້າກັບຄົນນັ້ນໃນສວນບໍ່ແມ່ນຫລື.” ²⁷ເປໂຕຈຶ່ງຕອບປະຕິເສດອີກ ແລະທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍຂັ້ນ

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກນຳໄປຫາປີລາດ

(ມທ 27:1-2; 11-14; ມຣກ 15:1-5; ລກ 23:1-5)

²⁸ເຂົາກໍໄດ້ນຳພຣະເຢຊູອອກຈາກເຮືອນຂອງກາຢະຟາໄປຍັງສານໄປຮໂຕຣຽນ ເປັນເວລາແຕ່ເຂົ້າ ສ່ວນພວກຍົວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສານນັ້ນ ເພາະຍ້ານວ່າຈະບໍ່ສະອາດເພື່ອຈະກິນບັດສະ-ຄາໄດ້. ²⁹ດັ່ງນັ້ນປີລາດຈຶ່ງອອກມາຫາເຂົາແລະຖາມວ່າ, “ພວກທ່ານມີເລື່ອງອັນໄດ້ມາພ້ອງຄົນນີ້.” ³⁰ເຂົາຕອບວ່າ, “ຖ້າຄົນນີ້ບໍ່ເປັນຜູ້ຮ້າຍພວກຂ້ານ້ອຍກໍຄົງຈະບໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ທ່ານ.”

³¹ປີລາດຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈົ່ງເອົາຄົນນີ້ໄປຂຳລະຕັດສິນຕາມກົດໝາຍຂອງພວກທ່ານເສຍ” ພວກຍົວຈຶ່ງຮຽນວ່າ, “ຕາມກົດໝາຍພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີສິດຈະປະຫານຊີວິດຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.” ³²ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງຊົງກ່າວໄວ້ເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງຊົງສິ້ນພຣະຊົນດ້ວຍວິທີໃດ.

³³ປີລາດຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນສານໄປຮໂຕຣຽນອີກ ແລະເອີ້ນພຣະເຢຊູມາ ແລ້ວທູນຖາມວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍົວຫລື.” ³⁴ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຖາມຢ່າງນັ້ນແຕ່ລຳພັງແຕ່ໂຕທ່ານເອງຫລື ຫລືວ່າຄົນອື່ນບອກທ່ານເຖິງເລື່ອງເຮົາ.” ³⁵ປີລາດທູນຕອບວ່າ, “ສ່ວນຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນຊາດຍົວ ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າເອງແລະພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ມອບເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ຂ້ອຍເຈົ້າໄດ້ເຮັດອັນໃດ.”

³⁶ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ລາຊະອຳນາດຂອງເຮົາບໍ່ເປັນແຕ່ໂລກນີ້ ຖ້າລາຊະອຳນາດຂອງເຮົາເປັນແຕ່ໂລກນີ້ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຄົງຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ ບໍ່ໃຫ້ເຮົາຖືກມອບໄວ້ແກ່ພວກຍົວ ແຕ່ບັດນີ້ລາຊະອຳນາດຂອງເຮົາບໍ່ເປັນແຕ່ໂລກນີ້.” ³⁷ປີລາດຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າດັ່ງນັ້ນເຈົ້າເປັນກະສັດດີ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້າແລ້ວວ່າເຮົາເປັນກະສັດຝ່າຍເຮົາເກີດມາ ແລະເຂົ້າ

ມາໃນໂລກນີ້ກໍເພາະເຫດນີ້ແຫລະ ຄືເພື່ອຈະເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ທຸກໆ ຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍ ຄວາມຈິງຍ່ອມພັງສຽງຂອງເຮົາ.” ³⁸ປີລາດທູນຖາມວ່າ, “ຄວາມຈິງນັ້ນຄືອັນໄດ້.”

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກພິພາກສາໃຫ້ລົ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:15-31; ມຣກ 15:6-20; ລກ 23:13-25)

ເມື່ອປີລາດຖາມດັ່ງນີ້ແລ້ວທ່ານກໍອອກໄປຫາພວກຢົວອີກ ແລະບອກເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາບໍ່ ເຫັນຜິດໃນໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ. ³⁹ແຕ່ພວກທ່ານມີທຳນຽມໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ພວກທ່ານໃນ ເທດສະການປັດສະຄາ ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກະສັດຂອງຊາດຢົວໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ຫລື.” ⁴⁰ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ, “ຢ່າປ່ອຍຄົນນີ້ແຕ່ຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາ” ສ່ວນບາຣາ- ບານັ້ນເປັນໂຈນ.

ບົດທີ 19

¹ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງເອົາພຣະເຢຊູໄປໃຫ້ເຂົາຂັງ. ²ແລະພວກທະຫານໄດ້ເອົາເຄືອໜາມມາຖັກ ເປັນໂຕ້ງແທນພວງມາໄລສຸບໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງເອົາເສື້ອຄຸມສີມ່ວງອ່ອນມາ ນຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງ. ³ແລະເຂົາໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາຫາພຣະອົງທູນວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢົວເອີຍ, ຈົ່ງ ຊົງພຣະຈະເລີນເກີນ” ແລະເຂົາກໍຕົບພຣະພັກພຣະອົງ.

⁴ປີລາດໄດ້ອອກໄປອີກແລະກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາພາຄົນນີ້ອອກມາຫາທ່ານທັງ- ຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າເຮົາບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ.” ⁵ພຣະເຢຊູຈຶ່ງສະເດັດ ອອກມາຊົງພວງມາໄລທີ່ເຮັດດ້ວຍເຄືອໜາມນັ້ນ ແລະຊົງເສື້ອຄຸມສີມ່ວງອ່ອນ ປີລາດຈຶ່ງກ່າວ ແກ່ເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງຄົນນີ້ແມ.” ⁶ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະ- ອົງເຂົາກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຄົງໄວ້ທີ່ໂມ້ກາງແຂນ ຄົງໄວ້ທີ່ໂມ້ກາງແຂນ” ປີລາດຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໄປຄົງໄວ້ ເພາະຝ່າຍເຮົາບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດໃນຜູ້ນີ້.” ⁷ພວກຢົວ ໄດ້ຕອບວ່າ “ພວກເຮົາມີກົດໝາຍ ແລະຕາມກົດໝາຍນັ້ນຄົນນີ້ຄວນຕາຍເພາະມັນຕັ້ງຕົວເປັນພຣະບຸດຂອງ ພຣະເຈົ້າ.”

⁸ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ່ານກໍຕົກໃຈຫລາຍຂຶ້ນ. ⁹ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນສານໄປຮໂຕ- ຣຽນອີກ ແລ້ວທູນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ” ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບປະການໃດ. ¹⁰ປີລາດຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ເວົ້າກັບເຮົາຫລື ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າເຮົາມີສິດອຳນາດຈະປ່ອຍ ເຈົ້າ ແລະມີສິດອຳນາດຄຶງເຈົ້າໄວ້ທີ່ໂມ້ກາງແຂນ.” ¹¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບທ່ານວ່າ, “ທ່ານຈະບໍ່ມີ ສິດອຳນາດເໜືອເຮົາຈັກປະການ ເວັ້ນແຕ່ອຳນາດນັ້ນຈະຊົງປະທານແຕ່ທັງເທິງໃຫ້ແກ່ທ່ານ ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ມອບເຮົາໄວ້ກັບທ່ານກໍມີຄວາມຜິດບາບຫລາຍກວ່າທ່ານ.”

¹²ເນື່ອງຈາກຂໍ້ນີ້ປີລາດຈຶ່ງຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະປ່ອຍພຣະອົງເສຍ ແຕ່ພວກຢົວຮ້ອງສຽງ ດັງຂຶ້ນວ່າ, “ຖ້າທ່ານປ່ອຍຄົນນີ້ທ່ານກໍບໍ່ເປັນມິດຂອງ ກາຍຊາ ທຸກຄົນທີ່ຕັ້ງຕົວເປັນກະສັດກໍ ປະກົດຕົວຕໍ່ສູ້ກາຍຊາ.” ¹³ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງພາພຣະເຢຊູອອກມາ ແລ້ວນັ່ງ ບັນລັງພິພາກສາໃນບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າເດີນບູຫິນ ພາສາເຮັບເຣີເອີ້ນວ່າ ຄັບບາຫາ. ¹⁴ວັນນັ້ນເປັນ

ວັນຈັດແຈງປັດສະຄາ ເວລາປະມານທຸ່ງວັນ ທ່ານໄດ້ກ່າວກັບພວກຍິວວ່າ “ນິຕິກະສັດຂອງພວກທ່ານ.”

¹⁵ຝ່າຍເຂົາໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ເອົາມັນໄປເສຍ, ເອົາມັນໄປເສຍ ຄຶງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເສຍ” ປີລາດຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ. “ພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາຄຶງກະສັດຂອງພວກທ່ານທີ່ໄມ້ກາງແຂນຫລື” ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຕອບວ່າ, “ເວັ້ນແຕ່ກາຍຊາ ແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດ.”
¹⁶ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ ເພື່ອເອົາໄປຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ການຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

(ມທ 27:32-44; ມຮກ 15:21-32; ລກ 23:26-43)

¹⁷ເຂົາຈຶ່ງຄຸມເອົາພຣະເຢຊູອອກໄປ. ແລະພຣະອົງຊົງແບກເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງສະເດັດໄປເຖິງບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າກະໂຫລກຫົວ (ພາສາເຮັບເຣີເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄທາ). ¹⁸ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ຄຶງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບອີກສອງຄົນ ຄົນລະຂ້າງແລະພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ກາງ. ¹⁹ປີລາດໃຫ້ຂຽນບ້າຍຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນອ່ານວ່າ, “ເຢຊູໂທນາຊາເລັດ ກະສັດຂອງຊາດຍິວ.”
²⁰ຄົນຍິວຫລາຍຄົນໄດ້ອ່ານບ້າຍນັ້ນ ເພາະບ່ອນທີ່ເຂົາຄຶງພຣະເຢຊູນັ້ນຢູ່ໃກ້ກຸງ ແລະບ້າຍນັ້ນເຂົາໄດ້ຂຽນເປັນພາສາເຮັບເຣີ, ພາສາໂຣມ, ແລະພາສາກຣີກ. ²¹ແລ້ວພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຂອງຊາດຍິວ ຈຶ່ງຮຽນປີລາດວ່າ, “ຂໍຢ່າຂຽນວ່າ ‘ກະສັດຂອງຊາດຍິວ’ ແຕ່ຂຽນວ່າ ‘ຄົນນີ້ບອກວ່າ ເຮົາເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວ.’” ²²ປີລາດຕອບວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາຂຽນແລ້ວກໍແລ້ວໄປ.”

²³ເມື່ອພວກທະຫານໄດ້ຄຶງພຣະເຢຊູໄວ້ແລ້ວ ເຂົາໄດ້ເອົາເຄື່ອງຊົງຂອງພຣະອົງມາແບ່ງເປັນສີ່ພູດ ແລ້ວກໍປັນກັນຜູ້ລະພູດ ແລະຍັງເອົາສະຫລອງຊັ້ນໃນພຣະອົງຊຶ່ງບໍ່ມີດູກ ແຕ່ແລ້ວດ້ວຍຜ້າທີ່ຕໍ່າທັງຜືນ. ²⁴ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ພວກເຮົາຢ່າຈົກປັນກັນເທາະ ແຕ່ໃຫ້ຈົກສະຫລາກເອົາ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເປັນຂອງຜູ້ໃດ” ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ສໍາເລັດຕາມພຣະຄໍາພີທີ່ຂຽນ ໄວ້ວ່າ, “ເສື້ອຜ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນກັນສ່ວນເສື້ອຂອງພຣະອົງນັ້ນ ເຂົາກໍຈົກສະຫລາກກັນ.”

²⁵ພວກທະຫານໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ ຝ່າຍມານດາແລະນ້າສາວຂອງພຣະອົງ ກັບນາງ ມາຣິອາ ເມຍຂອງ ກະໂລປາ ແລະນາງ ມາຣິອາ ໄທ ມັກດາລາກໍຍືນຢູ່ໃກ້ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ.
²⁶ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນມານດາຂອງພຣະອົງແລະສາວິກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຍືນຢູ່ໃກ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບມານດາວ່າ, “ນາງເອີຍ, ນີ້ແຫລະ, ລູກຊາຍຂອງນາງ.” ²⁷ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບສາວິກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ມານດາຂອງທ່ານ” ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ ສາວິກຄົນນັ້ນກໍຮັບເອົານາງມາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:45-56; ມຮກ 15:33-41; ລກ 23:44-49)

²⁸ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າທຸກສິ່ງສໍາເລັດແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ສໍາເລັດຕາມພຣະຄໍາພີພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຢາກນໍ້າ.” ²⁹ທີ່ນັ້ນມີອ່າງເຕັມເຫລົ້າແວງສົ້ມ ພວກທະຫານຈຶ່ງ

ເອົາພອງນ້ຳຈຸ່ມເອົາເຫລົ້າແວງສົ້ມ ສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ທູສົບຍື່ນໃສ່ພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ. ³⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງຮັບເຫລົ້າແວງສົ້ມແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ສຳເລັດແລ້ວ” ແລະເມື່ອຊົງກົມພຣະສຽນລົງ ພຣະອົງຊົງມອບຈິດວິນຍານໄວ້.

ເຂົ້າແຫງທີ່ຂ້າງພຣະເຢຊູ

³¹ສັນນັ້ນພວກຍົວຈຶ່ງຂໍນຳປີລາດໃຫ້ຫັກກະດູກຂາຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ນັ້ນ ແລະໃຫ້ເອົາສົບໄປເສຍ ທັງນີ້ກໍເພາະເປັນວັນຈັດແຈງແລະເຂົາບໍ່ຢາກໃຫ້ສົບນັ້ນຄ້າງຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນໃນວັນຊະບາໂຕ (ເພາະວັນຊະບາໂຕນັ້ນເປັນວັນໃຫຍ່). ³²ດັ່ງນັ້ນພວກທະຫານຈຶ່ງທຸບຂາຜູ້ທີ່ໜຶ່ງແລະຜູ້ທີ່ສອງຊຶ່ງຖືກຄົງໄວ້ພ້ອມ. ³³ແຕ່ເມື່ອເຂົາມາເຖິງພຣະເຢຊູ ແລະເຫັນວ່າພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫັກຂາຂອງພຣະອົງ. ³⁴ສ່ວນທະຫານຄົນໜຶ່ງໄດ້ເອົາຫອກແຫງທີ່ຂ້າງຂອງພຣະອົງ ແລະໂລຫິດກັບນ້ຳກໍໄຫລອອກທັນທີ. ³⁵ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນກໍເປັນພະຍານ ຄຳພະຍານຂອງຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຈິງ (ແລະພຣະອົງນັ້ນຊົງຊາບວ່າ ຜູ້ນັ້ນເວົ້າຄວາມຈິງ) ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຊື່ອເໝືອນກັນ. ³⁶ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ “ກະດູກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຖືກຫັກເສຍຈັກເຫລັ້ມ.” ³⁷ແລະມີຂໍ້ພຣະຄຳພີອີກຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ວ່າ, “ເຂົາຈະມອງເບິ່ງທ່ານຜູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ແຫງ.”

ການວາງພຣະສົບໃສ່ອຸບໂມງ

(ມທ 27:57-61; ມຣກ 15:42-47; ລກ 23:50-56)

³⁸ຫລັງຈາກນີ້ໂຢເຊັບໄທບ້ານອາຣີມາທາຍ ຊຶ່ງເປັນລູກສິດລັບໆ ຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະທ່ານຍ້ານພວກຍົວ ກໍໄດ້ຂໍພຣະສົບພຣະເຢຊູຈາກປີລາດ ແລະປີລາດກໍຍອມໃຫ້ ໂຢເຊັບຈຶ່ງມາອັນເຊີນພຣະສົບຂອງພຣະອົງໄປ. ³⁹ຝ່າຍນີໂກເດມຜູ້ໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ເວລາກາງຄືນແຕ່ຫົວທີ່ນັ້ນກໍມາເໝືອນກັນ ທ່ານໄດ້ເອົາເຄື່ອງຫອມປະສົມນຳມາ ຄືຢາງໄມ້ກັບທາງແຂ້ ຫັກປະມານສາມສົບກິໂລ. ⁴⁰ເມື່ອອັນເຊີນພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູລົງມາ ເຂົາເອົາຜ້າປ່ານກັບເຄື່ອງຫອມພັນພຣະສົບນັ້ນຕາມທ່ານງຽມມັ່ນສົບຂອງຊາດຍົວ. ⁴¹ອັນໜຶ່ງໃນບ່ອນພຣະອົງຊົງຖືກຄົງໄວ້ນັ້ນມີສວນໜຶ່ງ ໃນສວນນັ້ນມີອຸບໂມງໃໝ່ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ວາງສົບຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ. ⁴²ດັ່ງນັ້ນເນື່ອງຈາກວ່າວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດແຈງຂອງຊາດຍົວ ແລະເນື່ອງຈາກ ວ່າອຸບໂມງນັ້ນຢູ່ໃກ້ ເຂົາຈຶ່ງບັນຈຸພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູໄວ້ທີ່ນັ້ນ.

ບົດທີ 20

ການຄືນພຣະຊົນ

(ມທ 28:1-10; ມຣກ 16:1-8; ລກ 24:1-12)

¹ວັນຕົ້ນສັບປະດານັ້ນເວລາເຂົ້າຍັງມືດຢູ່ ມາຣີອາໄທມັກດາລາໄດ້ມາເຖິງອຸບໂມງ ແລະນາງໄດ້ເຫັນກ້ອນຫີນຖືກຍ້າຍອອກຈາກ ປາກອຸບໂມງແລ້ວ. ²ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນ ເຟໂຕ ແລະສາວົກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາໄດ້ເອົາສົບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ.” ³ເຟໂຕກັບສາ-

ວົກຄົນອື່ນນັ້ນຈຶ່ງພາກັນອອກມາເຖິງອຸບໂມງ. ⁴ເຂົາທັງສອງພ້ອມກັນແລ່ນມາ ແຕ່ສາວົກອື່ນນັ້ນໄດ້ແລ່ນໄວກວ່າ ເປໂຕຈຶ່ງມາເຖິງອຸບໂມງກ່ອນ. ⁵ເມື່ອກົມລົງເພິ່ນໄດ້ເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປທັງໃນ. ⁶ສ່ວນຊີໂມນເປໂຕທີ່ຕາມຫລັງມານັ້ນ ກໍ່ຮອດເໝືອນກັນ ແລ້ວໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸໂມງແລະໄດ້ເຫັນຜ້າປ່ານກອງຢູ່. ⁷ແລະຜ້າປົກພຣະສຽນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ. ⁸ແລ້ວສາວົກຜູ້ອື່ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນນັ້ນກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປເໝືອນກັນ ກໍ່ໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ. ⁹ເພາະວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

¹⁰ແລ້ວສາວົກທັງສອງນັ້ນກໍ່ກັບໄປຍັງບ້ານຂອງຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ມາຣິອາມັກດາລາ

(ມທ 28:9-10; ມຣກ 16:9-10)

¹¹ຝ່າຍມາຣິອາຍິນຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນອກອຸບໂມງ ຂະນະທີ່ຍັງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນາງໄດ້ກົມຫລວງໄປທາງອຸບໂມງ. ¹²ແລະນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງຕົນນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູຕົນໜຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະສຽນ ຕົນໜຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະບາດ. ¹³ເທວະດາທັງສອງນັ້ນໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາພຣະສົບຂອງພຣະອາຈານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ບ່ອນໃດ.” ¹⁴ເມື່ອເວົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງໄດ້ຫລົງຫລັງມາເຫັນພຣະເຢຊູຍິນຢູ່ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ.

¹⁵ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ໃດ” ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນ ຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບເພິ່ນໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສຍ” ¹⁶ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຣິອາເອີຍ” ມາຣິອາກໍ່ຕ່າວໜ້າມາທູນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮືວ່າ, “ຮັບໂບນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ). ¹⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບມາຣິອາວ່າ, “ຢ່າຊູ່ໜ່ວງດຶງເຮົາເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ ‘ເຮົາຈະຂຶ້ນເມື່ອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມື່ອຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາແລະພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ.’” ¹⁸ນາງມາຣິອາມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ພວກສາວົກ

(ມທ 28:16-20; ມຣກ 16:14-18; ລກ 24:36-49)

¹⁹ຄຳວັນນັ້ນ ເປັນວັນຕົ້ນສັບປະດາ ເມື່ອສາວົກອັດປະຕູທີ່ເຂົາຢູ່ນັ້ນ ເພາະຍ້ານພວກຢົວພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຢູ່ຖ້າມາກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ.” ²⁰ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍ່ສະແດງພຣະທັດແລະຂ້າງຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາເບິ່ງ ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍ່ເກີດຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ.

²¹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ພຣະບິດາໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ

ຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາກໍໃຊ້ທ່ານທັງໄປຢ່າງນັ້ນ.” ²²ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງລະບາຍລົມອອກຈາກພຣະໂອດໃສ່ເຂົາ ໂດຍບອກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ²³ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະຍົກເອົາຜິດບາບຂອງຜູ້ໃດ ຄວາມບາບຂອງຜູ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຍົກເສຍແລ້ວ ແລະຖ້າທ່ານທັງຫລາຍກັກຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ໃດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກັກຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນແລ້ວ.”

ໂທມາບໍ່ເຊື່ອ

²⁴ຝ່າຍ ໂທມາທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ ແຝດ ຊຶ່ງເປັນສາວົກຜູ້ໜຶ່ງໃນສິບສອງຄົນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມານັ້ນ. ²⁵ສາວົກອື່ນຈຶ່ງບອກ ໂທມາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແຕ່ໂທມາຕອບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ເຫັນຮອຍຕະປູທີ່ຝ່າພຣະຫັດ, ແລະບໍ່ໄດ້ເອົານິ້ວມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຮອຍຕະປູນັ້ນ, ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາມືຂອງຂ້ອຍແປະໃສ່ຂ້າງເພິ່ນແລ້ວ ຂ້ອຍຈະບໍ່ເຊື່ອ.”

²⁶ຄັນລ່ວງໄປໄດ້ແປດວັນແລ້ວພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ກັນທີ່ເຮືອນນັ້ນອີກແລະ ໂທມາກໍຢູ່ກັບເຂົາ ສ່ວນປະຕູກໍອັດໄວ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຢືນຢູ່ຖ້າມາກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ.” ²⁷ແລະພຣະອົງຊົງກ່າວກັບ ໂທມາວ່າ, “ຈົ່ງເດີນນິ້ວມືຂອງທ່ານມາລູບເບິ່ງຝ່າມືຂອງເຮົາ ຈົ່ງເດີນນິ້ວມືຂອງທ່ານມາໃສ່ຂ້າງຂອງເຮົາ ຢ່າຂາດຄວາມເຊື່ອແຕ່ຈົ່ງເຊື່ອ.” ²⁸ໂທມາທູນຕອບວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະອົງ.” ²⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບ ໂທມາວ່າ, “ເພາະໄດ້ເຫັນເຮົາທ່ານຈຶ່ງເຊື່ອຫລື ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນເຮົາແຕ່ໄດ້ເຊື່ອກໍເປັນສຸກ.”

ຈຸດປະສົງຂອງໜັງສືນີ້

³⁰ອັນໜຶ່ງ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງເຮັດໝາຍສໍາຄັນອື່ນໆ ອີກຫລາຍປະການ ຕໍ່ໜ້າພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈົດໄວ້ໃນໜັງສືເຫລົ່ານີ້. ³¹ແຕ່ທີ່ໄດ້ຈົດເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ກໍເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູ ຊົງເປັນ ພຣະຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວທ່ານ ກໍມີຊີວິດໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 21

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ສາວົກເຈັດຄົນ

¹ຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງສະແດງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກອີກທີ່ທະເລ ຕີເບເຣຍ ພຣະອົງຊົງສະແດງພຣະອົງຢ່າງນີ້ຄື. ²ພວກທີ່ຢູ່ພ້ອມກັນມີຊື່ໂມນ ເປໂຕ, ໂທມາທີ່ເອີ້ນວ່າແຝດ, ນະທານາເອັນ ໄທບ້ານ ການາ ແຂວງ ຄາລິເລ, ລູກຊາຍທັງສອງຂອງ ເຊເບດາຍ ແລະສາວົກຂອງພຣະອົງອີກສອງຄົນ. ³ຊື່ໂມນ ເປໂຕບອກເຂົາວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປຫາປາ” ຝ່າຍເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາຈະໄປນໍາເຈົ້າດ້ວຍ” ແລ້ວເຂົາກໍອອກໄປລົງເຮືອ ແຕ່ໃນຄືນນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ປາຈັກໂຕ.

⁴ເມື່ອກໍາລັງຮຸ່ງເຮືອງ ພຣະເຢຊູ ປະທັບຢືນຢູ່ທີ່ຝັງ ແຕ່ພວກສາວົກບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນ ພຣະເຢຊູ. ⁵ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ລູກເອີຍ, ພວກເຈົ້າມີຂອງກິນບໍ່” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີ” ⁶ພຣະ-

ອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ຈົ່ງຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ” ເຂົາຈົ່ງຖິ້ມມອງລົງແລະ ຖືກປາຫລາຍ ຈົນດົງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເພາະເຫລືອແຮງ.

⁷ສາວົກທີ່ພຣະເຢຊູ ຊົງຮັກໄດ້ບອກ ເປໂຕວ່າ, “ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫລະ” ເມື່ອຊີໂມນ ເປໂຕ ໄດ້ຍິນວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານ ໄດ້ຈັບເອົາເລື້ອມານຸ່ງເພາະເບື້ອຍໂຕຢູ່ ແລ້ວກໍ ໂຕນລົງນ້ຳ. ⁸ແຕ່ພວກສາວົກອື່ນໆ ນັ້ນໄດ້ເອົາເຮືອນ້ອຍລາກມອງທີ່ຖືກປາມາ ເພາະເຂົາບໍ່ຢູ່ ໂກຈາກຝັ່ງ ໂກປະມານສອງຮ້ອຍສອກເທົ່ານັ້ນ.

⁹ເມື່ອເຂົາຂຶ້ນຝັ່ງແລ້ວກໍເຫັນຖ່ານຕິດໄຟຢູ່ ພ້ອມທັງມີປາແລະເຂົ້າຈີ່ຂາງຢູ່. ¹⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງ ບອກເຂົາວ່າ, “ປາທີ່ພວກເຈົ້າຫາໄດ້ນີ້ກໍນີ້ຈົ່ງເອົາມາບາງໂຕ.” ¹¹ຊີໂມນ ເປໂຕ ຈົ່ງເຂົ້າໃນເຮືອ ດົງມອງຂຶ້ນຝັ່ງ ແລະມີປາໃຫຍ່ເຕັມຢູ່ຈຳນວນ 153 ໂຕ ເຖິງວ່າມີປາຫລາຍປານນັ້ນມອງກໍບໍ່ ຂາດ. ¹²ພຣະເຢຊູ ຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ພາກັນມາບັນເຂົ້າເທາະ” ໃນພວກສາວົກບໍ່ມີໃຜກ້າຖາມ ພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຄືໃຜ” ເພາະເຂົາຮູ້ຢູ່ວ່າຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹³ພຣະເຢຊູ ຊົງເຂົ້າມາຈັບເອົາເຂົ້າຈີ່ແຈກໃຫ້ເຂົາ ແລະເອົາປາແຈກໃຫ້ເໝືອນກັນ. ¹⁴ນີ້ເປັນເທື່ອທີສາມທີ່ ພຣະເຢຊູ ຊົງສະແດງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນ ມາຈາກຕາຍແລ້ວ.

“ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາ”

¹⁵ເມື່ອເຂົາບັນເຂົ້າແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວກັບຊີໂມນ ເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນ ລູກ ໂຢຮັນ ເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຫລົ່ານີ້ຫລື!”^[1] ເປໂຕທູນວ່າ “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບ ວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ!”^[1] ພຣະອົງຊົງສັ່ງ ເປໂຕວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງແກະໝູ່ມຂອງເຮົາເນີ.” ¹⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບ ເປໂຕ ເປັນເທື່ອທີສອງວ່າ, “ຊີໂມນ ລູກ ໂຢຮັນ ເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລື” ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ” ພຣະອົງຊົງສັ່ງທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ.” ¹⁷ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບ ເປໂຕ ເປັນ ເທື່ອທີສາມວ່າ, “ຊີໂມນ ລູກ ໂຢຮັນ ເອີຍ, ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື!”^[2] ເປໂຕກໍເປັນທຸກໃຈທີ່ພຣະອົງຊົງຖາມທ່ານເທື່ອທີສາມວ່າ, “ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື!”^[2] ເປໂຕ ຈົ່ງທູນຕອບວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າ ເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບທຸກສິ່ງ ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ” ພຣະເຢຊູ ຊົງ ສັ່ງທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາເນີ. ¹⁸ເຮົາບອກແກ່ເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເມື່ອເຈົ້າຍັງໝູ່ມ ເຈົ້າເຄີຍຄາດແອວຂອງເຈົ້າເອງ ແລະຫຼວໄປມາໃສໄດ້ຕາມໃຈເຈົ້າມັກ ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າເຖົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ ແລະຄົນອື່ນຈະຄາດແອວໃຫ້ແລະພາໄປບ່ອນເຈົ້າບໍ່ຍາກໄປ.” ¹⁹(ທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ເປໂຕ ຈະຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍການ

[1]ອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຈົ້າຮັກຄົນເຫລົ່ານີ້ຫລື” ຫລືວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍ ກວ່າຄົນເຫລົ່ານີ້ຮັກເຮົາຫລື” ຫລືວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າເຈົ້າຮັກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຫລື.”
[1]ຫລືວ່າ “ເປັນສະຫາຍຮັກຂອງພຣະອົງ.” [2]ຫລືວ່າ “ເປັນສະຫາຍຮັກຂອງເຮົາຫລື.” [2]ຫລືວ່າ ທີ່ພຣະອົງຊົງຖາມທ່ານເທື່ອທີສາມໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າເປັນສະຫາຍຮັກຂອງເຮົາຫລື.”

ຕາຍຢ່າງໃດ) ຄັນພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວຈຶ່ງຊົງສັ່ງ ເປໂຕວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.”

ສາວົກທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ

²⁰ເປໂຕ ຫລົງໄຫລ້ງ ເຫັນສາວົກຜູ້ທີ່ ພຣະເຢຊູ ຊົງຮັກກຳລັງຕາມມາ ຄືຜູ້ທີ່ເນີ້ງກາຍລົງອີງ ພຣະຊວງຂອງພຣະອົງເມື່ອຮັບປະທານອາຫານແລງນັ້ນ ແລະທູນຖາມວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ ທີ່ຈະມອບທ່ານ ໄວ້ຄືຜູ້ໃດ.” ²¹ເມື່ອ ເປໂຕ ເຫັນສາວົກຜູ້ນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງທູນຖາມ ພຣະເຢຊູ ວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຜູ້ນີ້ເດ, ຈະເປັນຢ່າງໃດ.” ²²ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າເຮົາມີໃຈຢາກໃຫ້ຜູ້ ນີ້ຍືນຢູ່ຈົນເຖິງເຮົາມານັ້ນຈະເປັນທຸລະອັນໃດກັບເຈົ້າໜີ້ ສ່ວນເຈົ້າຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.” ²³ເຫດສັນ- ນັ້ນຄຳທີ່ວ່າສາວົກຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍ ຈຶ່ງຊ່າລືໄປໃນຖ້ຳກາງຂອງພວກພີ່ນ້ອງ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າສາວົກຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍ ແຕ່ຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຮົາມີໃຈຢາກໃຫ້ຜູ້ນີ້ຍືນຢູ່ຈົນເຖິງ ເຮົາມານັ້ນ ຈະເປັນທຸລະອັນໃດກັບເຈົ້າໜີ້.”

²⁴ແມ່ນສາວົກຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ເປັນພະຍານເຖິງເຫດການເຫລົ່ານີ້ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ບັນທຶກສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ແລະພວກເຮົາຮູ້ວ່າຄຳພະຍານຂອງຜູ້ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ²⁵ຍັງມີອີກຫລາຍສິ່ງທີ່ ພຣະເຢຊູຊົງກະທຳ ຖ້າຈະຂຽນໄວ້ຕາມລຳດັບທຸກປະການ ຂ້າພະເຈົ້າຄາດວ່າໝົດທັງໂລກກໍບໍ່ ມີບ່ອນພໍໄວ້ໜັງສືທີ່ຈະຂຽນນັ້ນ.

* * *

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.